A SHORT HISTORY OF JAPAN.

With an account of her history
from ancient times
AND
of the circumstances that led to her
present greatness.

BY

G. SUBRAMANIA IYER,
Editor of the "Swadesamitran".

ஜப்பான் சரித்திரச்சுருக்கம்.

அதின் பூர்வசரித்திரமும்
தற்காலப் பெருமையின் வரலாறும்.

"சுதேசமித்திரன்" பத்திராசிரியர்.
ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர்
இயற்றியது.

THE SWADESAMITRAN PRESS, MADRAS.
சென்னை
"சுதேசமித்திரன்" அச்சுக்கூடம்.

1903.

விலை ரூபாய் ஒன்று. தபாற் கூலி வேறு.

A SHORT HISTORY
of
JAPAN.

ஜப்பான் சரித்திரச்சுருக்கம்.

PREFACE.

நூன்முகம்.

இந்த நூல் முகவுரையில்நாம் சற்று விஸ்தாரமாக எடுத்தெழுதியிருக்கும் எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் நந்தேசத்துத்தற்கால நிலைமையையும் உலகத்து மற்றத் தேசங்களது நிலைமையையும் ஒப்பிட்டுக் கருதுவோர் மனதில் ஜனிக்கின்றன. தமிழுலகத்தாரும் இவ்விதம் ஒப்பிட்டுக்கருதும்படியாகத் தங்கள் ஜனன பூமியாகிய இந்தியாவின் சரித்திரத்தையும் மற்றத்தேசங்களின் சரித்திரங்களையும் படிக்கத் தருணங்களுண்டாக வேண்டுமென்ற விருப்பத்தைக்கொண்டே ஜப்பான் தேசத்தின் சரித்திரத்தை யொருவாறு சுருக்கமாக வரையத்துணிந்தோம். இந்தியாவைப்போல்ஜப்பானும் ஏஷியா கண்டத்துக் கீழ்நாடா யிருந்தும், இந்தியா வைப் போலவே அதுவும் சமீபகாலம் வரையில் அறி யாமையாகிய இருள் மூட்டம் படரப்பெற்றிருந்தும், அது அன்னியர்கள் மேலதிகாரத்துக்குள் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்போ லிருந்த சமயத்தில், தலைவர்கள் தேசாபிமானத்தைப் பாராட்டி, தீர்க்க புத்தியுடனும் தைரியத்துடனும் தேசத்து நன்மைக் கவசியமான புதுமைகளை யங்கீகரித்துப் பயப்படாமல் முன் நின்று முனைந்து சீர்பெற்ற தாகையால், அத்தேசத்தின் சரித்திரத்தை முதலில் எழுதினோம். இந்தச் சரித் திரத்தைத் தமிழோர் சார மறிந்து படிப்பதோடு,

இவ்விதநூல்கள் பிறவும் படிப்பதில் அவாக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவந்தால், இந்தியாவின் சரித்திரத்தையும், இங்கிலண்ட், பிரான்சு, ஜர்மனி, இடலி, ருஷியா, அமெரிக்கா—இத்தேசங்களின் சரித்திரங்களையும் நம்மவர் புத்திக்குப் புலப்படுமாறு சுருக்கமாக எழுதிப் பிரசுரிக்கவேண்டுமென்று உத்தேசித்திருக்கிறோம்.

15-உ ஜூலை-மீ 1903,
சென்னை.

ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர்.

CONTENTS.

பொருளடக்கம்.

V. அதிகாரம் :—

VI அதிகாரம் :—

VII. அதிகாரம்:—

XI. அதிகாரம் :—

XII. அதிகாரம் :—

XIII. அதிகாரம் :—

XIV. அதிகாரம்:—

XV. அதிகாரம் :—

XVI. அதிகாரம்:—

INTRODUCTION.

முகவுரை.

அன்னியர்களின் சகவாசம் அவசியம்.

எப்போதுமே ஹிந்துக்கள் அன்னியதேச சம்பந்த மற்றிருக்கவில்லை. ஏஷியாவின் மேற்குத் திக்கிலும், கிழக்குத் திக்கிலும் உள்ள தேசங்களில் ஹிந்துக்களின் சம்பந்தம் உண்டாயிருந்ததைக் காட்டும்படியான அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. அன்னியர் இந்தியாவுக்கு வருவதும், இந்தியர் அன்னிய தேசம் செல்லுவதும், சாதாரணமா யிருந்தன. இந்தியாவில் பௌத்த மதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட காலத்தில், அம்மதாசாரியர்கள் எத்திக்கிலும் சென்று தங்கள் மதத்தைப் போதித்து வந்ததாகத் தெரிகின்றது. மேற்கே ஈஜிப்ட் தேசம் வரையில் அவர்கள் போனதாகச் சரித்திர பூர்வமா யறிகிறோம். பிறகு கிரிஸ்து மதமும் மகமதிய மதமும் பிரபலமாகி, மேற்குத் தேசங்களில் பௌத்த மதம் நிலைக்காமற் போயிற்று. மற்றத் தேசங்களிலோ இந்த அன்னிய மதங்கள் பிரபலம் பெறாமல், தெற்கே ஸிலோனென்ன, வடக்கே டிபெட்டென்ன, கிழக்கே பர்மா, இந்தோ-சீனா, சீனா, ஜப்பான் என்ன—இந்தப்புராதன

தேசங்களில் பௌத்த மதாசாரியர்கள் புகுந்து இந்தியாவிற் பிறந்த பௌத்த மதத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். அத்தேசங்களி லிருந்து மதாபிமானிகள் இந்தியாவுக்கு வந்து, ஹிந்து பண்டிதர்களிடம் அறிவைத் தேட, நம் பண்டிதர்களும், இப்போதைப்போலப் பிறநாட்டாரிடத்தில் அசுசையும் அவநம்பிக்கையும் காட்டாமல், தங்களைத் தேடிவந்தவர்களின் கோரிக்கையை மனப்பூர்வமாக நிறைவேற்றிக் கொடுத்தார்கள். ஸிலோன் தேசத்துக்கு அசோக சக்கிரவர்த்தியின் சகோதரியேபோய், அங்கு பௌத்தமதமஸ்தாபித்தவர்களில் ஒருவரா யிருந்தாரென்றால், அக்காலத்துக்கும் இக்காலத்துக்கும் ஹிந்துக்களின் குணகுணங்களின் வித்தியாசம் வெளிப்படுகிற தல்லவா?

மேலும், கீழ் நாடாகிய கம்போதியாவில் வெகு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் ஹிந்து அரசர்கள் அரசாட்சி செய்து வந்ததைக் காட்டும் சின்னங்களாக, அங்கே வெகு உன்னதமான அரண்மனைகளும், தேவாலயங்களும், ஹிந்து தேவதைகளின் பிரதிமைகளும் இப்போதும் காணப்படுகிறபடியால், அவைகளைப் பார்க்கும் ஐரோப்பிய யாத்திரிகர்கள் மூக்கில் கைவைத்துத் திகைக்கிறார்களாம். அவ்வாறே ஜாவா என்ற பஸிபிக் கடல் தீவிலும் ஹிந்துக்களின் நாகரிகம் ஒரு காலத்தில் மேம்பா டுற்றிருந்ததற்கு அறிகுறிகளான அனேக பாழான கட்டிடங்களும் கோவில்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஒரு காலத்தில் ஹிந்

துக்கள் ஊக்கப் பிரியர்களாய்க் கடல் கடந்து தூர தேசம் போய் ராஜாங்க ஸ்தாபனம் செய்தும், பிற் காலத்தில் தாய்த் தேசமாகிய இந்தியாவில் நேரிட்ட அனேக கேடுகளால், ஜனங்கள் ஊக்கமும் பேரெண் ணங்களு மிழந்து, தூரதேசம் சென்றிருந்த தம்மினத் தாரை யாதரிக்காமல் கைவிட்டுவிடவே, அங்கு மகம தியர்கள் ஆக்கிரமித்து ஹிந்து நாகரிகத்தை யிருந்த விடந் தெரியாம லழித்துவிட்டார்கள்.

இதுவுமன்றி, வியாபாரச்சம்பந்தமாய்ப் பூர்வ காலத்தில் ஹிந்துக்கள் சாதாரணமா யன்னியதேசங் கள் போய் வந்ததாகச் சரித்திர பூர்வமாக அறிகிறோம். இந்தியச் சரக்குகள் ஐரோப்பியநாடுகள் சென்றதாகத் தெரிகின்றது. மத்திய தரைக் கடலைச் சுற்றியிருந்த இடலி நாட்டுக் குடியரசுகள் இந்தியச் சரக்குகளையே வாங்கி விசேஷமாக வியாபாரம் செய்து வெகு திர வியம் சம்பாதித்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பதி னைந்தாம் நூற்றாண்டில் தென்னாபிரிகாவின் முனை யைச் சுற்றிக் கடல் மார்க்கமாய் இந்தியாவுக்கு வரலா மென்று போர்த்துகீயர் கண்டுபிடித்த காலம் வரை யில், இந்தக் குடியரசுகள் இந்தியச் சரக்கு வியாபாரத் தால் வெகு செழிப்பும் கீர்த்தியுமாய் வாழ்ந்தன. அவ் வாறே கீழ் நாடுகளுடனும் இந்தியாவானது இன்னும் விசேஷமாக வியாபாரம் செய்ததாகத் தெரிகின்றது. கப்பல்களிற் சரக்குகளையேற்றி அவைகளுடன் ஹிந்து வியாபாரிகள் ஜாதி வித்தியாச மில்லாமற் கூடச்

சென்று, சென்ற இடங்களில் கிடைக்கும் சரக்குகளை வாங்கித் திரும்பி வந்ததாகக் காண்கின்றது. சீன தேசத்துக்கு இவ்வாறு வியாபார நோக்கத்துடன் ஒரு பிராமணன் சென்றதாகவும், மத்தியில் புசல் வந்து கப்பல் உடைந்து போனதாகவும், அப்போது அந்தப் பிராமணன் சில சீனர்களின் உதவியால் தப்பிப் பிழைத்து அச்சீனக் கப்பலில் இந்தியாவுக்கு வந்ததாகவும், எங்கோ நாம் கதை வாசித்ததாக ஞாபக மிருக்கின்றது.

இவ்வாறு பல உத்தேசங்களைக் கொண்டு ஆதி காலத்தில் ஹிந்துக்கள் அன்னிய நாட்டாருடன் சக வாசம் வைத்துக் கொண்டிருந்ததால், அவர்களுக்கு நல்லறிவும் ஊக்கமும் பெருகி, மனக்குறுக்க மான வீண் மாற்சரியங்களும் சிறு சிந்தைகளு மில்லாமல் வாழ்ந்தனர்.

இந்தியர்களாகிய நாம் வெகு காலத்துக்கு முன் னுலேயே அன்னிய தேசத்தாரை யறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை விட்டும், அப்படி யறி ந்து கொள்ள முகாந்திரங்கள் ஏற்படாமல் செய்து கொண்டும், கெட்டோம். அப்படிக்கின்றி மேலே நாம் சொன்னபடி ஆதிகாலத்து ஹிந்துக்களுடைய வழி களை யனுசரித்து அன்னியநாட்டாருடைய் சகவாச த்தை விருத்தி செய்துகொண்டே வந்திருப்போ மானுல்,இப்போது நாமும் நம் முன்னேர்களைப்போல

வாழத் தடையில்லை. நமது தேசத்துக்குக் கெட்ட காலம் வந்தபடியால்தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அன்னிய நாடு செல்வதையும், அன்னியர்களிடத்தில் கபடமில்லாமல் கூடிப்பழகுவதையும் விடத் தலைப் பட்டோம். கடலைத் தாண்டி அன்னிய தேசம் போகிற ஹிந்துவைச் சாதி விலக்குப் படுத்தப்படுமென்று நம் முன்னோர் விதி விதித்தார்கள். இவ்விதமாக வரவர ஹிந்துக்கள் தங்கள் தேசத்தைத் தவிர, வேறு தேச மிருக்கின்ற தென்பதையே யறியாதவர்களாகிவிட் டார்கள். தங்கள் மனதில் புண்ணிய பூமியென்று கருதப் பட்ட இந்தப் பரதக்கண்டத்திற்கு அப்பாலிருக்கும் ஜனங்களை மிலேச்சரென்றும் மூடர்களென்றும் நினைக் கத் தலைப்பட்டார்கள். தாங்களே சகலமும் அறிந்த வர்களென்றும் தங்களுக்குத் தெரிந்ததைப் பிறருக் குச் சொல்லக்கூடாதென்றும், மூட அபிப்பிராயங் களைக் கொண்டார்கள்; கொண்டு தங்கள் தேசத்தார்க ளையே, அவர்கள் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஜாதியார்க ளாயிருந்தால், இகழப் புகுந்தார்கள்.

இந்த ஸ்திதியில்தான் குஜினி மகம்மது என்ற மகமதியன் இந்தியாவின்மீது 12 முறை படை யெடுத்து வந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அவ னுடன் இந்தியாவுக்கு வந்த ஆல்புருனி (Alburini) என்ற மகமதிய வித்துவான் ஹிந்து சாஸ்திரங்களைப் பல வருஷகாலம் கற்று, அந்தச் சாஸ்திரங்களிலுள்ள

சாரத்தைக் கிரகித்தவராயினும், பிராமணருடைய மனக்குறுக்கமும், கர்வமும், அறியாமையும், அவர்கள் அன்னியர் பழக்கத்தை விட்டுவிட்ட காரணத்தினாலே யே உண்டாயிற்றென்று, பாதி துக்கத்துடனும் பாதி இகழ்ச்சியுடனும் கூறியிருக்கிறார்.

இக்காலத்தில் இந்தியர்களுக்கும் மற்ற உலகத்து ஜனங்களுக்கும் இந்த விஷயத்திலேயே விசேஷ வித்தியாச மிருக்கின்றதல்லவா? எந்தத்தேசத்தார் நம்மைப்போல அன்னிய தேசம் செல்லுதல் கடவுள் சம்மத மற்ற காரியமென்று மடத்தனமாக நினைத்திருக்கிறார்கள்? எத்திக்கிலிருந்தும் மனிதர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து வியாபாரம் செய்தோ வேறெந்த விதமோ சம்பாதித்துச் செல்ல, நாம்மட்டும் ஏமாந்த மந்தர்களாய் அன்னிய தேசங்களை வெறுத்து அற்ப ஜீவனம் செய்வோராயினேம். இப்படி எவ்வளவு நாள் அற்ப ஜீவனம் செய்யக் கழியும்? சர்க்கார் உத்தியோகங்களில் அமர்ந்தோ, வேறுவிதச் சிறு தொழில்கள் செய்தோ மாதம் ரூபா 15 அல்லது 20 சம்பாதிப்பதை நம்மவர்கள் தாங்கள் ஏதோ மிகப் பெரிய சம்பாத்தியம் செய்வதாகக் கருதுகிறார்களே. இப்பதினைந்து ரூபாயை ஆங்கில வியாபாரிகள் ஒரு நொடிப் பொழுதில் சம்பாதித்துக் குப்பாய்ப் பையிற் போட்டுக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கும் நம்மவர்களுக்கு முள்ள உண்மையான வித்தியாசமென்ன? அவர்களிடம் ஊக்கமும், நிர்மானமும்

மிகுதியா யிருக்கின்றன. நம்மவர்களிடம் அவைக ளிரண்டும் பூச்சியமே. எக்காரியம் செய்யப்புகுந்தா லும் அதைரியம் மேற்கொள்ளுகின்றது. செய்யப் புகுந்த காரியம் என்னவாய் முடிகின்றதோ என்ற பெருங்கவலையே மேலிட, நினைத்தபடி செய்தே தீர வேண்டுமென்ற உறுதிப்பாடு கிடையாது.

எத்தேசத்தாரானாலும் எல்லோருக்குமே அன் னிய தேச யாத்திரை செய்தல் சாத்தியப்படாது. அப்படி சாத்தியப் படாதவர்கள், படிப்பாளிகளா யிருந்தால், சரித்திர புஸ்தகங்கள் மூலமாக அனேக விவரங்களைத் தெரிந்துகொண்டு, தங்கள் புத்திப் பயிற்சிக்கு உதவி பெறலாமன்றோ? இந்தியாவில் முதல் கவர்னர் ஜனரலா யிருந்த வாரேன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (Warren Hastings) பொருளாசையால் தேச மன் னர்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் வெகு கொடுமைகள் செய்தானென்றும், ஆகையால் பிரிடிஷ் ராஜாங்கத் தார் அவனுக்குக் கொடுத்த அதிகாரத்தை யவன் தகாத விதமாய் உபயோகித்தானென்றும், அவன் மீது பிரிடிஷ் பார்லிமெண்டில் குற்றங்கூறி, அவன் செய்ததை யெல்லாம் அணுஅணுவா யெடுத்து உத கரித்து, கேட்டோர் "இப்பேர்ப்பட்ட துஷ்டனு முண்டோ!" என்று திகைக்கும்படியாய், தாமெப் போதும் கண்டிராத இந்தியர்கள்மீது மகா தயாள சித்தராயும், இந்தியாவில் ஆயு ளெல்லாம் வசித்தவ

ருக்குந் தெரியாத நுட்பமான விஷயங்களைக்கூட அறிந்தவராகவுங் காட்டி, வாதம் செய்து என்று மழியாப் புகழ்பெற்ற எட்மண்ட் பர்க் (Edmund Burke) இந்தியாவுக்கு வராமலே நூல்களை வாசித் தன்றோ அவ்விதத் தயையும் ஒற்றுணர்ச்சியும் பெரும் புத்தியும் அன்னியராகிய நம்மிடத்தில் பாராட்டும் குணத்தின ராயினர்? அவருக்கு வெகுகாலத்துக்குப் பின்னால் ஜான் ப்ரைட், ஹென்ரி பாஸெட், போன்ற இந்தியாவுக்கு ஆப்த நேசர்களான இருவரும் இந்தி யாவைப் பார்த்தவர்களேயல்லர். பார்த்தவர்களே யல்லராயினும், இந்தியாவைப்பற்றி இந்தியர்களுக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவுக்கு மேலாகவே யவர்கள் அறிந்து வைத்துக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அதுபோல இந்தியர்களாகிய நாம் இப்பொழுது என் செய்யவேண்டும்? காலதேச வர்த்தமானங்களுக் குத் தக்கபடி தங்களைச் சீர்படுத்திக்கொண்டு, தினே தினே விருத்தியடைந்துகொண்டுபோகும் ஜப்பானி யர்கள் போன்ற சாதியார்களது சகவாசத்தை யவர் களுடைய தேசத்துக்கு யாத்திரைபோய்ச் செய்யா விட்டாலும் அவர்களுடைய சரித்திர புஸ்தகங்களின் மூலமாயாவது செய்து, அவர்களுடைய வழிகளைப் பின்பற்றி நம்முடைய தேசத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவரும் வழிகளைத் தேட வேண்டும்.

II.

இந்தியாவும் மற்றத் தேசங்களும்.

சீன ஏகாதிபத்தியம் ஒன்றில் மட்டும் 40-கோடி ஜனங்கள் வசிப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அதைத் தவிர மற்றெந்தத் தேசமும் இந்தியாவைப்போல விஸ்தீரணமும் ஜனத்தொகையும் உள்ளதா யிருக்கவில்லை. இந்தியாவின் விஸ்தீரணம் 15-லட்சம் சதுர மைல்; ஜனத்தொகையோ 30 கோடி. இவ்வளவு பெரிய தேசத்தில் அவசியமான சீவனோபாயங்களும் ஜனங்களது மனப்பயிற்சி, ஒழுக்கப் பயிற்சி, சுக சௌக்கியாதிகள்—இவைகளும் தக்கபடி அமைக்கப் பட்டிருக்கவேண்டு மல்லவா? அப்படி அமைத்து வைப்பது விசேஷமாய் ஆளுவோரின் கடமையாகும். தேசத்தில் கடவுள் சிருஷ்டியினாலேயே அமைந்திருக்கும் மலைகள், ஆறுகள், பூசாரங்கள், சீதோஷ்ணங்கள், இவைகளைக் கவனித்து, ஜனங்களுக்கு ஆகாராதிகள் எப்படிப் போதுமான அளவு விவசாயம் முதலான உபாயங்களால் கிடைக்கக்கூடியனவோ அப்படி வேண்டிய சகாயஞ் செய்து, விவசாயத்தால் உண்டாகும் பொருள்களைக் கைத்தொழிற் பிரயோகத்தாற் சுகத்துக் கிசைந்த செயற்கைப் பொருள்களாக மாற்றுவதிலும் வேண்டியபடி ஒத்தாசை செய்து, அநாதிகாலமாக ஜனங்களனுபவித்துவரும் உரிமைகளைப் பலாட்டியரான அன்னியர்கள் பறிக்காமற் காப்பாற்றி, படிப் படியாய் ஜனங்களின் நிலைமையை யுயர்த்துவது ராஜாங்கத்தாரின்

கடமை. இந்தக் கடமையை வகித்த ராஜாங்கத்தாருடன் ஜனங்களில் தலைவராயிருப் போர்களும் ஒத்துழைக்கவேண்டும். எப்படி ஒரே நாட்டில் ஒருவர் பேரில் மற்றொருவர் போட்டி போட்டு அநியாயமாயும் கபடமாயும் ஒருவரை யொருவர் கெடுத்துவிடலாமோ, அப்படியே தந்திரமும் பலமும் படைத்த ஒரு ஜாதியார் அக்குணங்களில்லாத மற்றொரு ஜாதியாரைக் கெடுத்துவிடலாம். இக்காலத்தில் ரயில்பாதைகள், புகைக் கப்பல்கள், மின்சார விசையால் தந்தியடித்தல், முதலான உபாயங்களால் காலம் தூரம் என்கிற வித்தியாசங்கள் மறைந்துபோ யிருக்கின்றன. சீனாவுக்கும் இங்கிலண்டுக்கும் எத்தனை ஆயிரம் மைல் தூரமோ இருக்கும். இருந்தா லென்ன? ஒரு மாசத்தில் இங்கிலண்டிலிருந்து போர்க்கப்பல்களும் சரக்குக் கப்பல்களும் வந்துவிடுகின்றன. தந்தி மூலமாய்ச் சீனாவுக்கும் இங்கிலண்டுக்கும் அரைமணி நேரத்தில் எந்தச் சமாசாரமும் அனுப்பப்படக்கூடும். இப்படித் தற்காலத்தில் ஒரு தேசத்தார் மற்றொரு தேசத்தாரைச் சூழ்ந்து நெருக்கி லாபங்கள் பெறுவது எளிதாயிருப்பதா லல்லவோ, சீனா, இந்தியா, முதலான அநாதியான தேசங்களை யன்னியர் தாங்கள் நன்மை யடையும் பொருட்டுக் கீழ்ப்படுத்தலாயிற்று? ஆகையால் எத்தேசமானாலும் அதை யன்னியர்கள் பலவந்தமாய் மேல்விழுந்து நஷ்டப்

படுத்தாமல் ராஜாங்கத்தார் காப்பாற்றவேண்டும். இவ்வாறு கோடானுகோடியான ஜனங்களின் காலங் கடந்த உரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு எவ்வளவு புத்தி, ஊக்கம், தோள்வலி, மனவலி, தைரியம், ஒற்றுமை, தன்னஷ்டம் ஆகிய பெருங்குணங்கள் தேவை! ஆளுவோருக்கு மாத்திரமல்ல, பொது ஜனங்களுக்கும் இக்குணங்கள் அவசியம். இவைகள் இருந்தால் மட்டும், அன்னியருக் கடிமைக ளாகாமல் சுதந்தரம் சுவாதீனம் இவைகள் நிலைக்கப்பெறுவார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட குணங்கள் மேல் நாட்டாரிட மிருப்பதனாலேயே யவர்கள் உயர்ந்தும், அவைக ளில்லாமலேயேகீழ்நாட்டாராகிய நாமுட்பட்ட ஏஷியா ஜாதியார்கள் தாழ்ந்தும், இருக்கிறார்கள். உயர்ந்த ஸ்திதியி லிருக்கும் மேல் நாட்டாருள்ளும், மேற்குறித்த அருங்குணங்கள் சிலரிடத்தில் குறைந்து இருக்கின்றன. வெகுகாலம் வரையில் பிரிடிஷ் நாட்டார் இத்தகைய பெருங்குணங்களாலேயே மற்றெல்லா நாட்டார்களையும் விட ராஜதந்திரப் பிரயோகத்தில் மேம்பாடுற்றிருந்ததுமன்றி, உலகத்தாருக்கு வேண்டிய செயற்கைப் பொருள்களைக் கைத்தொழில் ஊக்கத்தால் தங்கள் நாட்டிற்செய்து உலகத்தாருடன் வியாபாரம் நடத்திப் பொருட்செல்வத்தில் ஒப்புயர் வற்றவரா யிருந்தனர். ஆனால் மற்றத் தேசத்தார் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சமாதியில் ஆழ்ந்தவர்கள் போலச் சும்மா இருக்கவில்லை. அவர்கள் தாங்கள் பிற்பட்டதற்குக்

காரணங்களை வெகு கவலையுடன் ஆராய்ந்தறிந்து, அவசியமான முயற்சிகள் செய்துவர, படிப்படியாக பிரிடிஷ் நாட்டாரை யெட்டிப் பிடிக்க வல்லவர்களாயினர். சென்ற பத்து வருஷத்துக்குள், ஜர்மனியும் அமெரிக்காவும் இவ்வாறு எட்டிப் பிடித்து, பிரிடிஷாரை மீறிச்செல்ல ஆரம்பித்துவிட்டன. பிரிடிஷாரை விட அதிகமாக யந்திரோபாயப் பிரயோகங்களைக் கற்று வியாபாரச் சரக்குகளை நல்லவைகளாயும் மலிவாய் விற்கக்கூடியனவாயும் செய்து, பிரிடிஷார் வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்த இடங்களிலவர்களுக்குப் போட்டியாகத் தோன்றி அவர்கள் வியாபாரத்தைத் தாங்கள் கைப்பற்றிக்கொள்ள லாயினர். இந்தியா பிரிடிஷ் சார்பு பெற்றிருந்தும், இங்கும் ஜர்மானியரும் அமெரிக்கரும் பிரிடிஷாரை மிஞ்சி வியாபாரம் நடத்திவருகிறார்கள்.

இப்படி பிரிடிஷாருக்கு இளப்பமும் நஷ்டமும் நேரிடத்தொடங்கி யிருப்பதை அவர்கள் பார்த்து, நம்மவர்களைப்போல மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு, "போகிறான் துஷ்டன், நமக்குக் கடவுள் கொடுத்தது போதும்," என்று சும்மா இருக்கிறார்களோ, இல்லவே யில்லை. தென்னாபிரிகா யுத்தம் நடந்த மூன்று வருஷ காலத்தில் பிரிடிஷார் இந்த வியாபார விஷயத்தில் கவனம் செலுத்த இசையாமல், யுத்த நடப்பிலேயே மனஞ் செலுத்தினவர்களா யிருந்துவிட்டார்கள். யுத்தம் முடிந்ததும், பிரிடிஷ் ராஜாங்கத்தாரும், வியா

பாரிகளும், முதலாளிகளும், தேசாபிமானிகளும். ஒரே மாதிரியாய் மனக்கொதிப்புக் கொண்டு, இனி நிமிஷநேரம் சும்மா விருந்தால் தேசவாழ்வுக்கே கேடென்று, முயற்சிமேல் முயற்சிசெய்து வருகிறார்கள். ராஜாங்கத்தாரைவிட, வியாபாரிகள் தங்கள் சொந்த முயற்சிகளாலேயே முன்னிற்கும் அபாயத்தைத் தடுக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவு பணச் செலவானாலும், சரீரப் பிரயாசை வேண்டியிருந்தாலும், அவைகளைப் பொருட்டாயெண்ணாமல், அமெரிக்கா முதலான தேசங்களுக்குத் தங்கள் காரியஸ்தர்களையும் வேறு தக்க புத்திமான்களையு மனுப்பி, அங்கு எந்தக் காரணங்களால் கைத்தொழி லபிவிருத்தியாகி வியாபாரமும் பலத்து வருகின்றதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு வரும்படி அனுப்பி வருகிறார்கள். மிஸ்டர் ஆல்ப்ரேட் மோஸ்லியென்ற ஒருவர் பிரிடனில் எப்பாகத்திலிருந்தும் சில வியாபாரிகளையும் தொழில் செய்வோரையும் ஒரு கூட்டமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு அமெரிக்காவுக்குப் போய், அங்கே அமெரிக்கர் அவர்களிடத்தில் அசூயையைக்காட்டாமல் அவர்களை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்க, அங்குள்ள அனேக தொழிற்சாலைகளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்து, பொருள் ஆக்கத்தில் முதன்மை பெற்ற தனவான்கள் புத்திசாலிகள் அனுபோகஸ்தர்கள்—இவர்களோடு கலந்துபேசி, திரும்பித் தம்

நாட்டுக்கு வந்து, ஒரு விஸ்தாரமான ரிப்போர்ட்டைப் பிரசுரம் செய்திருக்கிறார்.

எப்பேர்ப்பட்ட காரணங்களால் அமெரிக்கர் உலகத்தாரைத் தம்முன் நிற்காமல் விரட்டிபடிக்கிறார்கள் என்று பிரிடிஷார் இப்போது அறிந்துகொண்டார்களானதால், அப்பேர்ப்பட்ட காரணங்களால் தாங்களும் முதல் நிற்க எல்லா முயற்சியும் செய்யத் தலைப்படுவார்கள். இவ்வாறு ஜனங்களும் ராஜாங்கத்தாரும் அப்போதைப்போது ஏற்படும் நிலைமைக்குத் தக்கபடி சோம்பவில்லாமல் ஊக்கத்துடன் முயற்சிகளைப் புதியனவாகச் செய்து தங்கள் நன்மையைச் சோர்வின்றிக் காத்துவந்தாலல்லவோ, தேசம் முன்னிற்றல் சாத்தியமாகும்? நமது தேசப்பொருள்களை யன்னியர் கப்பல் கப்பலாக வாரிக்கொண்டுபோக, நம்முள் புத்திமான்கள் புராணம் படிப்போருக்குத் தங்கத் தோடாப் போடுவதிற் கவலையையும், பணத்தையும், காலத்தையும் செலவு செய்தால், சிலநாளில் பௌராணிகருக்கு வெகுமதி செய்யப் பணந்தான் அகப்படுமோ?

III.

புது உபாயங்களும் பொருள் தேடுதலும்.

இந்தியாவுக்கும் மற்றத் தேசங்களுக்கும் முக்கியமான வித்தியாச மென்னவென்றால்: மற்றத் தேசங்களில் ஏதேனும் அபிவிருத்திக் கவசியமான உபாயங்களைத் தக்கவரொருவர் சொன்னால், உடனே அவைகளை ஜனங்கள் அங்கிகரித்து நிறைவேற்றும்படியான

கிருஷிகளைச் செய்கிறார்கள். செய்து கொஞ்சக் காலத்தில் விருத்திக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். இந்தியாவிலோ அப்படி நடப்பதில்லை. ஜப்பான் தேசத்தில், நமது தேசத்தி லெப்படியோ அப்படியே, அநாதி காலந் தொட்டுத் தொழில்கள் கைப்பலத்தாலும் சூட்சுமத்தாலும் செய்யப்பட்டனவே யன்றி, யந்திரங்களால் செய்யப்பட்டதில்லை. சுமார் 60 வருஷத்துக்கு முன்னால் அங்கே பெருங் குழப்பமுண்டாகி, ஏற்கெனவே யிருந்த ராஜாங்க ஏற்பாடுகள் மாற்றப்பட்டு, இங்கிலண்டு முதலான ஐரோப்பிய தேசங்களைப்போல, பார்லிமெண் டென்றும், ஜனங்கள் நியமன கர்த்தர்களென்றும், புது ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அந்த நாள் முதல் ஜப்பான் ஐரோப்பிய அமெரிக்க தேசங்களைப் போலவே எல்லா விஷயங்களிலும் நடந்துகொண்டு வருகின்றது. ராஜாங்கத்துக்கும் ஜனங்களுக்கும்வேண்டிய சாமான்கள்பழைய காலங்களிற் போலக் கையினாற் செய்யப்படாமல், யந்திரங்களைக்கொண்டே செய்யப்படவேண்டும் என்று அறிந்துகொண்டு, உடனே அப்படிச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். வர்த்தகர்கள், தொழிலாளிகள் அனைவரும் யந்திரங்களைக் கொண்டே சாமான்கள் செய்து, தங்கள் சொந்தத் தேசத்திலேயே விற்றதுமன்றி, பிரிடிஷார், ஜர்மானியர் முதலாருடன் போட்டி போட்டு அன்னிய தேசத்திலும் விற்கத்தலைப்பட்டார்கள். இந்தியாவில் இப்போது ஜப்பான் தேசத்திற்

செய்யப்படும் தீப்பெட்டிகளே விசேஷமாகச் செல வாகின்றன.

இவ்வாறு நமது தேசத்திலும் புதிய யுக்திகளை யெவராவது சொன்னால், அவற்றை ஜனங்கள் அனு சரித்துத் தங்கள் நன்மையைத் தேடிக்கொண்டா லல்லவோ அபிவிருத்தி யுண்டாகும்? கைப்பலத்தா லும் உபாயத்தாலும் செய்யப்படும் சாமான்கள் இக் காலத்தில் உபயோகப்பட மாட்டாவென்றும், யந்திரங் களாற் செய்யப்படும் சாமான்களே நிலைக்குமென்றும் நம்மவர்களுக்கு இப்போது தெளிவாய்த் தெரிந்திருந் தும், ஒருவரேனும் பெரும் முதல்கள் வைத்து யந்தி ரங்களைத் தருவித்து நயமான சாமான்களை "நான் செய்வேன்" என்று முன்னுக்கு வரக்காணோம். பெரும் முதல்கள் வைக்கும்படியான தனவான்கள் நமது தே சத்தில் விசேஷமாக இல்லையாயினும், அப்பேர்ப்பட்ட வர்கள் முற்றிலு மில்லாமற் போகவில்லை. முக்கிய மாய் நமது ஜமீன்தார்கள் இப்பேர்ப்பட்டபுதுமையான காரியங்களிற் பிரவேசித்துத் தாமும் லாப மடைந்து தேசத்துக்கும் நன்மைசெய்து ஜனங்களுக்குக் காட்டவேண்டும். இந்த ஜமீன்தார்களுக்கு இப்பேர்ப் பட்ட காரியங்களில் சில பொருள் நஷ்டம் நேரிட் டாலும் பாதகமில்லை. ஒரு தடவைக் கிரண்டு தட வையாகச் செய்து சித்திபெற்று உலகத்தாருக்கு லாபத்தைக் காட்டலாம். இப்பேர்ப்பட்ட நல்ல காரி

யங்களிலேயே இவர்கள் பிரவேசிக்க வேண்டியது நிடாயமா யிருக்க, பல வகைகளில் வீண் செலவுகள் செய்து சொத்தைச் சின்னுபின்னமாகப் பறக்கச் செய்துவிடுகிறார்கள்.

ஜமீன்தார்களன்றி, வர்த்தகர்கள் உத்தியோகஸ்தர்கள் இவர்களைப் பற்றிப்பேசுவோமானால், இவர்களுக்கும், மற்ற வகுப்பு ஜனங்களைப்போல, அளவுகடந்த பொருளாசை இருக்கின்றதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லையாயினும், பொருள் சம்பாதிக்கும் உபாயங்களை நன்றாய் அறிந்து அவைகளைக் கையாளுகிறார்களா? இக்காலத்தில் எத்தொழிலும் யந்திரங்களின் உபயோகத்தால் செய்யப்படவேண்டு மென்றும், அப்படிச் செய்வதற்குப் பெரும் முதல்கள் வேண்டுமென்றும், இவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்த போதிலும், தங்கள் மிகுந்த பணத்தை நகைகள் செய்வதிலும், கலியாணம் முதலான சமயங்களில் வீண் டம்பச் செலவுகள் செய்வதிலும், தாசிக்கச்சேரிகள் வைப்பதிலும், செலவு செய்வார்களேயன்றி, பணத்தைக் கஷ்டப்பட்டேனும் மிகுத்து, தொழிற் சாலைகள் ஸ்தாபிக்கச் செய்யப்படும் முயற்சிகளில் தாம் பணம்போட்டு உதவி செய்வோ மென்கிற பெருந்தன்மை இவர்கள் மனதில் ஜனிப்பதில்லை. வெகு சொற்பமான முதல் வைத்துப் பெரும் லாபம் பெறும்படியாக எத்தனையோ தொழில்களை யித்தேசத்திற் செய்யக்கூடும். நாம் நடத்தி வரும் 'சுதேசமித்திரன்' பத்திரிகையில் இப்

பேர்ப்பட்ட தொழில்கள் இன்னின்னவையென்று குறிப்பிட்டுப் பலமுறை எழுதியிருக்கிறோம். சமயத்துக்குத் தகுந்தாற் போல, நம்முடைய இயல்பையும் ஆசாரத்தையும் கூசாமல் மாற்றிப் "பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை" யாகையால், முதலில் வேண்டியமட்டும் பொருள் தேடி, தமக்கும் தமது குடும்பத்துக்கும் சாப்பாட்டுக்குக் கவலையை நீக்கி விட்டு, பிறகு கடைக்காலத்தில் ஆத்மவிசாரமோ, வேறெந்த விதமான காலக்ஷேபமோ, அதைப் பின்பற்றினு லல்லவோ நாம் முன்னுக்கு வரத்தக்க ஹேதுவாகும்? நம் நாட்டில் அன்னியர்கள் ஆடு மாடுகளின் எலும்பைக் கண்டவிடத்தில் பொறுக்கிச் சேர்த்து லட்சக்கணக்கான விலைக்கு மேல் நாடுகளுக்குக் கப்பலேற்றிவிடுகிறார்கள். நாய், நரி, ஆடு மாடு, குதிரை—இவைகள் இறக்கும் இடங்களைத் தேடிச்சென்று, இவைகளின் தோலைப் பதனிட்டு அதனால் வெகு உபயோகமான பலவிதச் சாமான்கள் செய்கிறார்கள். இன்னும் சில இடங்களில், பட்டணங்களிற் சேரும் குப்பைகளையும் மாடு மனுஷர்களின் மலங்களையும் கைகூசாமற்சேர்த்து வேண்டிய பக்குவம்செய்து பயிர்களுக்கு எருவாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இவ்வாறு, பொருளுக் காசைப்பட்டு முயற்சிசெய்யும் ஜனங்கள், இந்தவேலை உயர்ந்தது என்றும் இந்த வேலை இளப்பமென்றும் பாராமல், எந்தவேலை யானாலும் இரந்து குடிப்பதையும் திருடுவதையும்விட மேலானதென்று

தைரியப்பட்டு உழைத்துவர, நாம் மட்டும் ஜாதிக்கட்டுப்பாடுகளைத் தழுவி இந்திந்த ஜாதியார் இந்திந்தத் தொழிலைச் செய்யக்கூடாதென்று நிர்ப்பந்தங்கள் உண்டாக்கிக்கொண் டிருக்கிறோம். இப்பேர்ப்பட்ட நிர்ப்பந்தங்களை யொழித்துக் காலத்துக்குத் தக்கபடி புது உபாயங்களை யங்கீகரித்துப் பற்பல புதுத்தொழில்கள் ஸ்தாபித்து இந்தியர்கள் தனவான்களாகப் போகிற காலமும் வருமோவென்று இந்தியாவின் நண்பர்கள் விசனப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட நிர்ப்பந்தங்களை ஜப்பானியத் தலைவர்கள் கவனித்ததேயில்லை. கொஞ்சமேனும் அஞ்சா நெஞ்சினராய்ப் புது உபாயங்களை யவசியமான மட்டும் அனுஷ்டித்து வந்தார்கள்; இன்னும் வருகிறார்கள்.

IV.

தேசாபிமானத்தால் மீளலாம்.

ஜப்பானியரின் சரித்திரத்தை வாசிப்பவர் அவர்கள் முன்னுக்கு வந்ததற்கு அவர்களுடைய ஒற்றுமையும் தேசாபிமானமுமே காரணங்களா யிருந்தனவென்று அறிந்து கொள்ளுவார்கள். நம்மவர்கள் தங்கள் சொந்த நன்மைக்குங்கூட உழைக்கச் சோம்பற்பட்டு வறுமையை யனுபவிக்கிறவர்களா யிருக்கையில், தேச நன்மைக் கெப்படிப் பாடுபடுவார்கள்? ஆயினும், சோம்பலைவிட்டுப் பொருள்தேடுதலுக்கு வேண்டிய தந்திரோபாயங்களைக் கற்றுச் சுறுசுறுப்பாய் உழைத்தாலன்றி அவனவன் பொருள் சேர்த்து வாழ்

வது கஷ்டமென்று யாரறியமாட்டார்? சோம்பல் மேலிட்டிருந்தால், தேசத்தின் மொத்த நிலைமையும் இப்போ திருப்பதுபோலவே வறுமையும் துன்பமும் வியாதியும் மேற்பட் டிருக்கும். இவ்வளவு விஸ்தார மான தேசத்தில், 30-கோடி ஜனங்கள் வசிக்க, ஆயிரம் தேசாபிமானிகள் இல்லாமற் போகிறார்களா? இந்த 1000 - தேசாபிமானிகளும் தேசத்தின் வறுமையை நீக்க என்னென்ன முயற்சிகள் செய்யவேண்டுமோ அன்னன்ன முயற்சிகளிற் பிரவேசித்து எற்றுக்கொண்ட காரியத்தைச் செய்து முடித்தே தீருவோ மென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு வெளிவரவேண்டும். நமது தேசத்தை முன் னுக்குக் கொண்டுவருவதில் எத்தனையோ கஷ்டங்க ளிருக்கின்றன. முதலாவது, நமக்கு ராஜாங் கத்தாரின் ஆதரவு போதுமான அளவில்லை. இல்லாத தோடு, அவர்கள் ஆங்கிலேயரின் வியாபாரம், வர்த்த கத்தொழில்—இவைகள் பிரபலப்பட வேண்டு மென்று கோருகிறார்களேயன்றி, இந்தியர் நல்ல ஸ்தி திக்கு வரவேண்டியதிற் கவலைக் குறைவாகவே யிருக்கி றார்கள். இரண்டாவது, ஆங்கிலேயர்கள் நமக்குப் போட்டியாய் உழைப்பதால், அவர்கள் தங்கள் அபரி மிதமான முதல்களையும், சாமர்த்தியத்தையும், ஐக் கியத்தையும், இன்னும் சற்ற உபாயங்களையும், உபயோ கப்படுத்தி, நம்மைத் தலையெடுக்க முடியாமற் செய்து விடுவார்கள். இவர்கள் போட்டியை யெதிர்க்க நமக்கு

வகையில்லை. நமக்குப் பொருள் கிடையாது; அறிவு கிடையாது; ஊக்கம் கிடையாது; இன்னும் இக் காலத்திற்பொருள் சேர்ப்பதற்கு மேற்குத்தேசத்தார் உபயோகிக்கும் நானாவித தந்திரங்களும் யந்திரங்களும் நமக்குக் கிடையா. நாம் எவ்விதமாய்ப் போட்டி போட்டு நம் சொத்துக்களைக் காப்பாற்றல் இயலும்? புலியோடு பசு எதிர்த்துப் போட்டி செய்தல் சாத்தியப்படுமா? சாமானியமாய்ப் படாதாயினும் சில சமயங்களில் சாத்தியமே யாகின்றது. காடுகளில் மாடுகள் பலசேர்ந்து ஒரே கும்பலாய்ப் படுத்து, புலி வரும்படியான வழியை நோக்கி முகத்தைதிருப்பிவைத்துக்கொண் டிருக்குமாம். ஏதேனும் அபாயம் நேரிட்டால், இவைகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து தம் விரோதியைத் தாக்கி விரட்டித் தப்பித்துக்கொள்ளும் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவைகளைப்போலவே, நாம் நமக்கு நேரிட்டிருக்கும் வறுமையெனும் மகா ஆபத்தினின்று தப்பிக்கொள்ளல் வேண்டும். ஒற்றுமையும் தேசாபிமானமுமே இந்தியர்களுக்குத் தற்சமயம் கைக்கெட்டின ஆயுதங்கள். இவைகளைத் தவிர வேறு ஆயுதங்கள் நமக்கில்லை யாயினும், இவைகள் சாமானியமான ஆயுதங்களல்ல. எப்பேர்ப்பட்ட பலவானான சத்துருவையும் இவைகளைக் கொண்டு வென்றுவிடலாம். ஆகையால் நம் தேசத்தார் இந்த ஆயுதங்களைக் கையிலேந்திச் சண்டைக்குத் தயாராக வேண்டும். இப்படி ஒரு லட்சம் இந்தியர்கள் தயாராகி, மேற்சொன்ன ஆயிரம் தலைவர்களால்

நடத்தப்பட்டு, ஊக்கத்துடனும் தைரியத்துட னும் போர் செய்வார்களாயின், நமக்குப் போட்டி யாக நம் சொத்துக்களை யபகரிக்கும் அன்னிய விபா பாரிகளின் உயர்த்தியைத் தாழ்த்திவிடலா மென்று பூராவாக நம்பலாம். இப்படியேனும் நாம் செய்யா விடின் நமது தேசம் சொற்ப காலத்தில் பாழடைந்து போகுமென்பதை நாம் நிச்சயமாய் அறிய வேண்டும். நமது காலத்தில் அரைவயிற்றுக்காவது ஏழை ஜனங்கள் தின்று சீவிக்கிறார்கள். இருக்கிற நிலைமை யைப் பார்த்தால் சிலகாலத்தில் இதுவும் போய்விடும் போ லிருக்கின்றது.

தினத்துக்குத் தினம் நமது தேசத்துச் சொத்து கள் வெளியேறிக்கொண் டிருக்கின்றன. வியாபாரம், தொழில், இவைகளால் கிடைக்கும் லாபத்தைக் கொண்டு போவதுமன்றி, ஆங்கிலேயர் நமது சுரங்கங் களைக் கிண்டிப் பொன், இரும்பு, நிலக்கரி, காரீயம், அப்பிரகம் முதலிய சொத்துக்களைக் கட்டி கட்டி யாகக்கப்ப லேற்றிக் கொண்டுபோகிறார்கள். நிலத்தில் உண்டாகிற பயிரானால், இவ்வருஷத்து விளைச்சல் போனாலும், அடுத்த வருஷம் மறுபடியும் விதை விதைத்துச் சாகுபடி செய்தால் அப்போதும் விளை யும். அன்னியர் பாதி கொண்டுபோனாலும் பாதியா வது நமக்கு மிதம். சுரங்கங்களி லுள்ள வஸ்துக்களைக் கட்டி கட்டியாகக் கொண்டுபோனார்களானால் எப் படி இவைகள் சுரங்கங்களில் மறுபடியும் உண்டாகும்?

உண்டாகா.உண்டாகாமல் சுமார் 10-வருஷத்தில் நமது பொன் சுரங்கங்களிற் பொன்னே அற்றுப்போய்க் கல்லும் மண்ணுந்தான் காணப்படும்.இப்படி நமது தேசத்தின் நிலைமை கேவலம் அபாயமாயிருப்பதால், நம்மவர்கள் சும்மா கையைக் கட்டிக் கொண்டு, "எப்படியோ சீவனம் செய்கிறோம், மரம் வைத்தவன் தண்ணீர் வார்க்காமற் போவானா," என்று வேதாந்தம் பேசினார்களானால், இந்தியர்கள் கொஞ்சக்காலத்துக்கெல்லாம் தங்கள் பூர்வீக நாகரிகங்களை யிழந்து, வேத சாஸ்திர இதிகாசங்களெல்லாம் இருந்த இடந் தெரியாமற்போய், தேவாலயம் பிரமாலயங்களும் பார்ப்பாரில்லாமல் இடிந்து பாழாய்ப்போய், வித்தை, கலை, நூல், வியாபாரம் எதுவும தெரியாத மிலேச்சர்களாகி, ஆங்கிலேயருக்கோ வேறு எத் தேசத்தார் இந்தியாவை வெல்லுகிறார்களோ அவர்களுக்கோ, ஆபிரிகா கண்டத்துக் காட்டு ஜனங்களைப்போல, அடிமைக ளாகிவிடுவார்கள். நாம் இந்தத் தேசத்துப் பூர்வீகவாசிக ளென்றும், இது நமது தேசமென்றும், இதற்கு நாமே சுதந்தர வாளிகளென்றும், இதில் உண்டாகும் சொத்துக்கள் நம்மவையே யன்றி அயலாருடையன வல்லவென்றும், நம திஷ்டப்படி தேசம் ஆளப்படுமென்றும், நமது பூர்வீக ஆசாரங்களும் ஸ்தாபனங்களும் நூல்களும் காக்கப்படுமென்றும், வரவரச் செல்வமும், கல்வியும், அதிகாரமும், சுதந்தரமும், பெருமையும்

பெறுவோமென்றும், நினைக்க ஏதேனும் நியாயம் எவருக்கேனும் தோனறினல், அவர்கள் நமக்கு அதை யறிவித்தால், பொதுஜன உபகாரமா யிருக்குமல்லவா? ஆனல் நமக்கு ஒருவிதத்தில் மட்டும் விசேஷ சாதகம் எற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது பிரிடிஷ் ராஜாங்கம் நமக் கேற்பட்டிருப்பதால், ராஜாங்கத்தாரால் நமக்கு எவ்வித இடையூறும் உண்டாகாதென நிச்சயமா யிருக்கலாம். பிரிடிஷ் ராஜாங்கத்தார் நமது வறுமையை ஒட்டிச் செல்வத்தைப் பெருக்கி நிலைநிறுத்த முயற்சிகள் செய்ய முந்தாராளுலும் விரோதம் செய்யமாட்டார்கள். இந்தச் சகாயத்தைக்கொண்டு நாம் நம்மால் கூடிய முயற்சிகள செய்தால், அவைகள் பயன்படுவதில் தடைகள் செய்வார் ஒருவரு மில்லை. ஆகையால், இந்தச் சமபத்தைக் கைவிடாமல், இனி நம் தேசத்துக்கு வரப்போகிற லாபநஷ்டங்களை மனதிற்கொண்டு, ஐக்கியத்துடனும் தேசாபிமானத்துடனும் நம் பின்னேரின் க்ஷேமத்துக்காக நாம் தற்காலம் நஷ்டப்பட்டும் கஷ்டப்பட்டும் உழைக்கவேண்டும்.

தேசாபிமானமும் ஐக்கியமுமே நம் தேசப் போர் புரிவதில் நாம் கையில் ஏந்தத்தக்க ஆயுதங்களென்று சொன்னேம். ஏந்தி என்ன செய்வது? என்று இந் நூலைப்படிப்போர் கேட்கக்கூடும். சொல்லுகிறேம். பலதடவைகளில் நமது சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் நமது கைத்தொழில்கள் போய்விட்டனவென்

றும், வியாபாரம் வர்த்தகங்கள்கூட ஆங்கிலேயர்கள் அபகரித்துவருகிறார்க ளென்றும், சொல்லியிருக் கிறோம். ஆயினும், இன்னும் சில தொழில்கள் நமது தொழிலாளிகள் கையிலேயே இருக்கின்றன. அவர் கள் எங்கெங்கோ மூலைகளில் மறைந்து வசித்துப் பழைய காலத்து வித்தையைக் கைவிடாமற் சொற்பச் சாமான்கள்செய்துஉபாயமாகச்சீவித்துவருகிறார்கள். அவர்களைக் கவனிப்பா ரில்லாமல் வரவரத் தேய்ந்து போய்க்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் சரக்குகளை வாங்குவோ ரில்லை. எவரேனும் அவ சரமாயாவது உற்சாகத்தாலாவது அந்தச் சாமான் கள் வேண்டுமென்று விரும்பி முன்பணங் கொடுத் தால், இந்த முன்பணத்தையும் இந்தத் தொழி லாளிகள் சாப்பாட்டுக்குச் செலவு செய்துவிட்டு, சாமான் செய்வதில் வெகு தாமதம் செய்து பணங் கொடுத்தவருக்குக் கோபம் உண்டாக்கிக், கடைசி யிற் சாமான் செய்து கொடுக்கிறார்கள். அவர் கள் நாணயமற்ற மோசக்காரர்க ளென்று அவர்கள் மீது கோபங்கொள்ளக்கூடாது. வறுமையால் அப் படிச்செய்கிறார்களேயன்றி வேறு காரணத்தா லல்ல. இப்படி முன்பணங் கொடுப்போருக்குச் செய்யும் சாமான்களைத் தவிர, வேறு தம் கைப்பணத்தைப் போட்டுச் சாமான்கள் செய்து தூரமான பட்டணங் களுக் கனுப்பிக் கிராக்கி சம்பாதித்து விற்கச் சாமர்த் திய மில்லாதவர்கள். எவர் தங்கள் சாமான்களைக்

கேட்பார்கள், எங்கு விற்கலாம், என்ற விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. இப்படித் தெரியாமற் கெட்டுப்போகிற தொழிலாளிகளில் முக்கியமானவர்கள் துணிநெய்யும் வகுப்பார். இவர் இக்காலத்திலுங்கூட அருமையான துணிகளும் முரட்டுத் தனமான துணிகளும் செய்து வருகிறார்கள். மான்சேஸ்டர் (Manchester) போட்டியால் தினப்படி உடைக்கு வேண்டிய சாமானிய நாணயத் துணிகள் இங்கு செய்யப்படாமற் போனாலும், சரிகைத் துப்பட்டாக்கள், உருமாலைகள், தலைக் குட்டைகள் இவைகள் செய்யப்படுகின்றன. ஏழைகள் கட்டிக் கொள்ளக்கூடிய முரட்டுத் துணிகளும் இங்கே நம்மவர்களாற் செய்யப்படுகின்றன. உத்தியோகஸ்தர்கள் உடுக்கக்கூடிய உயர்ந்த கம்பளித் துணிகளும் இந்தியாவிற் செய்யப்படுகின்றன. இவைகளன்றி, நேற்றுவரையில் நமது ஸ்திரீகள் நம்மவர்கள் செய்த துணிகளையே கட்டி வந்தார்கள். இப்போது சீமைச் சீட்டித் துணிகள் என்று இங்கிலண்ட், ஜர்மனி, பிரான்சு முதலான தேசங்களிலிருந்து வரும் துணிகளை, அவைகளின் சரசமான விலைகளைக் கண்டும் பகட்டான தோற்றத்தைக்கண்டும், அவர்கள் வாங்கி உடுக்கிறார்கள். இப்போது இந்த இரண்டு வழக்கங்களையும் இந்தியர்கள் தொலைத்துவிடல் வேண்டும். அன்னிய தேசங்களிலிருந்து இறக்குமதியாகி வரும் எந்தத் துணிகளையும் இந்திய புருஷா

வது இந்திய ஸ்திகரீளாவது உடுக்கக்கூடாது. உடுப்பதில்லை யென்று விரதம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் நமது குரநாடு, காஞ்சீபுரம், மதுரை இந்த இடங்களிற் செய்யப் படும் துணிகளைவிட உயர்ந்த துணிகள் எங்கு கிடைக்கும்? ஏழைகளுக்குத் தக்கபடி நாட்டுப்புறங் களிற் கெட்டியான துணிகள் சாயம் போகாதபடி செய்யப்படுகின்றன. புருஷர்களும் இடுப்பிற் கட்டிக் கொள்ள உள்ளூர்த் துணிகளையே வாங்கக்கூடும். சீமைத் துணிகளைப்போலப் பார்வைக்கு நமது உள் ளூர்த் துணிகள் பகட்டா யிராவிட்டாலும், நெடுநாள் உடை தாளுமானதால், உள்ளூர்த்துணிகளை வாங்கு வதில் நஷ்டமொன்று மில்லை. சொக்காய்த்துணிகளும் சற்று முரட்டுத்தனமானவைகளாய்க் கிடைக்கின்றன. அவைகளை வாங்கியே நம்மவர்கள் உபயோகிக்க வேண்டியது. இவ்வாறு துணிகளைத் தவி., அனேக சில்லறைச் சாமான்கள் இங்கேயே செய்யப் படுகின்றபடியால், அவைகளையும் நம்மவர் விரதமாய் வாங்கி உபயோகிக்க வேண்டியது. பேனுக்கத்திகள், பூட்டுகள், மண் சாமான்கள், விநோதப்பொருள்க்ள் இப்பேர்ப்பட்டவைகள் செய்யப்படுகின்றன. சீமைச் சாமான்களை வாங்காமல் இவைகளையே நம்மவர்கள் வாங்கும்படியாக மனதில் உறுதி செய்துகொள்ள வேண்டியது. கல்கட்டாவிலும் காகிநாடாவிலும் ஆமி தாபாத்திலும் பொருட்காட்சிகள் நடந்ததில், நமது

தேசத்தில் நமக் குபயோகமான பல சாமான்கள் இங்கே செய்யப்படுகின்றனவாகத் தெரிகின்றன. இவைகளை நம்மவருள் சிலர் ஓரிடத்திற் சேர்த்து வைத்து விற்பார்களானல்,சாமானிய ஜனங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி வாங்கி உபயோகித்தல் எளிதாகும். இப்படி இந்தச் சாமான்களுக்காக ஒரு கடை ஸ்தாபிப்பது நமது தேசாபிமானிகளின் முதற்கடமை யாகும்.

V.

சோம்பலே நம்மைக் கெடுக்கின்றது.

எப்படி ஒரு மனுஷனுடைய நன்மையானது அன்னியரின் சகாயம் தன்னுடைய முயற்சி யாகிய இரண்டு காரணங்களாலும் உண்டாகக்கூடுமோ, அப்படியே ஒரு ஜனக்கூட்டத்தினது நன்மையும் இந்த இரண்டு காரணங்களாலும் உண்டாகக் கூடும். இந்தியாவில் வசிக்கும் ஜனங்களுடைய நன்மை முக்கியமாய் அன்னிய ராஜாங்கத்தாராகிய பிரிடிஷாரால் உண்டாகவேண்டி யிருக்கின்றது. ஜனங்கள் சாமர்த்தியமும் அனுபோகமும் இல்லாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் திரவியமும் ஒற்றுமையு மில்லை. அவர்கள் தங்கள் முயற்சினாலேயே பெருங்காரியங்கள் செய்வார்களென்று எதிர்பார்ப்பது சரி யன்று. ஆகையால், ராஜாங்கத்தாரே ஜனங்களுக்கு வேண்டும்வேண்டாதவைகளை யறிந்து அவைகளைச் செய்து கொடுக்கவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்டவைகளில் ராஜாங்கத்தார் தலையிடக்கூடா தென்பது

இங்கிலண்ட் தேசத்தாருடைய கொள்கையே யன்றி, மற்ற ஜர்மானியர், பிரெஞ்சுக்காரர், அமெரிக்கர், ஜப்பானியர் ஆகிய இன்னோர், கவர்ன் மெண்டார் நன்மை செய்யவேண்டு மென்கிற எண்ணத்துடன் பிரவேசிப்பதற்கு எல்லையில்லையென்றும், எக்தெந்த விஷயம் ஜனங்களில் வெகு பேருக்கு நன்மை செய்யத்தக்கதா யிருந்து ஜனங்களாற் செய்து முடித்தல் சாத்தியமற் றிருக்கின்றதோ, அதை யெல்லாம் ராஜாங்கத்தார் செய்துகொடுக்கக் கடமைப்பட்டவர்களென்றுமே கொள்கிறார்கள். இங்கிலண்டிலுங்கூட மேற்கண்ட பழைய கொள்கைகள், மாறி, வரவரத் தாழ்ந்த வகுப்பைச்சேர்ந்த ஜனங்களை யுயர்ந்தவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் இமிசிக்காமலும், பலமில்லாதவர்களைப் பலவான்கள் வாயடி கையடி அடித்து மோசஞ்செய்யாமலும், தாங்களே யறியாமையால் தங்களுக்கு விரோதஞ் செய்துகொள்ளாமலு மிருக்கும் நோக்கங்களுடன் ஜனங்களது சொந்த விஷயங்களில் ராஜாங்கத்தார் தலையிடலாமென்று ஏற்பட்டுவருகிறது. இந்தியாவில் அப்படி யேற்பட்டு வரவில்லை. இந்தியாவில் ஏழைகளைப் பணக்காரர்கள் பிடுங்கித்தின்று வருகிறார்கள்; அதிகாரிகள் சாமானிய ஜனங்களை யிமிசித்துத் தங்கள் பெருமையைக்காட்டிவருகிறார்கள். வெள்ளைக்காரர் கருப்பு மனிதரை யிளப்பமாக நடத்திவருகிறார்கள். இவ்விதங்களான அக்கிரமங்களைத் தடுக்க இந்தியாவில் ராஜாங்கத்

தார் பிரவேசிப்பதில்லை. அக்கிரமங்களைத் தடுப்பது மாத்திரமல்ல, சகாயங்கள் செய்து கோஷிப்பதும் ராஜாங்கத்தாரின் கடமையாயினும், அதையும் செய்கிறதில்லை. உதாரணமாக, இந்தியாவில் என்னென்ன பொருள்கள் பூமியிலும் சுரங்கங்களிலும் மரங்களிலும் விளைகின்றன, இவை என்னென்ன விதங்களாக உபயோகப் பொருள்களாய்ச் செய்யப்படலாம், என்ற விஷயங்களை நுட்பமான விவரங்களுடன் பிரசுரம் செய்தால் ஜனங்களுக்கு வெகு உபயோகமாயிருக்கும். இம்மாதிரியாக மற்றெந்தத் தேசங்களிலும் ராஜாங்கத்தார் செய்துவருகிறார்கள். இந்தியாவில் மட்டும் செய்கிறார்களில்லை.

இப்படி ராஜாங்கத்தார் தேச நன்மைக்காகச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யாதிருக்க நமது ஜனங்களே நமக்குச் செய்யக்கூடிய நன்மைகளைச் செய்துகொள்ள முயலுகிறார்களா என்று கவனிப்போம். ஜனங்களே ஜனங்களுக்குச் செய்யக்கூடிய நன்மைகள் பல உண்டென்று யாரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். முதலாவது, பிரதி மனுஷனும் தன் தன் நிலைமையை யெப்படி விருத்தி செய்துகொள்ளலா மென்று ஊக்கத்துடன் அறிந்து, வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யலா மல்லவா? தேசத்தாருக்கு அவசியமான நன்மைகளைச் செய்து தாமும் லாபம் பெறக்கூடிய காரியங்கள் நேரிட்டால் அவைகளைச் செய்யலாமே. தனக்கு எவ்வித லாபு

மும் உண்டாகாவிடினும் தேசத்துக்கு நன்மையைச் செய்யும் காரியங்களையும் செய்யலாமல்லமா? இப்பேர்ப்பட்ட காரியங்களைச் செய்ய நம்மவர்க்குச் சமயங்கள் நேரிடுவதில்லையென்றாவது, அவகாசமில்லையென்றாவது, சொல்லுதல் சுத்தப்பொய்யாகும். அனேக மிராசுதார்கள், வியாபாரிகள், உத்தியோகஸ்தர்கள், வக்கீல்கள், ஸ்கூல் வாத்தியார்கள், வைத்தியர்கள்—இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் அடிக்கடி சிலகாலம் வேலையில்லாமல் ஒழிந்திருக்கிறார்கள். ஒழிந்த நேரத்தில் என்ன செய்கிறார்கள்? தமக்கு நன்மையையாவது பிறர்க்குஉபகாரத்தையாவது செய்யும்விஷயங்களிற் கவனம் செலுத்துகிறார்களா? இல்லை. ஒழிந்த நேரத்தில் தூங்குவார்கள்; ஆடுவார்கள்; வம்பு பேசுவார்கள்; அல்லது தங்கள் சுகத்தை நாடிப் பல வேலைகள் செய்வார்கள்; இப்படிக் காலத்தை வீண் போக்காமல், இவர்களெல்லோரும் எந்த விதமாகவாவது, தங்களுக் கிசைந்தபடி, தேசநன்மைக்காகப் பாடுபடுவதை விரதமாகக்கொள்வார்களாயின், தேசம் எவ்வளவு விதத்தில் க்ஷேமப்படும்! கிராமங்களில் முக்கியஸ்தர்களான மிராசுதார்கள் ஒழிந்த நேரத்தில் கிராமத்தார்களைக் கூட்டிவைத்துப் பத்திரிகைகளை வாசிக்கச்சொல்லிப் பொதுக் காரியங்களைக் கவனிக்கச் சொல்லலாம். அல்லது, கிராமத்தில் எவையேனும் வழக்குவியாச்சியங்கள் நேரிட்டால், வீணாக வக்கீல்களுக்கும், சாட்சிகளுக்கும், கோர்ட்டுச்

சேவகர்களுக்கும் பணத்தைக் கொட்டிக் கொடுக்காமல், கிராமத்துப் பஞ்சாயத்தார் சொல்லுகிறபடி ஒழிந்துபோகும்படி சொல்லி முயற்சி செய்யலாம். சிறிய பாங்கிகள் ஸ்தாபித்து, அவைகளிலிருந்து குடிகளுக்குச் சொற்ப வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்தும், கடன் வாங்காத பங்காளிகளுக்குச் சொற்ப வட்டி கொடுத்தும் நடத்திவரலாம்.

கிராமங்களைத் தாண்டிப் பட்டணங்களுக்குப் போனாலோ அங்கே வக்கீல்கள், வாத்தியார்கள், வைத்தியர்கள், வியாபாரிகள்—இவர்களெல்லோருங் கூடத் தங்களுக்கு விசேஷமாகக் கிடைக்கும் ஒழிவு நேரத்தைப் பாழ்செய்கிறார்களே யன்றி விருத்தி செய்கிறதில்லை. இவர்கள் படித்தவர்களா யிருந்தாலும், பத்திரிகைகள் படிக்கிறதில்லை; உலக விவகாரங்களும் தெரியா; படிப்பும் அறிவும் உள்ளவை கூட மறந்துபோகின்றன. இவர்கள், முதலாவது, தாம் வசிக்கும் ஜில்லாவின் நிலைமை யின்னமாதிரி யென்று அறிந்து தங்களுக்குத் தோன்றினதைப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதலாமே. ஊர் ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்ய முனிசிபாலிடிகளில் அக்கறை யெடுத்துக்கொண்டு பரோபகாரிகளாக நாள் கழிக்கலாம். இஷ்ட மித்திரர் அக்கம் பக்கத்தினர், உற்றார் உறவினர் இவர்களுக்குள் உண்டாகும் வழக்குக்களைத் தாம் மத்தியஸ்தம் செய்து தீர்க்கலாம். தொழிற்சாலைகள் வைத்து நடத்தலாம். முதல் திரட்டிக் கைத்

தொழில்கள் செய்யலாம். இன்னும் எத்தனையோ காரியங்களும் செய்யலாம். ஆங்கிலேயர் அமெரிக்கர் —இவர்கள் காட்டும் சுறுசுறுப்பும், பரபரப்பும், நம்மவர்களிடத்திற் பத்தி லொருபங்குகூட இல்லை சதா சார்வகாலமும் ஏதோ பலன் கொடுக்கும்படி யான காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமே யன்றி, மனு ஷன் சோம்பலால் நாறக்கூடாது என்கிற நிச்சய புத்தி நம்மவர்க் கில்லை; எப்போது உண்டாகுமோ!

VI.

தேசத்துக்குத் தலைவர்வேண்டும்.

பிரிடிஷ் தேசத்திலுங்கூட பொதுவிஷயங்களைப் பற்றிக் கவனித்துச்செய்யப்படும் முயற்சிகளில்,ஜனங் களைத் திரட்டிச் சரியான வழிகளில் நடத்தத் தலை வர்கள் ஏற்படுத்தப்படுகிறார்கள். ராஜாங்கச் சம்பந்த மாய் அத்தேசத்தில் ஏற்கெனவே வெகு காலமாக இரண்டு கட்சிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு கட்சி கன்ஸர்வேடிவ் அல்லது டோரி யென்றும், மற்றொரு கட்சி லிபரல் அல்லது ராடிகல் என்றும், சொல்லப்படு கின்றது. இவ்விரண்டும் யூனியனிஸ்ட் என்றும் ஹோம் ரூலர் என்றும் சில நாளாகப் பெயர்கள் பெற்றிருக் கின்றன. பிரிடிஷ் தேசத்து ஜனங்கள் ராஜாங்கச் சம்பந்தமான எந்தப் பொது விஷயத்திலும் இந்த இரண்டு கட்சிகளில் ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பார்கள். பார்லிமெண்டுக்கு அங்கத்தினர்களை யப்போதப்போது ஜனங்கள் நியமிக்கும்போது, ஒவ்

வொருவரும் தம் தம் கட்சியைச் சேர்ந்தவரையே மெம்பராக நியமிக்க, பார்லிமெண்ட் மொத்த மெம்பர்களிற் சிலர் ஒரு கட்சியையும், மற்ருேர் மற்றக் கட்சியையும் சேர்ந்தவர்களா யிருப்பார்கள். இவ்விரு கட்சிகளில் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பான்மையோராக இருக்கின்றனரோ அந்தக் கட்சியிலுள்ள முக்கியஸ்தர்கள் மந்திரிகளாக மகாராஜாவால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவ்வாறு நியமிக்கபபடும் மந்திரிகள் அவர்கள் கட்சிக்குத் தலைவர்களாகத் தேசத்தா ரெல்லோராலும் அங்கிகரிக்கப்படுவார்கள். அவ்வாறே மற்றக் கட்சியில் முக்கியஸ்தர்களாக முந்தியொரு தடவை மந்திரிகளாக நியமிக்கப்பட்டவாகள் தேசத்தில் மற்றக் கட்சி ஜனங்களுக்குத் தலைவர்களாக அங்கீகரிக்கப்படுவார்கள். இவ்வாறு ராஜாங்க விஷயங்களில் புத்திமானை எவனுலும் தலைவர் இன்னுரென்று அறிந்துகொண்டு, அவர் தெரிவிக்கும் அபிப்பிராயங்களை யொப்புக்கொண்டு அவர் சொற்படியும் விருப்பப்படியும் நடந்துகொள்வான். ஒருமுறை தலைவராக ஒருவர் ஏற்பட்டுவிட்டால் அவர்பேரில் அசூயையும் விரோதமும் காட்டி, அவரை அகௌரவப்படுத்திப்பேசிக் கீழே தள்ள ஒருவரும் பார்க்க மாட்டார்கள். தலைவரானவர் இரண்டொரு அமிசங்களிற் குறைவுள்ளவரா யிருந்தாலும், தெரிந்தவர்களான மற்றவர்கள் அவருக்கு ஒத்தாசை செய்து அவருடன் கலந்து பொது வேலையைச் செய்வார்கள். ஒருக்கால்

அப்பேர்ப்பட்ட தலைவர் வரவரத் தகாதவரென்று காட்டிக்கொள்ளும் பட்சத்தில், வேறொரு சமயத்தில் அவரை நீக்கி, தக்க மற்றொருவரை ஜனங் ள் நிய மித்துக்கொள்ளுவார்கள். தலைவராக நியமிக்கப்பட்ட வரைத் தினத்துக்குத் தினம் பரிட்சை பார்த்து, அவர்பேரிற் கோளும் அவதூறும் சொல்லி, அவரு டைய அந்தஸ்தைக் குறைத்து, பலவாறாக இம்சை செய்ய ஒருவரும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். இவ்வாறு, ராஜாங்கவிஷயங்களில் தலைவர்கள் ஏற்படும் போது, மதவிஷயத்தைத் தவிர மற்ற லௌகிக விஷயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவர்கள் ஏற்பட்டு விடுகிறார்கள், சட்டதிட்டங்கள் செய்வதிலும் வரிகள் விதிப்பதிலும் ராஜாங்கத்தார் இத்தலைவர்களின் அபிப்பிராயங்களை யும் அவைகளை யொட்டி ஜனங்கள் தெரிவிக்கும் அபிப்பிராயங்களையும் கவனிப்பார்கள். மற்ற வியா பாரம், வர்த்தகம், கைத்தொழில், தேசத்துச் சம் பத்து, விபத்து, செல்வம், வறுமை, நியாயா நியாயம் முதலான சகல விஷயங்களிலும் ஜனங்களைச் சரியான வழிகளில் நடத்தி அவர்களுக்கு நன்மையையே செய்விக்கத் தலைவர்கள் ஏற்பட்டுப்போகிறார்கள். தலைவர்களுடைய முயற்சியால் ஜனங்கள் வரவர அறிவும் பொதுநலப் பிரியமும் உண்டாகப்பெற்று, தங்களுடைய லாப நஷ்டங்களை நன்றாயறிந்து, ராஜாங்கத்தாரால் மோசம் போகாம லிருக்கக்

கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த ஏற்பாட்டால் பிரிடிஷ் ஜனங்களின் அபிவிருத்திக்குக் கிடைத்திருக்கும் வசதி யளவற்றது. பிரிடிஷ் நாட்டில் எப்படியோ அப்படியே மற்ற நாகரிகமான நாடுகளிலும் ஜனங்களுக்குத் தலைவர்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். ஜப்பா னிராச்சியத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட தலைவர்கள் தோன்றியே அது இப்போதைய உன்னத நிலைமையை யடைந்த தென்பதை யிப்புஸ்தகத்தை வாசிப்போர் தெரிந்து கொள்ளுவர்கள்.

இந்தியாவிலும் இப்படித் தலைவர்கள் ஏற்படுதல் மகா அவசியம். நம்மவருக்குள் இப்போது பொது நலப்பிரியமும், அறிவும், தேசாபிமானமும், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் உண்டாய்க்கொண்டு வருகின்றன. புத்திமான்களாகிய நம்மவர்களைக் கண்டு தனித்தனியே நாம் பேசினால், அவர்கள் தேச நன்மைக்குத் தாங்கள் பாத்தியப்பட் டிருப்பதை யேற்று, தம்மால் கூடிய வரையில் வேலை செய்யத் தயாரா யிருப்பதாகவே சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இன்ன விதமாய் உழைப்பதென்றும், இன்ன நோக்கங் கொண்டு, இன்ன பொருளுக்காக, இன்ன சமயத்தில், உழைப்பதென்றும் தெரியாமல் அவர்கள் சும்மா இருந்து விடுகிறார்கள். மேலும், தாம் ஒருவருக்கும் தாட்சணியத்தால் கட்டுப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கவில்லை. முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவர் ஒரு விதமாய்ச் சொன்னால், மற்றவர் வேறு விதமாய்ச் சொல்லு

கிறார். எதை ஜனங்கள் அங்கீகரிப்பார்கள் ? தேசத்திற் பெரிய மனுஷர்களும் புத்திமான்களும் பலர் இருக்கக்கூடும். இவர்களில் அபிப்பிராய பேதம் நேரிட்டால், இன்னார் சொல்லுகிறபடி ஜனங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று ஒருகட்டுப்பாடு உண்டாயிருக்க வேண்டும். இப்படித் தலைவராக நியமிக்கப்படுவோர் சாமர்த்திய சாலியாயும் தேசாபிமானியாயும் தைரியஸ்தராயும் வாக்குச் சாதுரியமுள்ளவராயும் சுறுசுறுப்புள்ளவராயும் திடகாத்திரராயும் இருத்தல் மகா அவசியம். அப்படி இருந்தால்மட்டும் அவர் அதிகாரமும் புத்தியும் ஜனங்களிடத்திற் செல்லும். சாமர்த்தியமும் தேசாபிமானமும் இருந்து ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தர்களைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறவரா யிருந்தால், அவரால் யாது நன்மை விளையும்? சுறுசுறுப்பும் திடகாத்திரமும் இல்லாவிட்டால், தேசத்திற் பல பாகங்களுக்கு அடிக்கடி போய் ஜனங்களை யுற்சாகப்படுத்திவர முடியாது. சற்று வாக்குச் சாதுரியமும் உடையவராயு மிருக்கவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட தலைவர்கள் இந்தியா முழுமைக்கும் ஒருவர் இருவராக இராமல், ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் ஒவ்வொருவர் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். இப்படி யேற்பட்டாலன்றி நமது ஜனங்களுக்குள் ஒற்றுமையும், பரஸ்பர நம்பிக்கையும் பொதுநலப்பிரியமும் உண்டாக வெகுகாலம் செல்லும். ஏற்கெனவே இந்தியர்கள் மதாசார ஜாதி வித்தியாசங்களாற் பிரிவுபட,

ஐக்கியமும் நேசமும் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் விரோதமும் பொறாமையும் இருக்கின்றன. முப்பது கோடி ஜனங்கள் சேர்ந்த இந்தியர்கள் ஒற்றுமை யுடன் உழைப்பார்களானால், இவர்களால் வெல்ல முடியாத காரிய மென்ன இருக்கக்கூடும்? மற்றெவ் விதக் குணங்களிலும் இந்தியர்கள் குறைந்தவர்க ளல்லர். அல்லராயினும் ஒற்றுமையும் முன்யோசனையு மில்லாததனால், 30-கோடி இந்தியர்களாகிய நாம் 30 கோடி காக்கைகளுக்குச் சமான மாகிறோம்.

CHAPTER I.

முதல் அதிகாரம்.

ஜப்பான் திசை—வெள்ளைச்சாதியினர் கருப்புச்சாதியினரைக் கீழ்ப்படுத்தி நடத்தல்—பாக்ஸர் கலகத்தில் ஜப்பான் காட்டின சௌரியம்—ஆங்கிலேயர் ஜப்பானியரோடுடன்படிக்கை செய்துகொண்டது—ஐரோப்பிய ராஜாங்கத்தார்களின் போட்டி—ஜப்பான் சரித்திரத்தை எழுதப்புகுந்த காரணம்—ஜப்பானின் விஸ்தீரணம் ஜனத்தொகை ஜீவனோபாயங்கள் முதலியன.

இந்தியா தேசத்துக்குக் கீழ்புறமாய் வங்காளக் குடாக் கடலில் சிங்கப்பூர் பினங் முதலான துறைமுகங்களைக் கடந்து, பஸிபிக் சமுத்திரத்தை யடைந்து, வடதிசையிற் சீன ஏகாதிபத்தியக் கடலையும் தாண்டி மொத்தம் சுமார் 13-நாட் கப்பல் யாத்திரைசெய்து ஜப்பான் தேசத்திற்குப் போகவேண்டும்.

இந்த ஜப்பான் தேசமானது இப்பொழுது விசேஷமான கீர்த்தியையடைந்து சைன்யபல பராக்கிரமங்களில் அதிசயமான வல்லமையைக் காட்டி, பொதுவாய்த் தற்கால நாகரிகத்துக்குற்ற சகலப் பிரவர்த்திகளிலும் ஊக்கமும் சாமர்த்தியமும் அடைந்து, ஐரோப்பிய தேசங்களுக்குச் சமமாக மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஐரோப்பிய ஜாதியார்களும், அமெரிக்கா

தேசத்தாரும் தாங்கள் வெள்ளைச் சனங்களானபடி யால் தங்களுக்கொப்பாயினோர் இதர வருணச்சாதி யினருள் இல்லையென்றும், தாங்களே உலகஜனங்க ளனைவர்களுக்கும் தலைவர்களாகி அவர்களுடைய பொருணிலை, தொழில், வர்த்தகம், அரசியல் ஆகிய இவைகளை வகிக்கும் பொறுப்பாளிகளென்றும், அவர் கள் தங்களுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் உரிமையன்றி வேறே எவ்விதச் சுதந்திரத்துக்கும் பாத்தியமுள்ள வர்களல்லவென்றும், நினைத்திருக்கிறார்கள். ஐரோப் பியரும் அமெரிக்கரும், ஆஸ்திரேலியா, தென் னாப்பிரிக்கா முதலான விடங்களிற் குடியேறி யிருக்கும் அவர்க ளினத்தாரும், வெள்ளைச்சாதியினர்க ளென்றும், உலகத்து மற்றத் தேசங்களில் வசிக் கும் இந்தியர், சீனர், ஜப்பானியர், பார்ஸீகர், மகம் மதியர் இவர்கள் இதரவருணச் சாதியாரென்றும், இர ண்டு பிரிவுகளாக இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தும், வெள்ளைச்சாதியார்கள் தங்களுடைய சைன்னியபலத் தாலும் சாஸ்திர அறிவாற் கற்ற தந்திரோபாயங்க ளாலும், தொழில், வியாபாரம் முதலானவைகளிற் காட்டிவரும் ஊக்கத்தாலும், மற்றச் சாதியார்களைக் கீழ்ப்படுத்தி அவர்களது கீழ்ப்பட்ட சம்பந்தங்களால் பல வகைகளில் ஊதியம் பெற்றுவருகிறார்கள். உலகத் தில் ஜப்பானைத் தவிர, துருக்கி, ஈஜிப்டு, பெர்ஷியா, இந் தியா, சீனா, ஆபிரிக்கா, தென்அமெரிக்கா, இன்னும் சமுத்திரங்களில் அங்கங்குள்ள தீபாந்தரங்கள், இவை களெல்லாம் ஐரோப்பியர் அல்லது அமெரிக்கரு

டைய மேற்பார்வையிலாவது அல்லது அதிகாரத்திற் குட்பட்டாவ திருக்கின்றன. இந்த வெள்ளைச்சாதி யார்கள் புகுந்து தங்களுடைய ஒருமையையாவது அதிகாரத்தையாவது வியாபாரத்தையாவது ஸ்தாபிக் காதவிடம் உலகத்திலெந்த மூலைமுடுக்கிலு மில்லை. இவ்வாறு மேற்குத் தேசத்தார்களது வலிமை எப்பக் கத்திலும் பெருகிவர, அவ்வெள்ளைச் சாதியார்களில் சேராத ஜப்பான் தேசத்தார்மட்டும் தங்கள் சுவாதீ னத்தைக் காப்பாற்றிவருவதுமன்றி அவர்களுக்குச் சமானஸ்தர்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டும் வருகிறார்கள்.

சமீபத்தில் சீனதேசத்தில் பாக்ஸர்களென்ற முரட்டுக்கூட்டத்தார் தங்கள்தேசத்தில் அன்னியநாட் டாரின் நடமாட்டம் கூடாதென்று வெறுத்து, அவர் களைக் கொலைசெய்தும் இமிசித்தும் கலகக் கோலங் கொண்டு கிளம்ப, ஐரோப்பிய ராஜாங்கத்தார் தங் கள் தேசத்தாருக்கு நேரிட்ட கொடுமையையும் தங்க ளுக்குண்டான அவமதிப்பையும் மனதிற்கொண்டு பழிவாங்கும் நோக்கத்துடன் சீனர்கள்மீது சைன்னி யங்களை யனுப்பிப் பாக்ஸர்களை யுத்தத்தில் மடித்தன ரன்றோ? அப்பொழுது ஜப்பானியரும் ஐரோப்பியச் சைன்னியங்களுடன் சேர்ந்து போர்செய்து அவர்களை விடப் போர்க்குணங்களிற் குறைந்தவர்களல்லவெ ன்று கீர்த்திபெற்றார்கள். தரைச்சண்டையிலும் கடற் சண்டையிலும ஜப்பானியர் காட்டின சாமர்த்தியத் தை ருஷியரும் ஜர்மானியருங்கூடக் கண்டு வியந்து புகழ்ந்தனர்.

ஐரோப்பிய நாகரிகம் குணகோளார்த்தப் பிரதேசங்களில் வியாபித்துக் கொடுக்கல், வாங்கல், வியாபாரம், தொழில் முதலியவைகளால் லாபநஷ்ட ஹேதுக்கள் ஏற்பட்டுவருகிறபடியால், ஐரோப்பிய ஜாதியார்களுக்குள்ளேயே போட்டியும் பொறாமையுமுண்டாகி, எவருக்கு விசேஷலாபங்கள் கிடைக்குமோ வென்று அன்னோர் புயலும் நிலைமையில், ஜப்பான் தேசத்தினது சிநேகத்தாற் கிடைக்கக்கூடிய வலியையாவது அதன் விரோதத்தாற் கிடைக்கக்கூடிய வலிக்குறைவையாவது ஐரோப்பியர் அசட்டைசெய்யக்கூடியவர்களா யிருக்கவில்லை. இதை உத்தேசித்தே பிரிட்டிஷார் ஜப்பானியருடைய சிநேகத்தைக் கோரி அவர்களோடு சென்றவருஷ (1902) ஆரம்பத்தில் ஒரு உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள்.

ஜப்பானை அடுத்திருக்கும் சீன ஏகாதிபத்தியம் பூர்வீக நாகரிகங்களையே பின்பற்றித் தற்கால ஐரோப்பிய நாகரிக முறைகளை அறியாமல், அறிவு மழுக்கத்தாலும் ராஜரீகச் சீர்கேடுகளாலும் கட்டுப்பாடின்மையாலும் தன்னைத்தானே காக்குஞ் சக்தியற்றுளது. ஆனதுபற்றி, அது ஐரோப்பியர்களுடைய பேராசைக்கு இரையாகக்கூடுமென்று தோன்றினதால், இந்த ஐரோப்பியர்களுள் எவர் எக்காலத்தில் மற்றச்சாதியார்கள் விழிப்புக் குறைவாயிருக்கிற சமயம்பார்த்துச் சீனாவைக் கட்டிக்கொள்ளுவார்களோவென்று கவலைப்பட்டுச், சீன ஏகாதிபத்தியம் தற்காலம் எவ்வளவு

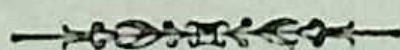
ஸ்தல விஸ்தீர்ணங்கொண்டிருக்கிறதோ அதுவே எக்காலமும் நிலைநிற்கும்வண்ணம் ஐரோப்பிய ராஜாங்கத்தார்கள் ஒத்துப்பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தும், ஒரு ராஜாங்கத்தார் மற்ற ராஜாங்கத்தாரிடத்தில் நம்பிக்கையற்றவராகிப் பிற்காலத்தில் எது நடக்குமோவென்று அஞ்சிப் பிரிட்டிஷார் ஜப்பானியருடன் மேற்கண்டபடி உடன்படிக்கை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சீனாவையும் ஜப்பானையும் அடுத்திருக்கும் ருஷியர் சீனாவின் வடபாகத்தைக் கட்டிக்கொண்டு சீனக்கடற்கரையில் தங்கள் வியாபாரத்துக்கும் கடற்போர் வசதிக்கும் ஒரு துறைமுகம் வேண்டுமென்று அதிலேயே கண்ணாயிருந்து வருகிறார்கள். இப்படியிவர்கள் செய்து நிறைவேற்றாவண்ணம் ஆங்கிலேயரும் அமெரிக்கரும் வெகு விழிப்புடன் கவனித்து வருகிறார்கள். ஆகையால் சீனாவும் அதையடுத்த கொரியா வென்ற மற்றொரு தேசமும் இப்போது அனுபவித்து வரும் சுவாதீனத்தை எப்போதுமே பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பது ஆங்கிலேயரின் கருத்து.

இவ்வாறு மேற்றேசத்தாராகிய ஐரோப்பியர்கள் கிழ்த்தேசங்களை வசப்படுத்தும் முயற்சிகளில், ஜப்பான் தேசத்தின் சார்பை ஒரு பொருட்டாகக் கருதும்படிக்கான பெருந் தகைமையைச் சென்ற 35 வருஷங்களுக்குள்ளாக அந்தத் தேசம் அடைந்திருக்கிறது. இத்தகைமையை அத்தேச மடைந்த வரலாற்றை இந்தியரறிதலுமுறுமென நினைத்து

நாம் இந்த ஜப்பான் தேசத்தின் தற்கால சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாய் எழுதப்புகுந்தோம்.

ஜப்பான் ஏகாதிபத்தியம் ஸ்தல விஸ்தீரணத்திலும் ஜனத்தொகையிலும் இந்தியாவை விட மிகக் குறைந்தது. அது பல தீவுகள் ஒரே ராஜாங்கத்துக் குள்ளடங்க அமைந்துளது. இவ்வாறு உள்ளடங்கிய தீவுகள் 411 எனப்படுகின்றது. ஸ்தல விஸ்தீரணம் சுமார் 1,50,000 சதுர மைல். அதாவது இந்தியாவின் ஸ்தல விஸ்தீரணத்தில் பத்தில் ஒன்று. ஜனத்தொகையோ சுமார் 43,80,000. அதாவது சென்னை ராஜதானியிலுள்ள ஜனத்தொகை (38,00,000) யைவிடக் கொஞ்ச மதிகம். ஆகிலும் ஜனங்கள் மிகவும் நெருங்கி வசிக்கிறார்கள். சென்னை ராஜதானியில் ஒரு சதுரமைல் விஸ்தீரணத்தில் சராசரி 270 பேருக்குமேல் வசிக்காமலிருக்க, ஜப்பான் ஏகாதிபத்தியத்தில் சதுரமைல் ஒன்றுக்கு 880 ஜனங்கள் வசிக்கின்றனர். ஆகையால் உலகத்திலுள்ள எத் தேசத்தையும்விட ஜப்பான் அதிக ஜனநெருக்கங் கொண்ட தேசம். இந்தியாவைப்போல அதுவும் விவசாயமே ஜனங்களுக்கு முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டது. சென்னை ராஜதானியானது ஜப்பானை விட அதிக விஸ்தார முள்ளதாகிலும் வட இந்தியாவிலும் ஐரோப்பிய தேசங்களிலு மிருப்பன போல இங்கு வியாபாரங்கள் மும்முரமாய் நடந்து தொழில்களும் சுறுசுறுப்பாய் நடத்தப்படுகிற பட்டணங்களில்லை. லக்ஷம் ஜனங்களுக்குமேல் வசிக்கும் பட்

டணங்கள் இச்சென்னை ராஜதானியில் மூன்றுக்குமே லில்லை. அவ்வாறே ஜப்பான் ஏகாதிபத்தியம் முழு மையிலும் லக்ஷம் ஜனங்களுக்குமேல் வசிக்கும் பட்ட ணங்கள் எட்டேயுள. ஜனங்கள் அதிக நெருக்கமாக வசித்தாலும் நம் தேசத்திலெப்படியோ அப்படியே, ஜனத்தொகை இந்தவருஷத்தில் நூறாயிருந்தால் அடுத்த வருஷம் நூற்றொன்றேகாலாகப் பெருகிவருகின்றது. இவ்வாறு பெருகிவருவதால் காலாந்தரத்தில் ஜனங்களுக்கு வேண்டிய அளவு விவசாயத்தால்மட்டும் ஜீவனம் கிடைக்காமற் போகும். நமது தேசத்திலும் இதேகாரணத்தினால் ஜனங்களுக்கு ஜீவனோபாயங்கள் குறைந்து வருகின்றன வல்லவா? ஆனால் ஜப்பானில் வியாபாரம் வர்த்தகங்களும் கைத்தொழில்களும் வெகு தீவிரமாய்த் தற்காலத்திற் பெருகிவருகிறபடியால், விவசாயத்தாற் கிடைக்கிற ஜீவனோபாயத்தைத் தவிர மேற்கண்டபடி உள்நாட்டு வர்த்தகமும் அயல்நாட்டு வர்த்தகமும் இருந்து கைத்தொழில்களும் புதிதுபுதிதாய்ப் பெருகிவரவே ஜனங்களுக்குள் மென்மேலும் பொருட்பெருக்குண்டாகிப் பல துறைகளிலும் அவர்கள் சீர்ப்பட்டு வருவார்களென்பது நிச்சயமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

CHAPTER II.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

பௌத்தமதம் இந்தியாவிற் பிறந்தது—பௌத்தமதக் கொள்கைகள்—அதன் பரப்பும், தேய்வும் மறைவும்—பௌத்த மதம் அந்நிய தேசங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது—ஜப்பானுள் அது புகுந்து வளர்ந்த வரலாறு.

இந்த ஜப்பானியர் பௌத்த மதத்தை அநுஷ்டிக்கிறவர்கள். பௌத்த மதம் நம் தேசத்தில் சுமார் 2,600 வருஷங்களுக்கு முன் வட இந்தியாவில் தற்காலம் ஆஸாம் எனப்படுகிற பிரதேசத்தில் சேர்ந்திருந்த கபிலவஸ்து என்கிற க்ஷத்திரிய ராஜ்யத்துக்கு அரசனுயிருந்த ஒரு பெரியவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மதமென்று நம்மனோர் அறிவர். இவர் சக்கியமுனியென்றும், பிற்பாடு பௌத்த முனி என்றும் சொல்லப்பட்டுத், தசாவதாரங்களில் ஒன்பதாவ தவதாரமாக ஏற்கப்பட்ட கௌதம ஆரிய வம்சத்தில் உதித்தவர். இந்த மதமானது ஆரிய தேசத்தில் சிந்து, கங்கை, யமுனை, நர்மதா, தப்தி, கோதாவரி, கிருஷ்ணு, காவேரி, இப்பேர்ப்பட்ட புண்ணிய நதிகள் பாயும் எப்பாகங்களிலும் மற்ற பாகங்களிலும் பல்லாண்டுகள் பிரபலமாக வியாபித்திருந்து, அந்த மதத்தின் பற்பல கோட்பாடுகளேயும் ஆசாரங்களேயும் இந்து மதாசாரியர்கள் பிற்காலங்களில் அங்கீகரிக்க, நமது மதாசாரங்களில் அவைகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றமையால், அந்தப் பௌத்த மதத்தின் பூர்விக சரித்திரத்தையும் நம்மவர்கள் ஒருவாறறிவது அவசியமென்போம். ஆயினும், இந்தச் சிறு புஸ்தகத்

தில் அதைப்பற்றி விஸ்தாரமாய் வரைதல் அமையாததுபற்றி யொருவாறு சுருக்கி யுரைப்போம்.

இந்த மதம் இந்தியாவில் 1500வருஷக்காலம் பற்பல விடங்களில் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆதியில் பௌத்த முனிவர் காலத்திலும் பிறகு அவர் சிஷ்ய பரம்பரையினரின் காலத்திலும் இது வெகுமும்முரமாய் ஜனங்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டு ஹிந்து மதாசாரங்களிற் பற்பல வேற்றுமைகளுக்குக் காரணமாயிருந்தது. அநேக அரசர்கள் இந்த மதத்தை ஆதரித்ததால் அது பிரஜைகளுக்குள்ளும் பரவலாயிற்று. பௌத்தர்கள் நமது வேதங்கள் அநாதியென்றாவது ஸத்திய மென்றாவது நம்புகிறவர்களல்லர். ஆயினும் உலகம் மாயையென்றும், சம்சாரம் துக்கஹேதுவென்றும், லௌகிக சுகதுக்கங்களில் பற்றின்மையே ஜன்ம சார்த்தக ஹேதுவென்றும், ஆத்மாவுக்குப் பல ஜன்மங்களுண்டென்றும், தர்மாநுஷ்டானத்தினாலேயே மறுபிறப்பு ஒழிந்து முடிவில் நிர்வாணம் சித்திக்கிறதென்றும், இவ்வாறு நமது வேதாந்த சாஸ்திர உண்மைகளையே பற்றினவர். ஆயினும் விக்கிரகாராதனை, வர்ணாசிரம பேதங்கள், யாகயக்கியாதி சில நித்திய நைமித்தியக வைதிக கருமங்கள், இவைகளை அம்மதம் ஆதரிக்காமல் விரோதித்தபடியால், பௌத்த மதம் வேறாகவும், வைதிகமதம் வேறாகவும் தனித்து வழங்கின. சில அரசர்கள் பௌத்த மதத்தையும் சில அரசர்கள் வைதிகமதத்தையும் பரிபாலித்ததால், மற்ற மேனாடுகளில் மதபேதங்களாற் சண்டை சச்சரவுக

ளுண்டாகி உயிர்ச்சேதம் பொருட்சேதம் நேரிட்டது போல, நேரிடாமற் சமாதானமாகவே அவை யிருந்து வந்தன.

சுமார் 2200 வருஷங்களுக்கு முன், அதாவது பௌத்தமதம் சாக்கிய முனிவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு 250 வருஷங்களுக்குப் பிறகு, மகத தேசத்தை யாண்ட அசோக சக்கிரவர்த்தி வைதிக மதத்தைவிட்டுப் பௌத்தமதத்தை மேற்கொண்டு அதையே வெகு பிரபலமாக்கி வந்தனர். மதுமாம் சாதிகளை உண்ணலும், யாகயக்கிபங்களில் பசுக்களைக் கொல்லலும், தேவதைகளுக்குப் பிராணிகளைப் பலி கொடுத்தலும், கீழ்ச்சாதிகளைக் குரூரமாய் நடத்தலும், ஸ்திரீ ஜாதிகளுக்குச் சன்னியாசம் முதலான நிவர்த்தி மார்க்கங்கள் தகாதனவென வகுத்தலுமாகிய இவ்வாசாரங் ள் பிராம்மண மதஸ்தருட் சாமானியமாயக்காலத்தி லிருக்க, அவற்றை இந்தப் பௌத்த மதங் கண்டித் தடக்கிற்று. ஆகையால் பிராம்மண பௌத்த மதங்களுக்குள் வேற்றுமை முற்றிப் பௌத்தமதம் தலையெடுத்தல் வைதிக மதத்துக்கே கேடாய் முடியுமெனவறிந்த பிராம்மண க்ஷத்திரிய சிரேஷ்டர்கள், பூர்விக ஆசாரங்களைப் பௌத்த மதத்துக் கிசைய ஒருவாறு மாற்றி, யெப்போதும்போலச் சனங்களுக்கு வைதிகமதத்தி லபிமானம் பிறக்கும்படி செய்யப் பார்த்தனர். ஹிந்து மதாசாரிய சிரேஷ்டர்களான சங்கரர், ராமானுஜர் முதலியவர்களும் பௌத்தர்களோடு வாதப்பிரதிவாதங்கள் செய்து பிராம்மண மதத்தை அங்கங்கு ஸ்தாபித்தனர்.

இப்படி யிருக்கப் பௌத்த மதத்தினரும் வர வரத் தம்முள் பற்பல பிரிவுகளை யேற்று நீசாசாரங் களைப் பின்பற்றி லௌகிகப் பெருமையையும் ஆசை களையும் கோரினவர்க ளாயினர். பௌத்தமதப்படி சன்னியாசமே விசேஷ மார்க்கமாகக் கொள்ளப் பட்டிருந்தபடியால் லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் சமு சார வாழ்க்கையைத் துறந்து ஊருக்கு வெளியே ஸ்தா பிக்கப்பட்டிருந்த மடங்களில் வசித்துப் பிக்ஷையெடுத் துப் புசித்துவர, தேசத்தில் பொருளீட்டலுக்குச் சாத கங்களான பற்பல தொழில்களைச் செய்கிறவர்களிருப் பினும் ஆதரிக்கிறவர்க ளிலராயினர். பௌத்த சன்னி யாசிகளும் தங்கள் ஒழுக்கங் குன்றித் தங்க ளாசிரம தர்மங்களைவிட்டு லௌகிக வின்பங்களை நாடி நல்லோர் மனதில் வெறுப்பை யுண்டாக்கினர். இவ்வாறு இந்த மதம் வரவரச் சீர்கெட்டுப் போனபடியாலும், ஹிந்து மதாசாரியர்களின் பிரயத்தனங்களால் பிராம்மண மதம் ஓங்கத்தலைப்பட்டபடியாலும், பௌத்தமதம் வரவர ஈனஸ்திதியை யடைந்திருந்த நிலையில், தற்கா லத்துக்குச் சுமார் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் மகம்மதியர்களும் பிறநாடுகளிலிருந்து இந்தியாவின் மீது படையெடுத்துவர வாரம்பித்தனர். மகம்மதியர் கள் அன்னியமதத் துவேஷிகளானதால், இந்தியாவில் தங்கள் ஆட்சியை நிலைபெறுவிக்கவும், தங்க ளியல்புக் குற்றவாறு ஹிந்து பௌத்த மதஸ்தர்களை விரோதித் து, அவர்களின் ஸ்தாபனங்களை யழிக்கவும் தலைப்பட்ட னர். அக்காலந் தொடங்கிப் பௌத்தமதம் நமதிந்தியா

தேசத்தில் வரவர வே ரற்றுக் கடைசியில் முற்றிலு மே மறைந்து போயிற்று.

தற்காலம் இந்தியாவில் 71,30,000 பௌத்தமதத்தினர்களிருப்பதாகக் கணக்கிடப்படுகிறது. ஆயினும் முற்றிலும் பௌத்தர்களேயாகிற பர்மா தேசத்தார் 69 லக்ஷம் ஜனங்களையும் கழித்துப் பார்த்தால், இந்தியாவிலிருக்கும் பௌத்தர்களின் தொகை 2,30,000த்துக்கு மேலில்லை. இவர்கள் பெரும்பாலும் பங்காளம், ஆஸாம், ஆண்டமான் தீவுகள், காஷ்மீரம் இவைகளில் வசிப்பவர்கள். சென்னை ராஜதானியில் மட்டும் 1,036 பௌத்தர்களிருக்கிறார்களென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. பௌத்தமதம் இந்தியாவில் சிறப்புற்றிருந்த காலத்தில் பௌத்தமதாசாரியர்கள் அன்னிய தேசங்களுக்குச் சென்று அங்கங்கு இந்த மதத்தை ஸ்தாபித்தனர். சிலோன், பர்மா, ஸையாம், கம்போடியா, சுமத்திரா ஜாவாதீவுகள், டிபட், சைனு, கொரியா, ஜப்பான், என்ற கிழக்குத் திக்கிலுள்ள இத்தேசங்களிலும், இந்தியாவுக்கு மேற்குத் திக்கிலுள்ள ஆப்கானிஸ்தான், பர்ஷியா, ஈஜிப்டு முதலான தேசங்களிலும் இந்த மதமானது போதிக்கப்பட்டு வந்ததுமன்றி, அங்கும் பிற்காலத்தில் புதிதாக மதப்பிரதிஷ்டை செய்தவர்களுடைய கொள்கைகளை ஒருவாறு வேற்றுமைப்படுத்தியும் வந்தது. கிரஸ்துமதமும் மகம்மதியமதமும் இத்தேசங்களில் பிற்காலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுப் பிரபலமானபடியால், பௌத்த மதாசார அடையாளங்கள் ஒன்றுமிப்பொழுது காணப்படு

கின்றனவல்ல. ஐரோப்பியர்கள் அனுஷ்டித்து உலகெங்கும் பரவிவரும் கிரஸ்துமத ஸ்தாபகரான ஏசு கிரஸ்து பௌத்த மத தருமங்களை யறிந்திருந்தவரென்று அபிப்பிராயப்படும் கல்விமான்கள் இப்போது சிலருளர். ஆயினும் தற்காலம் சிலோனிலும் மேற்குறிக்கப்பட்ட மற்றக் கீழ்த்தேசங்களிலும் இந்தப் பௌத்தமதமே முக்கிய மதமாகச் சுமார் 40 கோடி ஜனங்களுக்குமேல் இதை யனுஷ்டித்துவருகிறார்கள்.

சுமார் 1350 வருஷங்களுக்கு முன் ஜப்பானுக்கடுத்த கொரியா ராச்சியத்திலிருந்து ஜப்பான் தேசத்திற்கு வந்திருந்த ராஜதூதர் ஒரு பௌத்தமதப் பிரதிமையையும் பௌத்தமத தருமங்களை யனுசரிக்கும் சில நூல்களையும் ஜப்பான் சக்கிரவர்த்திக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்தனர். அக்காலத்தில் சீனா, கொரியா இத்தேசங்களிற் பௌத்தமதம் ஏற்கெனவே ஸ்தாபிதமாகி, அந்த இரண்டு தேசங்களும் பொதுவாய் நாகரிகத்தில் மேம்பாடு பட்டவைகளாகக் கருதப்பட்டபடியால், அங்கு என்ன ஸ்தாபனங்கள் நிலைபெற்றிருந்தனவோ அவைகள் தாங்களும் ஏற்கத்தக்கனவென்று நம்பும் ஸ்திதியில் ஜப்பானியரிருந்தனர். சக்கிரவர்த்தியும் அவருடைய மந்திரிகளிற் சிலரும் இந்தப் புதுமதத்துக்குச் சார்பாக விருந்தனர். ஆகிலும், எத்தேசத்திலானாலும் நவீன ஆசாரங்கள், முக்கியமாய் மத விஷயமான வேற்றுமைகள், பொதுவாய் விரோதத்தைக் கிளப்பக்கூடியனவே யன்றி உடனே அங்கீகரிக்கப்படுவன வல்லவாகையால், இந்தப் பௌத்த

மதமும் ஆரம்பத்திற் சாமானிய ஜனங்களிடமும், மேற்குலத்தோர் உத்தியோகஸ்தர் இவர்களிடமும், விரோதத்தையே பெற்றுவந்தது. ஆயினும் காலக் கிரமத்தில் கொரியாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் போக்கு வரத்து அதிகப்படக், கொரியாவினின்றும் பௌத்த மத சம்பந்தமான கல்வியும் அதன் பெருமையும் ஜப்பானிற் பெருகிவந்தன. சக்கிரவர்த்தியும் மேற் குலத்தோரும் அதைப் பலமா யாதரிப்பா ராயினர். இந்தியாவில் எவ்வாறு அசோக சக்கிரவர்த்தி ஆரிய மதானுஷ்டானபரரா யிருந்து பிறகு பௌத்த மதத்தைத் தழுவி அதை இந்தியா முழுமையிலும் பிரபலப்படச் செய்தனரோ, அவ்வாறே ஜப்பானில் ஷோடோகு தாயிஷி என்ற அரசர் பௌத்தமதத்தை நிலைநிறுத்தினர். ராஜாங்கமே இந்த மதத்தை யாத ரிக்கத் தலைப்பட்டபடியால், அது ஜனங்களுக்குள் பரவுவதற்கு அவசியமான கருவிகளும் சாதகங்களும் சொற்பக் காலத்தி லுண்டாய்வந்தன. ராஜாவும் ஒரு பௌத்தரைக் கொரியாவிலிருந்து வரவழைத்துத் தமக்கு ஆசாரியராக நியமித்துக்கொண்டு, அவரிடம் திருடல், பொய்சொல்லல், கள்ளுண்டல், கொலை, விபசாரம் ஆகிய இவை பஞ்சமா பாதகங்களென்று உபதேசம் பெற்றனர். பௌத்தப் பிரதிமைகள் பல செய்வித்துச சிறப்பான உற்சவங்கள் நடப்பித்தனர். ஜப்பானிற் பலபலவிடங்களில் ஆலயங்கள் கட்டப் பட்டன. இந்த ஷோடோகு தாயிஷி கிரஸ்து பிறந்த 622-ஆம் வருஷம் இறக்க, இவருக்குப் பிறகு வந்த சக்கிரவர்த்திகளும் இந்த மதத்தை மெகு பக்தி சிரத்தையுடன் பரிபாலனம செய்துவந்தபடியால், ஜப்பானியரது குணவிசேஷங்கள், சாஸ்திரங்கள், கலை கள், தொழில்கள் முதலியனவும், பொதுவாய் நாகரிக மும் பௌத்த மதானுஷ்டானச் சார்பு கொண்டன வாய் வளர்ந்துவந்தன.

CHAPTER III.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

சிற்றரசர்கள் கிளம்பியது, ஜப்பானிலும், இந்தியாவிலும்,—ஜப்பான் அராஜக நாடாய் வருந்தியது—கிரஸ்து மதப் பிரவேசமும் ஹிதேயோஷியென்பவனும்,—கொரியாவின் மேற்படையெடுத்ததும் அதின் ஒரே நன்மையும், அயியேயஸு என்பவரின் நோக்கங்களும் முயற்சிகளும், இரட்டை ராஜாங்கமுறை—சாமுராய் வகுப்பாரும் அவர் குணவிசேஷங்களும்.

பூர்வகாலங்களில் உலகில் எத்தேசத்திலும் அரசன் ஒரு நாயகனாயாக்ஷிபுரிய, அவனைச் சுற்றி, நமது தேசத்திற் பாளையக்காரர்கள் மிட்டாதார்கள் போலப், பல சிற்றரசர்கள் தோன்றி அவனுடைய ஆதரவைப் பெற்று அவனுக்கு வேண்டிய சமயங்களிற் பொருள் சைன்னியம் முதலியவைகள் கொடுத்துதவி வந்தனரென்பது சரித்திர சித்தாந்தமாகச் சொல்லக் கூடும். அவ்வாறே ஜப்பானிலும் சக்கிரவர்த்தியொருவர் ஏகாதிபத்தியத்தின் பரிபாலகராக உன்னத ஸ்தானத்தில் விளங்கினும், அவருக்குச் சமீபத்திலும் தூரமான உள்பிரதேசங்களிலும் சிற்றரசர் பலர் கிளம்பினர். இவர்களும் தங்கள் பிரஜைகளிடம் வரி வாங்கிச் சைன்னியங்கள் சேர்த்துக் கோட்டைகள் கட்டி நீதிபரிபாலனம் முதலிய ராஜகிருத்தியங்கள் செய்து வந்தார்கள். சில சமயங்களில் இவர்களி லொவ்வொருவர் மற்றெல்லோரையும் காட்டிலும் பலவானாகி அக்கம்பக்கத்துச் சில்லறையரசர்களைப் பயப்படுத்துவதன்றிச் சக்கிரவர்த்தியையே தமக்கு அடிமையாக்கியும் வந்தனர். இவ்வாறு 12-ஆம் நூற்றாண்டின்

கடைசிப்பாகத்தில் யோரிடோமோ வென்ற சிற்றரசன் வெகு பிரபலஸ்தனுகி சக்கிரவர்த்தியைத் தன் வசப்படுத்தி, அவர்பேரால் தானே உண்மையாய்ச் சக்கிரவர்த்திபோலச் சகல ராஜாங்க அதிகாரங்களையும் செலுத்திவந்ததோடு, அக்காலமுதல் 1868-ஆம் வருஷத்தில் நேரிட்ட கலகம்வரையில், சுமார் 700 வருஷம், இவன் சந்ததியாரே உண்மையான சர்வ அதிகாரத்தையும் செலுத்தப் பேருக்குமாத்திரம் ஓர் சக்கிரவர்த்தியைச் சிம்மாசனததி லமர்த்தல் ராஜாங்க முறையாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தது.

இவ்வாறே இந்தியாவிலும் நடந்த துண்டு. மோகலாயச் சக்கிரவர்த்திகள் டேல்லி நகரில் ஏகாதிபத்தியம் ஸ்தாபித்து, அநேகமாய் இந்தியாதேசம் முழுமையையும் ஏகாதிபத்தியத்துடன் சேர்த்து, அவர்களது சிறப்பும் பெருமையும் ஐசுவரியமும் கீர்த்தியும் உலகெலாம் பரவ ஆண்டுவந்தபோது, 17-ஆம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் மொகலாய சக்கிரவர்த்தியாகிய அவுரங்கசீப் மகமதிய மதத்தில் அடங்காத அபிமானம் வைத்து ஹிந்துக்களை யிமிசிக்க ஆரம்பிக்கவே, அவர் காலத்திலேயே அந்த மொகலாய வமிசத்தாரின் அதிகாரமும் பலமும் ராஜ்ய விஸ்தீரணமும் குன்றினபின், அவரங்கசீபுக்குப் பிறகு சக்கிரவர்த்தியாக வந்த அவர் சந்ததியார் ஏகாதிபத்தியத்திற் பலபாகங்களிலுண்டான கலகங்களையடக்கி அதிகாரத்தை ஸ்தாபித்து ஒருங்கே அரசியற்றச் சாமர்த்திய மற்றவர்களாக, வரவரத் தென்னிந்தியா நீங்கலாக ஏறக்குறைய இந்தியாமுழுமையு மடங்கியிருந்த மொகலாய ஏகாதி

பத்தியம் சுருங்கிக், கடைசியில் 18-ம் நூற்றுண்டின் மத்தியில் டெல்லிநகரமும் அதைச்சுற்றின சில ஸ்தலங்களுமே உண்மையில் மொகலாய ஏகாதிபத்தியத்திருந்தன. மொகலாய சக்கிரவர்த்தி, தனக்கு மந்திரிகளாக ஏற்பட்ட சைன்னியபலமும் செல்வாக்குங் கொண்ட பலவான்களுக்கடிமையாகி, அப்பலவான்களே நினைத்தபோது சக்கிரவர்த்தியை நியமிப்பதும் நீக்குவதுமாக, மொகலாய ஏகாதிபத்தியம் இருந்தவிடம் தெரியாம லழிந்தது. இந்த மொகலாய ஏகாதிபத்தியத்திற்போலவே மைசூர் சமஸ்தானத்திலும் 17,18-ம் நூற்றுண்டுகளில் சம்பவித்தது.

வெகு காலமாக மைசூரை இந்து அரசர்கள் ஆண்டு வர 17-ம் நூற்றுண்டில் கர்ணுடகத்தில் தோன்றின மகம்மதியர்களின் அதிகாரப் பெருக்கை மைசூ ரரசன் எதிர்க்க நேரிட்டபோது, ஹைதராலி என்ற ஒ ரிராணுவவீரன் தனது சாமர்த்தியத்தாலும் சூதினுலும் தான் அரசனது ஊழியனுக நடத்திவந்த சைன்னியங்களைத் தன் வசப்படுத்தி அரசனை அடிமையாக்கி ஒரு மூலையில் ஒதுக்கினன். ஹைதராலி காலமெல்லாம் அரசன் அந்த நிலைமையிலே வைக்கப்பட்டிருந்தது மன்றி, ஹைதராலி யிறந்த பிறகும் அவன் மகன் திப்புசுல்தான் மைசூர் ராஜ்பத்துக்கு அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டானே யன்றி ஹிந்து அரசனுக்கு ஹைதராலிவைத்த நிலமையினின்றும் விமோசனம் கிடைக்கவில்லை. திப்புசுல்தான்

பிரிட்டிஷாரோடு யுத்தஞ்செய்து யுத்தத்தில் உயிரை யிழந்து மைசூர் சமஸ்தானத்தைப் பிரிட்டிஷாரே கட்டிக்கொண்ட பொழுது அதைப் பழைய ஹிந்து ராஜ வம்சஸ்தரும் அப்போது வாலிபருமாயிருந்த மஹாராஜா கிருஷ்ணராஜ உடயாருக்கு ஒப்புவித்தனர். அந்தக்கிருஷ்ணராஜஉடயாரினுடைய பேரனே தற்காலத்தில் மைசூர் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றனர்.

இவ்வாறே ஜப்பான் தேசத்திலும் சக்கிரவர்த்தியை ஒருமூலையிலிருத்திப் பேர்மட்டும் அவராதாயிருக்க யோர்ரிடோர்மோவினுடைய வம்சஸ்தர்களும், அவனுடைய வம்சம் அற்றுப்போன பிறகு அவனுக்குப் போட்டியாக வெகுகாலம் போராடிக் கொண்டிருந்த மற்றொரு பலவானுடைய வம்சஸ்தர்களும், அவ்வாறே அப்போதப்போது எவன் பலவானுகக் கிளம்பித் தன் அதிகாரத்தை ஸ்தாபிக்க வல்லவனுயிருந்தானே அவன் வம்சஸ்தர்களும் ஷோகூன் என்கிறபட்டம் பெற்று ஜப்பானை ஆளுவோர்களாயினர்கள். இப்படியாளுவோர்களானவர்கள்கூடக் காலவளவில் ராஜாங்க அதிகாரத்தைத் தங்கள் வசமே வைத்துக்கொள்ளாமல் பேரைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு, சர்வ அதிகாரங்களையும் சுற்றி நெருக்கித் தம்மை வசப்படுத்தின பலவான்களுக் கொப்புவித்து, அப் பலவான்கள் தங்களிஷ்டப்படி நியமிப்பதும் நீக்குவதுமாக ஷோகூன்களின் நிலைமை யிகழ்ச்சிக் கேதுவாயிற்று. இவ்வாறு சக்கிரவர்த்தியும் முற்றிலும் அதிகாரமிழந்தவராய் ஷோகூனும் அவ்வாறே தாழ்மைப்

பட்டு நிலையான ராஜாங்கமில்லாமற் போனபடியால், ஜப்பான் தேசத்தில் அங்கங்கே ராணுவத் தலைவர்களா யேற்பட்டிருந்தவர்கள் பலவான்களாகித் தங்கள் சைன்னியங்களை ஆதரிக்கும்பொருட்டுப் பயிரிடுங் குடிகளை வருத்திப் பொருள் பறிப்பவர்களானார்கள். தேசத்தின் ஸ்திதி இவ்வாறு நிலைபற்றுக் கலங்கிக் கிடந்த போதிலும், இயல்பாகவே சாந்த குணமுடைய ஜனங்கள் அதிகாரிகளிடத்தில் பயம் வைத்தவர்களா யிருந்தபடியால் அமரிக்கையாகவே ஜீவித்து வந்தார்கள். வந்தும் கிருஷித்தொழிலாவது மற்றக் கைத்தொழில்களேதாவது செழிக்க வகையற்று ஜனங்கள் மகா தரித்திரர்களாய்விட்டார்கள். இப்படி யிருந்த நிலைமையில் இந்தியாவில் மொகலாய ஏகாதிபத்தியம் பலங் குன்றிப் பங்காளம், அயோத்தி, கூர்ச்சரம், ஹைதராபாத், கர்னாடகம் முதலான பிரதேசங்களை மொகலாய சக்கிரவர்த்தியின் பேரால் ஆண்டு வந்த நவாபுகள் எங்ஙனம் சக்கிரவர்த்தியின் அதிகாரத்தை உதறி ஸ்வாதீனஸ்தர்களாக ஆக்ஷி புரிந்து வந்தார்களோ, அவ்வாறே ஜப்பானில் சக்கிரவர்த்தி யொருவ ரிருந்தும் அவரை மீறி ஷோகூனென்கிறவர்கள் ஏற்பட்டும், அவர்களையும் மீறி அங்கங்கே உள்நாடுகளில் மாகாணங்களுக்கு நிர்வாகஸ்தர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் சுவாதீனஸ்தர்களாயும், அவரவர் மாகாணத்தை அவரவருடைய சொந்த ராஜ்யம் போல ஆண்டுவந்தார்கள். 1568ம் வருஷத்தில் நோபுநாகா வென்ற வொரு பலவான்

ஷோகூன்பட்டாரிக்குப் பிரதிநிதியாகச் சக்கிரவர்த்தியால் நியமிக்கப்பட்டுத், தன்னுடைய சைன்னிய பலத்தாலும் தைரியத்தாலும் சர்வ அதிகாரத்தையும் தன் கையில் பெற்று ஜப்பான் தேசமுழுமையையும் தன்னதிகாரத்துக்குட்படுத்தித் தானே சக்கிரவர்த்தியாய் ஆளவேண்டுமென்ற பேராசையுள்ளவனாகித், தன்னையெதிர்த்த மற்றத் தலைவர்களுடன் போர் புரிந்து, கடைசியில் 1582-ம் வருஷத்தில் இவனை ஓரிடத்தில் இவன் விரோதிகள் மடக்கி வளைத்துக்கொள்ளத் தானிருந்த கட்டிடத்தைச் சுற்றி நெருப்பை வைத்துவிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டான்.

இவன் காலத்தில் ஸேண்ட் ஜேவியர் (St. Xaviers) என்ற உலகப் பிரசித்தரான கிரஸ்துவ மதாசாரியார் ஜப்பானில் வந்திருந்து அனேக ஜனங்களைக் கிரஸ்துவர்களாக்கினதுமன்றி, மாகாணத் தலைவர்களான சிற்றரசர்களும் தம்மதத்தைத் தழுவச் செய்து, "போப்" எனப்படும் லோககுரு வீற்றிருக்கும் ரோமாபுரிப் பீடத்துக்கு இச்சிற்றரசர்களிற் சிலரையனுப்ப, அங்கே போப்பாசாரியர் இவர்களை வெகு மரியாதையாயுபசரித்து வெகுமதிகளுடன் விடுத்தனர். நோபுநாகா காலத்திலே எப்படி இந்தக் கிரஸ்துவர்கள் இவர் சார்பு பெற்றுச் செழித்து வந்தார்களோ, அப்படியே அவர் காலத்துக்குப் பிறகும் அவர் மாதிரியாகவே பேராசையும் சைன்னியபலமும் கொண்ட ஹிதேயோஷி காலத்திலும் கிரஸ்துவர்கள் நற்காலம் பெற்றவர்களாய்ச் செழித்து வந்தார்கள்,

இப்படியிருக்க, ஸெண்ட் ஜேவியரால் ஸ்தாபிக்கப் பட்ட கிரஸ்துமதப் பிரவர்த்தனையானது ஸ்பெயின் தேசத்திலும்போர்த்துகல்தேசத்திலு மிருந்த மற்றக் கிரஸ்துவ வகுப்பார்களின் பொருமையைத் தூண்டி விட்டது. போர்த்துகீயர்கள் ஏற்கெனவே ஜப்பானு டன் விசேஷமாய் வியாபாரஞ்செய்து வந்ததைப் பார் த்து ஸ்பெயின் தேசத்தார் பொருமைப்பட்டு அப் போது ஸ்பெயின் தேசத்துக் குட்பட்டிருந்த பிலிப் பைன் தீவுக்கு முக்கியப் பட்டண மாகிய மனிலாவி லிருந்த ஸ்பானியத் தலைவர் ஜப்பானுடன் வியாபாரம் செய்ய அனுமதி கேட்டுத் தூது விடுக்க ஹிதேயோஷி யும் அனுமதி கொடுத்தனர். உடனே ஸெண்ட் ஜேவி யரைச் சேர்ந்த கிரஸ்துவர்களுக்கும் ஸ்பானியர்களுக் கும் விரோதம் நேரிட்டு, ஒருவர் பேரில் மற்றொரு வர் ஹிதேயோஷி காதிலோதின அவதூறுகளால் ஹிதேயோஷிக்கு இந்தக் கிரஸ்துவர்கள் கேவலம் மதப்பரப்பின் நோக்கமாய் வந்தவர்களல்ல ரென்றும், கடைசியில் ஜப்பானையே தங்கள் வசமாக்கி ஆள வேண்டுமென்ற கருத்துக் கொண்டவர்க ளென் றும், சந்தேக முண்டாயிற்று. "என் பிரபுவாகிய அர சன் அயல் ஜனங்களை வசப்படுத்துமாறு முதலில் மதா சாரியரையனுப்பி அவர்களைக் கிரஸ்துவர்களாக்கிப் பிறகு துருப்புகளை யனுப்பி அக்கிரஸ்துவ ஜனங்களு டன் சேர்ந்து தேசத்தையே சுலபமாய் வென்று விடு வாரென்று" போர்த்துகீயக் கடற்றலைவன் 1587 ம் வருஷத்தில் சொன்ன சில வார்த்தைகள் இச்சந்தேகத்

தை உண்மைப்படுத்த, அதை ஹிதேயோஷி மனதில் ஆழச்சிந்தித்து, அந்தக் கிரஸ்துவர்களைத் தன் தேசத்தில் ஒரு நிமிஷமேனு மிருக்க விடுவது பேராபத்தாக முடியுமென்று நிச்சயித்து, 20 நாட்களுக்குள்ளாக ஜப்பானிலிருக்கும் அன்னிய மதாசாரிகளில் எவராவதும் ஜப்பானைவிட்டுப் போகாம லிருந்தால் அவர் கொலை செய்யப்படுவாரென்று கண்டிப்பான உத்தரவு பிரசுரம் செய்தார். அந்த உத்தரவுப்படி அநேக மதாசாரியர்கள் நீங்கின போதிலும், 1593-ம் வருஷத்தில் இவர்களில் அறுவர் அகப்பட அவர்கள் நாகசாக்கி யென்ற ஜப்பான் துறைமுக மொன்றுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகப்பட்டு அங்கு தீக் கிரையாக்கப்பட்டார்கள். ஜப்பானில் கிரஸ்துவ மதத்தை வேரறுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அம்மதத்தாரைக் கொன்றது இது தான் முதற் றடவை.

இது இப்படியிருக்க, ஹிதேயோஷி கலகம் செய்து அநேக மாகாணங்களை வென்று சக்கிரவர்த்தியினுடைய அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்தினதாகப் பேர் வைத்துத் தம் அதிகாரத்தையே பலப்படுத்திக்கொண்டார். இந்த ஹிதேயோஷி கொண்டிருந்த பேராசைக்குத் தக்கபடி சாமர்த்தியவானாயு மிருந்தாரென்று வெகுகனவே சொன்னோம். "ஜப்பான்முழுவதையும் ஐக்கியப் படுத்தி ஒரு குடைக்கீழ் அமர்த்தி, அப்போது உண்டாகும் அரசிறைப் பலத்தால் போர்க் கப்பல்கள் செய்து, மற்ற அவசியமான தளவாடங்களைச்

சித்தப்படுத்திக் கொரியா தேசத்தை ஜெயிப்பேன்; அப்படி ஜெயிப்பதற்கு வெகுமதியாக அந்தக் கொரியாவை என் வசப்படுத்துவீரானால் அந்தப் பலத்தால் கொரியாவிலிருந்து துருப்புகளை நடத்திச் சீனுவையும் ஒருங்கே என்காற் கீழ்ப்படுத்துவேன். கொரியா, சீனு, ஜப்பான் இம்மூன்றையு மொராட்சியி லமைப்பேன். இவை யெல்லாம் ஒருவன் ஒரு கோரைப்பாயைச் சுருட்டி மடக்கி அக்குளில் வைத்துச் செல்லுவதுபோல அவ்வளவு எளிதாய்ச் செய்யமாட்டுமே" னென்றார். இப்படிச் சொன்னதற்கேற்ப ஹிதேயோஷி ஜப்பான் தேசமுழுவதையும் ஒரு வசப்படுத்திவிட்டபடியால், கொரியா சீனு தேசங்களை வென்று தம்முடைய பேராசையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியது பாக்கி நின்றது. எந்தப் போர்வீரன் அன்னிய தேசத்தைத் தன் சைன்னிய பலத்தால் வென்று கட்டி யாள ஆசைப்படுகிறானோ, அவனுக்கு ஏதோ ஒரு விதமான சாக்கு அகப்படாதிருப்பதில்லை யென்பதைச் சரித்திரத்தில் அநேக திருஷ்டாந்தரங்களாலறிகிறோம். ஹிதேயோஷிக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட சாக்கு அகப்படாமற் போகவில்லை. வெகு காலமாகக் கொரியா வரசன் ஜப்பான் சக்கிரவர்த்திக்கு வெகுமதிகள் அனுப்புகிறது வழக்கமாயிருந்து, சில காலமாக அந்த வழக்கம் நிறுத்தப்பட்டுப் போனபடியால், ஹிதேயோஷி அதை ஒரு காரணமாகக்கொண்டு கொரியா அரசனுடன் முறையிடக்கொரியா வரசன் தன் மந்திரிகளை ஜப்பானுக் கனுப்பிச் சமாதானத்துக்கு விரோதம் நேரிடாமற் செய்யப் பார்த்தும் பயன்படாமற் போயிற்று.

ஹிதேயோஷி 3 லக்ஷம் ஜனங்க ளடங்கிய சைன்னியங் களைத் தயார்செய்தும் அவைகளைத் தாமே நேராக நடத்தாது தக்க சேனாபதிகளை நியமித் தனுப்பினார். கொரியா வரசன் ஜப்பானியப் படைகளை யெதிர்க்கச் சக்தியற்றவனா யிருந்தபடியால், சீன சக்கிரவர்த்தியினு டைய உதவியை மிக வருந்திக் கேட்கக், கொஞ்சம் உத வியும் வந்தது. பலவிடங்களில் சண்டைகள் நேர்ந்து ஜப்பானியதுருப்புகள் மொத்தத்துக்கு வெற்றி பெற் றனர். யினும், அவர்களும் கொரியர் சீனர்களைப்போல வே இந்தப் பலனற்ற யுத்தத்தில் மனச்சலிப்புக் கொ ண்டு அதை எவ்வாறாயினும் முடித்தல் நலமென்று நினைத்தார்கள். சமாதானமும் அப்படியே செய்யப் பட்டது. கொரியாவில் யுத்தத்துக்குச் சென்ற துருப்பு கள் ஜப்பானுக்குத் திரும்பிவந்தன. இவ்வாறே உலக த்தில் ஆதிகாலம் முதல் தற்காலம் வரையில் அரசர் கள் பேராசைகொண்டு சண்டைவிளைத்து உயிர்ச்சே தம், பொருட்சேதம், பஞ்சம், வறுமைமுதலியவைகளை உண்டாக்குகிறார்கள். இந்த யுத்தத்தை ஆரம்பித்தவன் ஒருவிதமான லாபத்தையு மடைந்தவ னல்லன். கொரி யாவில் யுத்தம் நடந்த காலமெல்லாம் ஜப்பானில் தன் வாசஸ்தானத்தின் அரண்மனையில் வீற்றிருந்து தன் சைன்னியங்கள் வெற்றிக்கொடியை விரித்துக் கீர்த்தி போர்த்துத் திரும்பிவரக் காணவில்லையேயென்று கவ லையுடன் பார்த்திருந்த ஹிதேயோஷிக்குப் படிப்படி யாய் வெற்றிக ளுண்டாயின வென்றாவது அல்லது புதிதுபுதிதாய்த் தேசங்கள் ஜெயிக்கப்பட்டன வென் றாவது செய்திவராமல், தம் சேனாபதிகள் யுத்தநடப்பில் வேற்றுமைப் படுகின்றனரென்றும் தமது துருப்புகள்

பட்டினியாலும் மற்றத் துக்கங்களாலும் வருந்துகின்றனவென்றும் அழிந்து முழுகிப்போகும் சொரியா தேசத்தார் தம்மை வெறுத்துச் சாபமிடுகின்றனரென்றுமே செய்திகள் வந்தன. ஆயினும் ஒருவிதத்தில்மட்டும் இந்த யுத்தத்தால் ஜப்பானுக்கு நன்மை கிடைத்தது. கொரியாவிலிருந்து ஜப்பான் துருப்புகள் திரும்பின போது அங்கிருந்து சில தொழிலாளிகள் ஜப்பானுக்கு வந்து அங்கேயே குடியேறி நாளது வரையில் ஜப்பான் தேசத்தார் அழகான பீங்கான் சாமான்கள் செய்யும் கீர்த்திக்குக் காரணமாயிருந்து வருகிறார்கள்.

ஹிதேயோஷி 1598-ம் வருஷம் இறக்க, அவர் மகன் சிறுபருவமுள்ளவனாயிருந்தபடியால்டோகுகாவா அயியேஷு வென்பவர் ஷோகூன் பட்டத்தை வகித்து, 1616-வருஷம் மரித்த காலம் வரையில் அவர் ராஜாங்கத்தை வெகு திறமையாயும் தேசாபிமானத்துடனேயும் நடத்திவர, அவரது சந்ததியார்கள் சுமார் 250 வருஷம் வரையில் அத்தேசத்தின் க்ஷேமலாபாதிகளின் பொறுப்பை வகித்துவந்தார்கள். ஹிதேயோஷியைப்போலவே அங்கங்கு மாகாணங்களில் சுவாதீனஸ்தர்களாய் அரசு புரிந்துவந்த இராணுவ வீரர்களைத் தம் சைன்னியபலத்தால் கீழ்ப்படுத்தித் தேசத்தில் சமாதானத்தையும் அபிவிருத்தியையும் நிலைநாட்டவேண்டியதாயினும், இந்த அயியேஷு மூர்க்க குணமும் பழிவாங்கும் நாட்டமுமில்லாதவராய் நிதானஸ்தராயும்சாமோபாயத்தில் திருஷ்டியுள்ளவராயுமிருந்த

படியால், அக்காலத்தில் மாகாணத் தலைவர்களா யிருந்த 260 சிற்றரசர்களையும் தம்மிடத்தில் பக்தியும் விசுவாசமு முள்ளவர்களாகச் செய்தனர். எப்போதும் அனுஷ்டானத்தி லில்லாத புது வழக்கங்களையாவது ஒரு காலமாய் ஏற்கெனவே வேரூன்றி யிருந்த ஸ்தாபனங்களுக்கு விரோதமான புதியவைகளையாவது தேசததில் புகட்டல் நிறைவேறத் தக்கதல்லவென் றறிந்து, இருக்கிற வழக்கங்களையும் ஸ்தாபனங்களையும் மாறிவரும் நிலமைகளுக்குத் தக்கவாறு சீர்திருத்துவதே ராஜ தந்திரமென்ற மேற்கோளைப் பின்பற்றினவ ராயினர். ஆகையால் ஜப்பான் தேசத்தில் யோரிடோமோ காலந்தொடங்கி வெகு நூற்றாண்டுகளாகச் சக்கிரவர்த்தி யெனவும் ஷோகூனெனவு மிரண்டாகப் பேதப்பட்ட ராஜாங்க முறையைத் திடீரென மாற்றுதல் விவேகமன்றென வுணர்ந்தனர். ஆகைய ல் சக்கிரவர்த்தி யொருவ ரிருக்கின்றாரென்றும், அவர் தெய்வ அவதாரமாய்ச் சூரியனையே ஆதிபிதாவாகக் கொண்டவரென்றும், அவரையே பிரஜைகள் வணங்கவேண்டுமென்றும், சகல வெகுமதிகளும கௌரவங்களும் அவர் கொடுத்தே கிடைக்கவேண்டுமென்றும் ஜனங்கள் ஒரு பக்கம் நம்பியிருக்க, மற்றொரு பக்கத்தில் ராஜாங்க நிர்வாகத்தைச் சேர்ந்த சர்வ அதிகாரங்களும், ஜனங்களை யாளுவதும் கூட்டுவதும் நிலைக்கசசெய்வதும் காப்பாற்றுவதுமான கடமைகள் ஷோகூனென்ற இராணுவத் தலைவரின் பொறுப்பாகி, ஏகாதிபத்திய பரிபாலனம் நடந்து வந்தது. யோரிடோமோ முதலாவது ஷோகூன் அந்தஸ்தைப் பெற்ற காலம்

முதல் அயியேலு அதே அந்தஸதுக்குச் சக்கிர வர்த்தியால் நியமனம் பெற்றவரையில் ஜப்பான் சரித்திரமானது பல்லாண்டுகளாக யுத்தமும் கலக முமு துஷ்டத்தனமும் நிறைந்திருந்ததே யன்றி, விசேஷ அபிவிருத்தி யடையவில்லை யென்று அயியேலு மனசில் துக்கித்த வராயினும் மேற் குறித்தபடி இரட்டைப் பான்மை பெற்ற ராஜாங்க முறையே ஜப்பானுக் குற்றதென் றுணர்ந்து அந்த ராஜாங்க முறையையே யெவ்வாறு சீர்திருத்தி இடை யூறற்ற ஜனநன்மைப் பெருக்கத்துக்கு ஹேதுவாக்க லாமெனச் சிந்தை கொண்டவ ராயினர். இவ்வாறு சிந்தை கொண்டதற் கிசையக் கொரியாதேசத்துக்கும் தமக்கும் பூர்வம் யுத்தத்தா லுண்டாயிருந்த விரோதத் தைச் சமரசப்படுத்துமாறு கொரியாவரசனும் தாமும் நேசநிருபங்கள் மாற்றிக்கொண்டு ஒருமைப்பட்டனர். ஆயினும் கொரியா தேசத்துக்கு அந்த யுத்தத்தால் நேரிட்ட கடுந்தீங்குகள் எளிதில் நீங்கின வல்ல. அதின் நாடுநகரங்க ளழிந்தன. தொழில்கள் மறைந்தன. பசை யான கழனிகளும் காடாகின. ஒரு காலத்தில் இந்தக் கொரியாவான கற்பக விருக்ஷத்தினின்றும் ஜப்பான் தனக்கு வேண்டிய கலைகள், தொழில்கள் முதலிய நாக ரிகக் கனிகளைப் பறித்ததாயினும், தற்காலம், அதா வது ஹிதேயோஷி நடத்தின யுத்தத்திற்குப் பிறகு, யுத்தக் கொடுமைகளாற் காய்ந்து தீய்ந்து கறிந்து நிற் கும் கிளைகளற்ற அடிமரம்போல் கொரியா ஆயிற்று.

இவ்வாறு அயியேலு மாகாணத் தலைவர்களைப் பெரும் போரி லடக்கித் தம் வசப்படுத்தியும், கொரி

யா, சீன தேசங்களு ளுண்டாயிருந்த வித்தியாசங்க ளைச் சரிப்படுத்தியும், ராஜாங்க முறையைத் தாமும் தம்பின் சம் வம்சஸ்தரும் எவ்வாறு நடத்தல் தக்க தென்று சிந்தித்து நிச்சயித்தும், இங்ஙனம் பலவா ருக தேசாதிபத்தியத்தின் க்ஷேமக் கருத்திலேயே ஆழ்ந்தவ ராயினர். ஹிதேயோஷியைப் போல இவர் யுத்த வீரராகப் பேர் பெற்றவ ரல்லர். பல ரை ஒன்று சேர்த்தலிலும், சட்டதிட்டங்கள் கற் பனை செய்வதிலும், குழப்பம் பரவியிருக்கு மிடத்தில் ஒழுங்கை நாட்டுதலிலும் பேர்பெற்றனர். இவைக ளன்றி இவரே கல்விமானுயும் கல்வி யபிவிர்த்தியில் விருப்பங் கொண்டவராயு மிருந்தனர். அக்காலத் தில் ஜப்பானியர், சீனதேசத்தைக் கல்வியிலும் நாக ரிகத்திலும் சிறந்த தேசமாக நினைத்து, அத்தேசத்து நூல்களையும் நாகரிகத்தையும் ஸ்வீகரிப்பவரா யிருந் தனர். அவ்வாறே ஜப்பானில் பலவிடங்களில் வித்தி யாலயங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அவைகளில் யுத்தப் பயிற்சியோடு, புத்தி, ஒழுக்கம் இவைகளின் பயிற்சி யும் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தனர். சீன நூல்கள் முக்கியமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டனவாயினும் சீனப் புஸ்த கங்களைப் படிப்பதும் பார்த் தெழுதுவதும் கஷ்டமா யிருந்தன. ஏனெனில், உலகத்தில் மற்றெல்லாப் பாஷைகளுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கு மெழுத்துகளில் ஒவ் வோ ரெழுத்தும் ஒவ்வோ ரொலிக்குக் குறியாயிருப் பதுபோ லிராமல், சீனபாஷையில் ஒவ்வோரெழுத்தும் தன் உருவத்தால் ஒவ்வொரு வஸ்துவைக் குறிப்பதா யிருந்தது. அதாவது, பக்ஷியைக் குறிப்பதற்குப் பக்ஷி

போ லெழுத் தமைந்திருக்கும்; மரத்தைக் குறிப்ப தற்கு மரம்போ லமைந்திருக்கும். இவ்வாறு சீனப் புஸ்தகத்தைப் படிப்பவன் ஆயிரம் பத்தாயிரக் கணக்கான குறிப்புகளை யறியவேண்டியவனாவன். தற்காலத்திலும் சீன பாஷை யிந்த ஸ்திதியிலேயே யிருக்கின்றது. ஜப்பான் தேசத்திற்கூட இந்தச் சீனவெழுத்தே அனுஷ்டானத்தி லிருந்தாலும், மற்ற ஐரோப்பிய பாஷைகளைப்போல எழுத்துக்களுண்டாக்க முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றனவென்று அறிகிறோம்.

இவ்வாறு அயியேஸு கல்வி அபிவிருத்தியிற் பிரவர்த்தித் திருந்ததுமன்றி, ராஜாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டு நிமித்தம் மாகாணத் தலைவர்களின் அந்தஸ்துகளையும் அதிகாரங்களையும் நிச்சயப்படுத்தி அவர்களைக் கல்விப்பயிற்சி பெறுவிக்கவும் முயன்றனர். சாமானிய ஜனங்களுள்ளும் வர்த்தகர், தொழிலாளிகள், விவசாயிகள் என்றும், இவர்களுக்கு மேலாகச் சாமுரா யென்ற வகுப்பாரையும் ஏற்படுத்தினர். இந்தச் சாமுராய் வகுப்பினர், நம்தேசத்தில் பிரம்மக்ஷத்திரிய வகுப்பினர்களுக்குச் சமமானவ ரெனலாம். எப்படியெனில், இவர்களே போர்த்தொழில் புரிவோரும் கல்விப்பயிற்சி செய்வோருமாயினர். ஜப்பான் ஐரோப்பிய தேசங்களோடு சமத்துவம் பாராட்டி ஐரோப்பிய நாகரிகத்தில் வெகு பரபரப்புடன் முற்செல்லும் காலமாகிய இப்போதும்கூட இந்தச் சாமுராய் வகுப்பாரே முதலணியில் நின்று மற்றச் சனங்களை நடத்திவருகின்றனர். இவர்கள் முக்கியமாய்ப்

பட்டணங்களில் வசித்துவந்தார்கள். இவர்களுக்கென்று குறிப்பான தொழில்கள் ஏற்படாதிருந்தபடியால், காலவளவில் சோம்பேறிகளாகி மற்றவகுப்பார்களுடன் சர்வமும் பொறுமையு முள்ளவர்களாய் ஜீவித்து வந்தார்கள். ஆயினும் நாகரிகத்தில் எதெது நன்மை பயக்கத்தக்கதாயும் பெருமைகொண்டதாயும், கல்வியின்பயனாயு மிருந்ததோ, அதெல்லாம் இவர்களிடத்திலேயே யிருந்துவந்தது. சமீபத்தில் ஜப்பான் தேசத்தில் நேரிட்டுவரும் மாறுதல்களுக்கும் சீர்திருத்தங்களுக்கும் இவர்களே காரணபூதர்களாகச் சொல்லப்படவேண்டும். இவர்களே உலகத்தில் மற்றப் பாகங்களுக்குச் சென்று சாஸ்திர வித்தைகளைக் கற்றுத் தம் தேசத்தினருக்குப் போதிப்பவ ராயினர். மத்தியகாலத்தில் அநாயகமாகச் சிதறிக்கிடந்த ராஜாங்க அதிகாரத்தை மறுபடியும் ஒருநிலைப் படுத்தினதும், பிரதிநிதித் துரைத்தன ஜப்பானில் இயலுமோவென்று சோதனை செய்ததும், பிரதி மனிதனுக்கும் சுதந்தரமும் மதத்துவேஷ மின்மையும் ராஜரீகப் பிரமாணங்களும் தற்சாலம் ஏற்கப்பட்டிருப்பதும் இவர்கள் முன்னின்று முயன்றதாலேயே சாத்தியமாயினவெனல் வேண்டும். ஜப்பானில் தற்காலத்தில் ஐரோப்பிய தேசங்களிற்போலத் தினசரிப் பத்திரிகைகளும் மாதாந்தப் பத்திரிகைகளும் அதிகரித்துப் பரவிவருவது இவர்களாலேயே. சரித்திரம், பொருளாதார நூல், அரசியல் சட்டதிட்டங்கள், வியாபார ஒழுங்குகள், இவைகளை இந்தச் சாமுராய்வகுப்பாரே தங்கள் சாமர்த்தியத்தால் விருத்தி செய்து வந்தனர். இவர்கள் கல்விமான்களா யிருந்ததுமன்றிப் போர்வீரர்களாயு மிருந்தபடியால் போர்ப்பயிற்சியையும் மற்றக் கல்விப்பயிற்சியைப்போல் இளமையிற் கற்றுவந்தனர். குதிரைச் சவாரி அஸ்திர சஸ்திரப் பயிற்சி வினைகளையும் பயின்றனர்.

CHAPTER IV.

நான்காம் அதிகாரம்.

ஜனசாரத்தில் இந்தியாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் பொதுவான அமிசங்கள்—ஜப்டானுக்கு அன்னியர் சம்பந்தம பெருகியது—அயியேஸுவின் கடைசிக்காலமும், அவர் செய்த சாஸ்திரநூலும்,—ஜப்பானின் பூர்வீக உன்னதம்.

சீன தேசத்தைப்போல ஜப்பான் தேசத்திலும் பெரியோர்க்குச் சிறியோர் அடங்கி நடப்பதே குலாசாரமாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தது. தகப்பனுக்குப் பிள்ளையும், புருஷனுக்குப் பெண்சாதியும் எஜமானனுக்கு வேலைக்காரனும் முற்றிலும் அடங்கிநடக்க வேண்டுமென்பது ஜப்பானிய சாஸ்திரங்களில் முக்கியமாய் வற்புறுத்தப்பட்டிருந்தது.

இந்தியாவிலும் இதே ஆசாரமே பூர்வகாலம் முதல் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தபோதிலும், தற்காலத்தில் பிரிடிஷ் நாகரிக வியாபகத்தின் பயனாக இந்த வழக்கம் குறைந்து வருகின்றது. ஜனங்களிற் பெரும்பாலார் தங்கள் தங்கள் பிறப்பிடங்களிலேயே நிலையாய் வசித்து, விவசாயத்தைத் தவிர வேறு தொழில்கள் செய்யாதவர்களாய்த், தூரதேசங்களுக்குப் போக்குவரத்துச் செய்தல் அவசியமின்றி வசிக்கிற காலங்களில் இவ்வாறு பெரியோர்க்குச் சிறியோர் முற்றிலும் அடங்கி நடத்தலும், எஜமானும் வேலைக்காரனும் பரம்பரையாய்

ஒட்டிச் சீவித்தலும் சாத்தியமாகுமேயன்றி, எப்போது ஒரு தேசத்தில் விவசாயமேயன்றி வியாபாரம், வர்த்தகம், கைத்தொழில் உத்தியோகம் முதலான ஜீவனோபாயங்கள் பலவகைப்பட்டுப் பெறுகிற ஜனங்கள் ஒரே இடத்தில் ஸ்திரமாக வசிக்காமற் சுயேச்சையாய்ப் பலவிடங்களுக்குப்போய்ப் பொருள் சம்பாதிக்க முயலுகிறார்களோ, அப்போதுஒவ்வொருவரும் தம் பெரியோர் சொல்லாற் கட்டுப்பட்டு அவருடைய விருப்பப்படி நடத்தல் சாத்தியமாகாதென்பது நாம் சொல்லாமலே விளங்குகின்ற தல்லவா? அவ்வாறே இப்போது இந்தியாவில் நடந்து வருகின்றது. முன்போல இப்போது ஊக்கமும் கல்வியுமுள்ளவர்கள், தாம் பிறந்த ஊரிலேயே ஒரே குடும்பத்தி லமர்ந்து விவசாயத்தையே நம்பியிருத்தல் சாத்தியப்படவில்லையல்லவா? ஆகையால் இந்தியச் சிறுவர்கள் பெரியோர்கள் சொல்லைமீறி நடக்கிறார்களென்று அச்சிறுவர்களுடைய குற்றமாகச் சிலர் முறையிடுகிறதுபோல் முறையிடல் முற்றிலும் சரியல்ல. அவ்வாறே வேலைக்காரர்களும் ஒரே யெஜமானனை நம்பி அவனை யொட்டி யிருத்தலில் நன்மையில்லை யென்று, எங்கெங்கு தங்கள் ஜீவனத்துக்கு விசேஷ வசதிகள் தோன்றுகின்றனவோ அங்கங்கு தங்கள் சுயேச்சையைப் பின்பற்றிச் செல்லுகிறார்கள். இன்னும் வரவர ஐரோப்பிய நாகரிகம் பரவப்பரவ இந்த இயல்பு அதிகப்பட்டுவருமே யன்றிக் குறையாது.

ஜப்பானில் முற்காலத்தில் ஜனங்கள் அங்கங்கு நிலைபெற்றிருந்த தலைவர்களுக் குட்பட்டுத் தலைவர் சொற்படி அவருக்குக்கீழ்ப்படியி லிருந்து உயர்வகுப்பார் நடப்பதும், அந்த உயர் வகுப்பார் சொற்படி அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த குடிகள் நடப்பதும், அவர்களுள் குடும்பத் தலைவர் சொற்படி குடும்பச் சிறுவர்கள் நடப்பதும், புருஷர் சொற்படி பெண்கள்

நடப்பதும், எஜமான் சொற்படி வேலைக்காரன் நடப்பதும் சதாசாரமாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தபடியால் ஜனசமூகங்கள் ஒரே கட்டுப்பாட்டுக் குட்பட்டு அமரிக்கையுடன் வாழ்ந்துவந்தனர்.

இன்னொரு விதத்திலும் ஜப்பானிய ராசாரம் இந்தியாவில் பூர்வம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்த ஆசாரத்தை ஒத்திருந்தது. அயியேஸ‍ுக்கு இரண்டாம சக்கிரவர்த்தியென்று சொல்லக்கூடிய ஷோகூன் அந்தஸ்தைச் சக்கிரவர்த்தியானவர் கொடுத்தபோதிலும்அவர் அதை வகிக்காமல் தம் பிள்ளைக்கு அதைக் கொடுத்துவிட்டு அந்தப்பிள்ளையை அதில் ஸ்தாபித்துத் தமக்கு உத்தியோகப் பொறுப்புகள் வேண்டாமென்று விலகினர். அப்படி விலகுதல் அக்காலத்தில் ஜப்பானில் வழக்கமாயிருந்தது. வெகுகாலம் லௌகிக விவகாரங்களிலுழன்று வார்த்திகத்தில் ஆரண்யம் முதலான ரகஸ்ய ஸ்தலங்களில் ஆத்மவித்தை பயிலுவதும் நிஷ்டைசெய்வதும் ஆரியர்களின் பூர்வ வழக்கமல்லவா? அரசர்களன்றிச் சாமான்யக் கிரகஸ்தர்களும், பிரம்ம க்ஷத்திரிய வர்ணத்தார்களாயிருந்தால் சம்சாரத்தைத் துறந்து துறவறமேற்றல் வழக்கமென்பது நம்மனோர் அறிவர். அவ்வாறே ஜப்பானில் அயியேஸ‍ு செய்தாராயினும் துறவறத்திலும்கூடத் தாம் முன்னே செலுத்திவந்த அதிகாரத்தை முற்றிலும் கைவிட்டனரல்லர். ஷோகூன் அந்தஸ்து தம் வம்சத்திலேயே பரம்பரையாய் ஊன்றியிருக்கவேண்டுமென்பது மிவருடைய ஆசை. அதற்குத் தக்கபடி

வேண்டிய ஏற்பாடுகளைத் தம் ஆயுட்காலத்தே செய்தனர்.

உள்நாட்டு ராஜாங்க வர்த்தமானங்க ளிவ்வாறிருக்க, ஜப்பானுக்கும் அன்னிய தேசங்களுக்கும் ஒருவாறு ஏற்கெனவே உண்டாயிருந்த சம்பந்தமானது விரிந்து வளரத் தலைப்பட்டது. ஏற்கெனவே போர்த்துகியர்களும், ஸ்பானியர்களும் அத்தேசத்தில் புகுந்து கிறிஸ்து மதஸ்தாபனம் செய்ய முயன்று வந்தன ரென்று கூறினோம். இவர்களோடு ஹாலண்டு தேசத்தார்களாகிய டச்சுக்காரர்களும் சேர்ந்தனர். ஆயினும் டச்சுக்காரர்களுடைய எண்ணங்கள் கிரஸ்துமத ஸ்தாபனமா யில்லாமல், ஹாலண்டுக்கும் ஜப்பானுக்கும் வர்த்தகப் போக்குவரத்தைப்பற்றினவா யிருந்தன. தங்கள் தேசத்தில் மதிப்புப் பெற்றவும் உபயோகமுள்ளவுமான சாமான்கள் பல வுண்டென்றும் அவைகளைக் கொடுத்து ஜப்பானிலுள்ள சாமான்களை வாங்கிப் போக விருப்பமுற் றிருக்கிறார்க ளென்றும் டச்சுக்காரர்கள் வற்புறுத்தினர். இவ்வாறு டச்சுக்காரர்களை முதல் முதல் ஜப்பானுக்கு அழைத்துவந்தவன் ஆடம்ஸ் என் றொருவன். அவன் அயியேஸுவினுடைய பிரியத்தைச் சம்பாதித்து, அக்காலத்தில் ஜப்பான் ராஜாங்கத்தாருக்கு அன்னியதேசங்களைப்பற்றி யறியவேண்டிய விஷயங்களை யறிந்து, ஜப்பானின் ராஜஸ்தானத்துக்குப் பக்கத்தில் சில பூஸ்திதிகளை அயியேஸுவினால் கொடுக்கப்பெற்று, ஒரு ஜப்பானிய ஸ்திரீயை விவாகஞ் செய்துகொண்டு, அங்கே 1620-ம் வருஷத்

தில் மரித்துப்போனன். இவனைக்கொண்டு சில ஜப்பானியர் சில கப்பல்களைச் செய்வித்தார்கள். இதற்கு மத்தியில் அயியேஸூ ஹாலண்டு தேசத்தரசனுக்கு 1610-ஆம்வருஷத்தில் தூதனுப்பி, அந்த ஹாலண்டு தேசத்தார் ஜப்பானில் எந்த விடத்திலும் வர்த்தகம் செய்யலாமென்றும், வர்த்தகத்துக் கிசைந்தவாறு வாசஸ்தானங்கள் கட்டிக்கொள்ளலாமென்றும், அக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் யாதொரு தடையும் இடையூறுமின்றி, வர்த்தகம் செய்துவரலாமென்றும் வாக்குக் கொடுத்து ஒரு நிருபம் விடுத்தனர். அவ்வாறே ஹாலண்டினரசன் சில கப்பல்களை ஜப்பானுக் கனுப்ப அயியேஸூவும் அங்கு வர்த்தகம்செய்யும் டச்சுக்காரர்களுக்கு ஜப்பானியக் குடிகள் எவ்வித இடையூறும், இமிசையும் செய்யக்கூடாதென்று பொதுவான உத்தரவு பிறப்பித்தனர். இவ்வாறு 1611-ஆம் வருஷத்தில் ஊன்றப்பட்டவிதை, வெகுகாலம் கஷ்டநிஷ்டூரங்களுக் குட்பட்டு வளர்ந்துவரக், கடைசியிற் சிலவருஷங்களுக்குமுன் டச்சுக்காரர்களையன்றி, அன்னியதேசத்தாரும் ஜப்பானோடு வர்த்தகம் செய்யலாமென்ற ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுப் பலனீன்றது. டச்சுக்காரர்களைப் பார்த்து ஆங்கிலேயர்களும் ஜப்பானியர்களுடன் வர்த்தக சம்பந்தத்தை ஸ்தாபிக்க முயன்றும் டச்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயர்களும்ஒற்றுமையுடன் கீழ்த்தேசங்களில் வியாபாரஞ் செய்யச் சக்தியற்றவராய்க், கடைசியில் ஜப்பானிய வர்த்தகத்தையே ஆங்கிலேயர் முற்றிலும் கைவிட்டனர்.

1605-ஆம் வருஷம் அயியேஸு ஷோகூன் அந்தஸ்தை விட்டுவிலகி 1611-ஆம் வருஷம் மரித்த வரையில் தமது வம்சத்தாரே தம் அந்தஸ்தைப் பரம் பரையாய்ப் பெற்றுவரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை நிறைவேற்ற அவசியமான ஏற்பாட்டைச் செய்தது மன்றித், தமக் குண்டாயிருந்த அவகாசத்தைக் கல்விப் பயிற்சியிற் செலவிட்டு வந்தாரென்று சொன்னோம்.

அக்காலத்திற் கொரியா தேசமே நாகரிகத்தில் மேலான தேசமாயிருந்தபடியால், அங்கிருந்து ஜப்பானியர் அச்சுக் கோர்த்தல் முதலான வித்தைகளைப் பெற்றுக் கற்றனர். கொரியாவைப்போற் சீனாவிலும் அச்சுக் கோர்த்தல் அனுஷ்டானத்தி லிருந்தது. ஐரோப்பிய தேசத்தில் அக்காலத்தில் இந்த வித்தை யை யறிந்தவர்க ளில்லை. கொரியா, சீனா தேசத்தாருக்கு இந்த வித்தை 1300-ஆம் வருஷத்திலேயே தெரிந் திருந்தது. ஐரோப்பியருக்கோ சுமார் 109வருஷத் திற்குப் பிற்பாடு தெரிந்தது. ஆயினும் வெகு காலம் வரையில் ஐரோப்பியர் தங்கள் மேலான யுக்தியினா லேயே இந்த வித்தை கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லிக்கொள்ளுவது வழக்கமாயிருந்தது. இந்த அச்சுக்கோர்க்கும் வித்தையை அயியேஸு ஜப்பான் தேசத்திற் பிரபலப்படுத்தினர். அயியேஸு தாம் மரிக் குமுன் ஜப்பான் தேசங்களில் ஆசார அனுஷ்டானங் களைச் சீர்படுத்துமாறு ஒரு சாஸ்திர நூல் செய்து வைத்துப்போனதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும்

அந்த நூலை யிவர்தாம் செய்தனரோ, அல்லது வேறு எவராகிலும் செய்தனரோ வெனச் சந்தேகிக்க விட மிருப்பதாகச் சில ஜப்பானியர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். வெகு காலம்வரையில் பரம ரகசியமாக ஷோகூன் ராஜக்கிரகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த மேற்சொன்ன நூலின் ஒரு பிரதியைச் சில உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் மட்டும் வருஷமொருமுறை பார்வையிடலா மென்றேற்பா டிருந்தது. நமது தேசத்தைப்போலவே ஜப்பானிலும் ஜனங்களது ஆசார அனுஷ்டானங்களை நல்வழிப்படுத்தி நிலைநிறுத்துமாறு பெரியோர்கள் செய்த சாஸ்திரங்களைச் சாமானியப் பொது ஜனங்கள் தங்கள் புத்தியைக்கொண்டு கற்றறிந்து, தேசத்தில் நல்லொழுக்கமானது இயல்பாகவே பரவிவருதல் சாத்தியமில்லாம லிருந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் பார்வைக் கெட்டாமலே இந்த நூல்கள் மறைத்து வைக்கப்பட்டு வந்து, கேவலம் சில மாத்திரம் அவைகளைப் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளுவதே வழக்கமாயிருந்தது. இப்படிப் படித்துத் தெரிந்த சிலர் சாஸ்திரப்படிக்கும் அவரவருடைய வகுப்பைச் சேர்ந்த பழக்க வழக்கங்களின் படிக்கும் நீதி பரிபாலனம் செய்து குற்றத்தைக் கண்டிப்பதும் குணத்தைப் போற்றுவதுமான ராஜாங்கக் கடமையைச் செய்து வந்தனர். சாஸ்திரங்க ளேற்பட்டது இப்பேர்ப்பட்ட ஞானவான்களுக்கே யன்றிச் சாமானிய ஜனங்கள் நன்மை பெறும்பொருட்டல்ல. அயியேயஸு செய்து வைத்துப்போன சாஸ்திரத்தில் ஒரு பாகம் ஜனங்க

ளாசரிக்கவேண்டிய தர்மங்களைப்பற்றிச் சொல்லு கின்றது; ஒரு பாகம், ராஜாங்க விதிகளைப் பற்றியும், ராஜாங்க நிர்வாகத்தைப்பற்றியும் கூறுகின்றது; வேறொரு பாகத்தில் சட்ட சம்பந்தமான விஷயங்கள் குறிக்கப்பட்டு, மிகுந்த விடங்களில் அயியேசுவினு டைய சொந்த சரித்திரத்தில் நடந்த சில கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. சீனர்களுடைய கிரந்தங்களைக் கற்று அவைகளிலிருந்தே அயியேஸ். தமது சாஸ்திர விதிகளை யெடுத் துரைத்ததாகச் சொல்லப்படுகின் றன. அக்காலத்தினுடைய இயல்புக்குத் தக்கபடி போர்த்தொழில் அவசியமென்பதையும் அத்தொழில் புரிவோரின் நலத்தைக் காப்பாற்றுத லவசியமென் பதையும் தம் புஸ்தகத்தில் அயியேஸ் ஸ்பஷ்டமாக அங்கிகரிக்கின்றனர். தம் புஸ்தகத்தில் ஓரிடத்தில் பின் வருமாறு சொல்லுவதை நமது பூர்வீக ஹிந்து அரசர்கள் மனதில் உறுதியாகக் கொள்ளாமற் போ னார்கள். அதாவது:—" எனது இளம் பருவத்தில் விரோதிகளினுடைய தேசங்களை வென்று அடக்கி என் முன்னோர்க்குச் சத்துருக்களாயிருந்தவர்களின் மீது பழிவாங்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டிருந் தேனேயன்றி வேறெண்ணங் கொண்டவனல்லன். ஆயினும் மகாஞானியாயிருந்த யூயோ என்பவர் ஏகா திபத்தியத்தில் சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதே ஜனங் களுக்கு அரசன் செய்யக்கூடிய நன்மையென்கிறார். இந்த விதியானது சரியான பிரமாணத்தை ஆதாரமா கக் கொண்டதென்று நம்பியே அதை நான் தவறாமல்

பின்பற்றி வந்தேன். என் சந்ததியாரும் அந்தப் பிரமாணத்தைப் பின்பற்றி நடத்தல்வேண்டும். அதினின்றும் எவன் விலகுகிறானோ அவன் என் சந்ததியானல்லன், பிரஜைகளே ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அடிவாரமாவார்கள்.'' மற்றக் மூலாசாரங்கள் விஷயமாய் அயியேஸு சொல்லுவதில் பிரதிமனுஷனும விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டியதைப்பற்றி விசேஷமாய்க் கூறுகின்றனர். பதினாறுவயதுக்குப் பிறகு ஒருவனும் விவாகமின்றியிருக்கக்கூடாதென்றும், தகுந்த மத்தியஸ்தரைக்கொண்டு விவாகச்சடங்கு செய்விக்கவேண்டுமென்றும், சகோத்திரத்தார்களுக்குள் விவாகம் தகாதென்றும், நல்ல குலத்திலேயே விவாகஞ் செய்ய வேண்டு மென்றும், சாஸ்திரப்படி விவாசஞ் செய்துண்டான சந்ததியினால் இறந்துபோன பிதுர்க்கள் நலம் பெறுகின்றனரென்றும், மனுஷஜாதியில் ஒவ்வொரு ஜாதியும் விவாகத் தயே முதல் இயற்கை விதியாகக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றும சொல்லுகிறார். இந்தியா தேசத்தில் ஹிந்துக்களுக்குள் இறந்துபோன புருஷருடைய பிரேதத்துடன் ஸ்திரீகள் அக்கினிப் பிரவேசஞ்செய்து உயிர்துறக்கும் வழக்கத்தைப்போல, ஜப்பானியருள் ஒரு எஜமானுடைய பணிவிடைக்காரர்களும், பரிவாரங்களும், எஜமான் இறந்து போனால் அவருடன் தாங்களு முயிர்துறந்து விண்ணுலகில் தம் மெஜமானனுக்கு ஏவல் செய்யக் கூடுமென்ற ஒரு பேதை யெண்ணத்தால் உயிர் துறப்பது வழக்கமாயிருந்தது. அயியேஸு காலத்தில்

அதாவது 300 வருஷங்களுக்கு முன், ஜப்பானி லிந்த வழக்க மிருந்த தென்பதற்கு அத்தாக்ஷியாக அயியேஸ௰ தம் புஸ்தகத்தில் இந்த வழக்கத்தைக் கடுமையாய்க் கண்டித் தெழுதுகின்றனர். எழுதி அந்தப்பூர்வ வழக்கப்படி எவன் தன் எஜமானனுடன் உயிர் துறக்கின்றானோ அவனுடைய சொத்துக்களை ராஜாங்கத்தார் வசப்படுத்தி, அவன் வம்சத்தையே வறுமையில் ஆழ்த்துவார்க ளென்று எச்சரிக்கை செய்திருக்கின்றனர்.

அயியேஸ௰ வம்சத்தார் ஷோகூன் அந்தஸ்தை வகித்து, ஏகாதிபத்திய நிர்வாகத்தைச் செய்து வந்த காலத்திலேயே, ஜப்பானின் பூர்வீகப் பெருமையானது மகோன்னதத்தை யெட்டிற்று. ஜப்பானுக் குற்றவாறு பெருங்கீர்த்தியை யாக்கின அதனுடைய கலைகளும், வித்தைகளும் அக்காலத்திலேயே சிறப்புற்றோங்கின. வெண்கலம் வார்த்தல், எஃகுக் கத்திகள் செய்தல் முதலான திறமான உலோக வேலைகளும், இவைகளைவிட நாகரிகமான சித்திரம்வரையும் வித்தையும், ஆதியில் சீனாவிலிருந்து ஜப்பானுக்கு வந்த போதிலும், ஜப்பானி லிவைகள் வெகு சிறப்பை பெற்றுச் செழித்துத் தற்காலத்திலும் உலகத்தார் அவைகளைக் கண்டுமோகிக்குப்படியிருக்கின்றன. ஆயினும், மனுஷ சமூகங்களின் நல்லிருப்புக்கு இன்றியமையாத சில வித்தைகளில் ஜப்பானியர் கேவலம் சீனர்களையே பிடித்தவர்களாகையால், சீனரைப்போலஇவர்களும் விநோதமான வழக்கங்களை யனுஷ்டித்து வந்தார்

கள். நமது தேசத்தில் பூர்வகாலம் முதல் அனுஷ்டா னத்தி லிருந்துவரும் வைத்திய சாஸ்திரத்துக்கும், ஐரோப்பிய வைத்திய சாஸ்திரத்துக்குமெப்படிப்பேத மிருக்கின்றதோ, அப்படியே முற்காலத்துச் சீன ஜப்பானிய வைத்திய சாஸ்திர முறைக்கும் தற்கால ஐரோப்பிய வைத்திய முறைக்கும் பெரும்பேத மிருக் கின்றது. அவ்வாறே உலகத்திலுள்ள பற்பல தேசங் களிலும் ஆதிகாலத்தில் அவரவர்கள் புத்திக்குப் புலப் பட்டவாறு வைத்திய சாஸ்திரங்களும் மருந்துகளு மேற்பட்டு, மன்னுயிர்க் கியற்கையாயுள்ள பிணிகள் விலக்கப்பட்டு,ஜனுபிவிருத்திநடந்துவந்திருக்கின்றது. இப்படியேற்பட்டசாஸ்திரங்களும்மருந்துகளும்அநே கமாய் மூடபக்தியையும், அறியாமையையும் ஆதார மாகக்கொண்டு ஜனங்களின் துக்கப்பெருக்கத்துக்குக் காரணங்க ளாயின வென்றே சொல்லலாம். நமது தே சத்தையே நாம் திருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துக்கொண் டாலும் வைத்தியர்களுடைய மருந்துப் பிரயோகங் களாலும் தந்திரங்களாலும் பிணி நீங்கி உயிர்பிழைப் பவர்களைப்போல அவ்வைத்தியர்களது அறியாமை யாலும் மூடபக்தியாலும் பிணி நீங்காது மாளுவோர் களு முண்டெனப் புலப்படும். இவ்வாறு மானிடச் சீவன்களுக்கு விளையும் தீங்குக ளுளவாயினும், அன் னார்க்குக் கடவுள் இயற்கையாய்ச் சரீரத்தி லமைத் திருக்கும் சக்தியினால் புண்கள், பிணிகள் முதலான உபாதிகள் அனேகமாய்த் தாமே விலகிப்போகின்றன. சாஸ்திர யுத்திகளாலும் மருந்துகளாலும் ஜந்துக்கள்

பெறக்கூடிய நன்மைகளில் முக்கியபாகமானது மேற்குறித்த இயற்கைச் சக்தியைச் சரிப்படுத்தி வேலைசெய்யத் தூண்டி ஒத்தாசை செய்வதே யாகும். ஜப்பான் தேசத்தில் வைத்திய விஷயமாய் ஒரு விநோதமான வழக்க மிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது: எந்த வைத்தியன் மருந்து கொடுப்பதிலும் மருந்தை உட்கொள்ளும் விதத்தைச் சொல்லுவதிலும் பிசகு செய்கின்றானோ அவனுக்குத் தண்டனையாக மூன்றுவருஷம் காவலும், அமிதமான அபராதமும் விதிப்பது வழக்கமாம்; மருந்திலேதேனும் கலப்பிருந்தாலும், மருந்தைத் தயார் செய்வதில் பிசகு நேரிட்டிருந்தாலும் அந்த வைத்தியனுக்குப் பெருத்த தொகை அபராதத்தோடு 60 அடியும் விதிக்கப்படுமாம். ஆயினும், இந்த விஷயத்தில் பூர்வீக துரப்பியாசங்கள் பிற்காலத்து டச்சுக்கார சகவாசத்தால் நீக்கப்பட்டு நியாய சம்மதமும், சுகமுமான வழிக ளுண்டாயின.

CHAPTER V

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

அன்னிய நாட்டார்கள் தேசத்துள் வரவொட்டாமல் தடுத்த ஜப்பான் இராஜரீகமுறை—நன்மையா, தீமையா—பர்ஷியா, ஈஜிப்டு, சீனு, இந்தியா தேசங்களில் விளைந்தது—மேற்சொன்ன முறையை நீக்கி ஜப்பானில் புக அமெரிக்கர் முயன்றது—அப்போது ஜப்பானின் நிலையும் யோசனையும்—ருஷியக்கப்பல்களும், ஆங்கிலேயக் கப்பல்களும் ஜப்பானில் வியாபாரத்தைக்கோரி வந்தது—அமெரிக்கப் படைகளும் வர, ஜப்பானின் பீதி—முதலில் அமெரிக்கரோடும், பிறகு பிரிடிஷார், ருஷியர், டச்சுக்காரருடனும் உடன்படிக்கையாகி, ஜப்பான் திறக்கப்பட்டது—இதனுலுண்டான விவாதம்—ஹாரிஸ் என்ற அமெரிக்க ஸ்தானிகர் ஜப்பானில் குடியேறியது—அவர் குண விசேஷங்கள்—புது உடன்படிக்கையும், அமெரிக்கரும், மற்ற அன்னிய தேசத்தார்களும் ஜப்பானில் நிலை பெறலும்—அன்னியச் சரக்குகளுக்கு வரியும், அதனுல் நஷ்டமும்—அன்னியர்களுக்கும் ஜப்பானியருக்கும் நேரும் நியாய வழக்குகளுக்கு ஏற்பாடு—பிறகு இதைப்பற்றிய விவாதமும் மனஸ்தாபமும்.

இதுவரையில் நாம் சொல்லிவந்தபடி அஷியேகு வமிசத்தார் ஷோகூன் அந்தஸ்தைப் பரம்பரையாய் வகித்து ஏகாதிபத்திய பாரம் தாங்கிவர, ஜப்பானிய நாகரிகம் அத்தேசத்துப் பூர்வீக ஆசார அனுஷ்டானங்களையும் ஸ்தாபனங்களையு மடுத்து வளர்ந்து, அத்

தேசத்து ராஜதந்திரிகளும் தேசாபிமானிகளும் தம் தேசத்தில் அன்னிய தேசத்தார்கள் நிலைபெற்று அதிகாரம் பெறவொட்டாமல் தடுப்பதே தேசத்தின் சுவாதீனத்துக்கும் நன்மைக்கும் இன்றியமையாத முறையென்று நம்பிவந்தார்கள். ஏற்கெனவே போர்த்துகீயரும், ஸ்பானியரும் அங்கு வியாபார முகாந்தரத்தைச் சொல்லிப் புகுந்து கிரஸ்துமதத்தை நாட்டப்பார்த்தார்களென்றும், அப்படியவர்கள் பார்த்ததை யுணர்ந்து அயியேசு முதலான ஜப்பானிய அரசியல் வல்லோர் சமுசயப்பட்டு அன்னியரான கிரஸ்துமத ஸ்தாபகர்களையும் அவர்களால் கிரஸ்து மதத்தைத் தழுவின ஜப்பானிய ஜனங்களையும் பற்பல கொடுமைகட்குட்படுத்தி வேரறுத்து அழித்தனரென்றும் சொன்னோமல்லவா? அக்காலம் முதல் ஜப்பான் தேசத்தில் அன்னிய நாட்டார்களை வரவொட்டாமல் தடுப்பதே ராஜரீக முறையாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தது. 1853-ம் வருஷத்தில் அமெரிக்கா தேசத்தினின்றும் கமடோர் பேர்ரி யென்ற கப்பற்படைத் தலைவர் அத்தேசக்குடியரசுக்கு நாயகராய் ராஜாங்கம் நடத்திவந்த பிரசிடெண்டிடத்தில் ஜப்பானியச் சக்கிரவர்த்திக்கு ஒரு நிருபத்தைப் பெற்று, அமெரிக்காவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் சினேக சம்பந்தத்தையும் வர்த்தக சம்பந்தத்தையும் கோரி, யடோ கடற்கரையை வந்தடைந்தவரையில் மேற்சொன்ன ராஜரீக முறை யனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தது.

இப்படி யனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தது ஜப்பானுக்கு நன்மையாக முடிந்ததா, அல்லது தீமையாக முடிந்ததா, வென்ற ஆலோசனைக்கு இட முண்டாகின்றது. அன்னிய நாட்டாரைத் தங்களுடன் அணுகவொட்டாமல், அவர்க ளிஷ்டப்பிரகாரம் தேசத்தில் புகுந்து வியாபாரம் முதலானவைமாத்திரம் செய்ய இடம் கொடுக்கப் பட்டிருந்தால், அந்த அன்னியர்களைப்பார்த்து ஜப்பானியரும் பலவித நூதனவழிகளைக் கற்று அபிவிருத்தி யடைந்திருக்கலா மென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும். ஆனல் தற்காலத்தில் சைனு, பர்ஷியா, முதலான கீழ்த் தேசங்களில் ஐரோப்பியர் புகுந்து, வியாபாரத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டதாகப் பேருக்கு மாத்திரம் சொல்லி, அங்குள்ள பொருளாதாரங்க ளனைத்தையும்வசப்படுத்தி,ராஜாங்கநடப்பிலும்மேலதிகாரம் பெற்று, அவைகளின் சுவாதீனத்தையே அழித்து வருவதை நாம்பார்க்கிறேம். பர்ஷியா தேசம் வெகு காலமாக ஷா வென்று பட்டம் பெற்ற மகம்மதிய வாசரால் ஆண்டுவரப்பட்டிருக்க, ருஷியர்கள் வியாபாரத்துக்காக வென்றே யங்கு புகுந்து, பர்ஷிய அரசனுக்குவேண்டிய கடன்களைத் தாராளமாய்க் கொடுத்து, இருப்புப்பாதைகள் போட்டு, அவைகளை ருஷியர்களே நடத்துவதாக ஏற்பாடுசெய்து, கடைசியில் தாங்கள் கொடுத்தகடன்களுக்கு வட்டிக் கீடாகப் பர்ஷியாவிற்கடற்சுங்கங்களை முற்றிலும் தங்கள் ஆதீனத்திலேயே வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். பர்ஷியா வரசர் தற்காலத்தில் அன்னிய ராஜாங்கத்தார்கள் எவ

ருடனும் தம் விருப்பப்படி உடன்படிக்கைகள் செய்து கொள்ள இயலாதவ ராய்விட்டனர். அவ்வாறே ஆதியில் ஈஜிப்டு தேசத்தில் அதனரசனுன இஸ்மேல் பாக்ஷாவுக்குக் கண்டபடி கடன்களைக் கொடுத்து, அந்த மந்தமதியினன் கிடைத்தமட்டிலும் கடன்கள் வாங்கி வீண்செலவுகள் செய்யக், கடைசியில் கடன்களுக்குத் தவருமல் வட்டிகொடுக்கத் தன் ராஜ்யத்து வரும்படியே போதாது தவறிப்போனதைச் சாக்காகக்கொண்டு ஐரோப்பியர் இஸ்மேல்பாக்ஷாவைச் சிம்மாசனத்தினின்று நீக்கித், தங்கள் காரியஸ்தர்களைக்கொண்டு ஈஜிப்டின் ராஜாங்கத்தை நடத்த முயன்றதில், பிரிட்டிஷார் முன்னின்று இப்போது அத்தேச ஆக்ஷியை நிர்வகித்து வருகிறுர்கள். பேருக்குமாத்திரம் இஸ்மேல் வமிசத்தின ரொருவர் மேகத்தால் மூடப்பட்ட சூரியன்போல் விளங்குகின்றனரே யன்றிச் சர்வ அதிகாரத்தையும் பிரிட்டிஷாரே செலுத்திவருகிறுர்கள்.

மேலும், பல்லாயிர மாண்டுகளாக ஸ்வாதீன மனுபவித்துத், தனக் குரித்தான நாகரிகத்தைப் பின்பற்றி, விஸ்தீரணத்திலும் ஜனத்தொகையிலும் ஒப்புயர்வின்றி, அன்னிய தேசத்தார்களை மிலேச்சரென் றவமதித்துத், தேசத்துள் புகவொட்டாமலும் அவர்களுடன் எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக் கொள்ளாமலு மிருந்து வந்த சீன தேசத்திலும் மேற்கண்டவாறே ஐரோப்பியர்கள் புகுந்து சின்னபின்னப் படுத்திவருகிறுர்கள். வர்த்தகத்துக் கென்றே ஐரோப்பியர்கள் ஆரம்பத்திற் காலடி வைப்பது வழக்கம். பிறகு

வேண்டிய கடன்களை வலியக் கொடுப்பார்கள். பிறகு பசுக்கள் போல் தூதர்களாகத் தோன்றும் பாதிரி களை யனுப்புவார்கள். அடுத்த படி கொடுத்த கடன் களுக்கு வட்டி கேட்டு, உட்புகுந்த பாதிரிகளைத் தேசச் சனங்கள் இம்சித்தார்க ளென்று புகார் செய் வார்கள். மத்தியில் சுயமதத்தை அன்புடன் பின்பற்றி வரும் ஜனங்கள் அம்மதத்தை நிந்திப்பதே தொழிலா கக் கொண்டு திரியும் கிரஸ்துவப் பாதிரிகளிடத்தில் அடங்கா வெறுப்பும் கோபமும் கொள்ள, அப்பாதிரி களிற் சிலரை ஆவேச மேறின உள்நாட்டு மூடஜனங் கள் கொலை செய்து விடுவார்கள். அப்படிக் கொலை செய்ததற்கு அபராதமாகத் தேச ராஜாங்கத்தாரிடம் கோடிக்கணக்கான பொருளைக் கேட்க, அப்படிக் கேட் கப்பட்ட பொருளைக் கொடுக்கையில் முதலில் வாங்கி யிருக்கும் கடன்களுக்கு வட்டி கொடுத்தல் கஷ்டமாய் முடியும். வட்டி கொடுக்கவில்லை யென்று தேசத்து வரும்படியை யன்னியர்கள் சுவாதீனப்படுத்திக்கொள் ளுவார்கள். அன்னியர்களின் இமிசை வரவர அதி கரிக்க, ராஜாங்கத்தாருக்கும், உள்நாட்டு உத்தியோகஸ் தர்களுக்கும், பிரஜைகளுக்கும் ஆத்திரம் பொங்கிச், சமீபததி லகப்படும் கிரஸ்துவப் பாதிரிகளை வதைத் தும் கொன்றும் பழிவாங்குவார்கள். இவ்வாறே சைனாவில் நேரிட்டுச் சமீபத்தில் பிரிடிஷார், ருஷியர் ஜர்மானியர், அமெரிக்கர் ஜப்பானியர் இவர்க ளெல் லோரும் தங்கள் தங்கள் படைகளைக் கொண்டு சீனா வின் மீது ஆக்கிரமித்துச் சீனர்களைப் போரில் எளி

தாக அடக்கிச் சீனச் சக்கிரவர்த்தி தாங்கள் கேட்டதை யெல்லாம் செய்யும்படி யடித்தார்கள். ஆயினும் சீன ஏகாதிபத்தியத்தின் நற்காலவசத்தால், இந்த அன்னிய ராஜாங்கத்தார் ஒருவர்மீ தொருவர் பொறாமை கொண்டு, அந்தரங்கத்தில் சீனுவைப் பங்கிட்டுக்கொள்ள ஆசைப்பட்டவர்க ளெனினும் ஒருவருக் கொருவர் பயந்து எல்லாரும் விலகியிருக்கின்றனர். இருந்தும் இதுவரையில் சைனு தேசத்தின் துறைமுகங்களில் மட்டும் வியாபாரம் செய்யச் சுதந்தரம் பெற்றிருந் தவர்கள் இனி உள்நாடுகளிலும் தங்கள் சரக்கு களை யாதொரு வரியும் கொடுக்காம லனுப்பச் சீனச்சக்கிரவர்த்தியைப் பயப்படுத்தி அனுமதி வாங்கி விட்டார்கள். இவ்வாறு அனுமதி வாங்கின படி அன்னியச் சரக்குகள் சீன உள்நாடுகளில் செல்லும் முறையில் சீன உத்தியோகஸ்தர்கள் பிர வேசித்து வியாபாரத்தைக் கெடுத்துவிட்டார்க ளென்று சீனச்சக்கிரவர்த்தி யிடம் முறையிட்டு நஷ்ட ஈடாக அளவற்ற பொருள் கேட்கச், சீனச் சக்கிர வர்த்தி கொடுக்க அசக்தராக, அப்போது ஈஜிப்டி லும், பர்ஷியாவிலும் நேர்ந்ததுபோலச் சீனுவிலும் ஏகாதிபத்திய வரும்படிகளை ஐரோப்பியர்கள் கைப் பற்றிச் சீனச்சக்கிரவர்த்தியையும் அவர் மந்திரியை யும் மூலையி லொதுக்கி ஏகாதிபத்திய நிருவாகம் செய்து வருவார்கள். இவ்வாறே சீனுவில் நேரிடப் போகிற தென்று அறிந்தோரான பலர் ஊகித்துச் சொல்லுகின்றனர்.

இவைகளை யெல்லாம்விட நமது இந்தியாவிலே யே முதல் முதல் போர்த்துகீயர் பிரவேசித்ததையும், பிறகு பிரிடிஷார் வியாபாரத்தை நோக்கமாகச் சொல்லி இந்தியாவில் புகுந்ததையும், வெகுகாலம்தேச மன்னர்களுக்கு இவர்க ளடங்கி வினயத்துடன் வியா பாரம் செய்து ஏராளமான பொரு ளீட்டி வந்ததையும், பிறகு தேசமன்னர்கள் ஒருவருட னொருவர் போர் செய்ய, அப்போர்களி லிவர்கள் கலந்து, மூடர்களாயும் ஒற்றுமையில்லாதவர்களாயு மிருந்த நம்மன்னர்களை ஒவ்வொருவராய்க் கபடத்தாலும் போர்வலியாலும் கீழ்ப்படுத்திக் கடைசியில் அவர்கள் வலிமைக்கு நம் மன்னோர் ஆற்றமாட்டாதவர்களாய்ப் பிரிடிஷாருடைய விசுவாசப்பிரஜைகளா யமரத், தற்காலத்தில் பிரிட்டி ஷார் இந்தியாவில் ஏகாதிபத்தியம் நாட்டி யாண்டு வருவதையும் இந்தியர்களாகிய நம்மவர்கள் நன் கறி வார்க ளன்றோ?

ஆகையால் ஜப்பானியர் தம் தேசத்தில் அன் னிய நாட்டாரைச் சேர்த்தல் தேச சுவாதீனத் துக்கே மோசமாக முடியு மென்று அவர்களை யொதுக்கி வைத்திருந்தது சூழ்ச்சிக்குறை வென்று அவசரமாகச் சொல்லிவிடக்கூடாது. ஜப்பானியர் அவ்வாறு கருதியிருந்தும் ஐரோப்பியர்கள் அவர்க ளைத் தனியே விட்டன ரல்லர். டச்சுக்காரர்கள் ஜப்பா னைப்பற்றி ஐரோப்பிய தேசத்தாருக்கு அறிவித்ததால் போர்த்துகீயர், ஸ்பானியர், டச்சுக்கார ரிவர்களல் லாமல், ருஷியர்கள், பிரிடிஷார், அமெரிக்கர் இவர்க

ளும் ஜப்பானில் தங்களுக்கு நிலைப்பிடம் உண்டாக வேண்டுமென்று முயன்றனர். அமெரிக்சர்களுக்கு ஜப்பானிய சம்பந்தம் பெறுவது முக்கியமாய் அவசிய மாயிற்று அமெரிக்காவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் மத்தியிலுள்ள சமுத்திரத்தில் திமிங்கில மீன் பிடிக்கும் தொழிலை வெகு பணம் செலவிட்டு விருத்திசெய்தும், சீனதேசத்தில் அமெரிக்கருக்குவியாபாரத்துக்கு இடம் உண்டாகியும், ச . த்திரத்தில் அடிக்கடி போக்குவரத்து செய்தல் அவசியமாயினபடியால், ஜப்பான் தீவுகளி லெங்கேனும் அமெரிக்கப் புகைக்கப்பல்களுக்குக் கரி யேற்றும் ஸ்தலமொன்றை ஸ்தாபிக்க வேண்டியதாயிற்று. அன்னியரைச் சேர்ப்ப தில்லையென்று ஜப்பானியர் செய்திருந்த நிச்சயத்தை மாற்றி உலகத்து ஜனசமூகங்களின் ஐக்கியபத்தியத்தில் களங்கமற்ற சித்தத்துடன் பிரவேசித்தாலன்றி அமெரிக்கர் கோரிக்கை நிறைவேறுதல் கஷ்ட சாத்திய மாயிற்று. ஆயினும் அமெரிக்கருக்கு மேற்கண்டவாறு ஒரு ஸ்தலத்தை ஜப்பானிய தீவுகளில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாவிடில் வியாபார நஷ்டங்கள் நேரிடுமோகையால், அமெரிக்கர் எவ்வாறேனும் ஜப்பானியரைத் தங்கள் கோரிக்கைக்கு இசையச் செய்வதே சரியென்று முடித்தனர். முடித்து, ஏற்கெனவே நாம் சொன்னதுபோல கமடோர் பேர்ரீயை ஒரு சப்பற்படையுடன் ஜப்பான் கடலோரத்துக் கனுப்பினார்கள். ஜப்பானியரோடு கூடியவரையில் சாமோபாயப் பிரயோகத்தாலேயே தங்கள் நோக்கத்தை நிறை

வேற்றுவது சிறந்ததென்று கமடோர் பேர்ரி அபிப் பிராயப்பட்டிருந்தாலும், அவசியமாயின் தண்டோ பாயப் பிரயோகத்தில் பின்வாங்குவதில்லையென்ற வெண்ணத்துடன் அதற்குத் தக்கவாறு படைச் சேர்க்கையுடன் வந்தார்.

வந்த கமடோர் பேர்ரி கப்பற்படையைப்பார்த்து ஜப்பானியர் இயற்கையாகவே அச்சமுற்றனர். தங்கள் நேச சம்பந்தத்தைக் கோரி வந்த அமெரிக் கருடன் அக்கோரிக்கைக் கிசைந்து நேசம் செய்வதா, அல்லது அவர்களை எப்போதும் போல் கிட்ட அண்டாமல் விலக்கிவிடுவதா, வென்று சந்தேகம் போராடிற்று. அன்னிய நாட்டாரது பழக்கமில்லாமல் ஜப்பானியர் மனசில் சமுசயம் நேரிட்டிருந்ததேயன்றி, நம்பிக்கை தோன்றினதில்லை. சமுசயத்தையே தழுவி அமெரிக்கர் விருப்பத்தை நிராகரித்துவிட்டால், அவர்கள் பலவந்தமாகக் காரியசித்திபெற நிச்சயிக்கும் பக்ஷத்தில், அவர்களை யெதிர்த்து யுத்தம் செய்து வென்று தங்கள் தேசத்தின் சுவாதீனத்தைக் காப்பாற்ற ஜப்பானிய ராஜாங்கத்தாருக்குச் சக்தியுண்டோவென்று மனதில் குழப்பமும், பயமும் தோன்றின. ஜப்பானியர்களுக்கோ அக்காலத்தில் உபயோகத்தி லிருந்த யுத்தக் கருவிகள் பழமைப் பட்டனவாய், ஐரோப்பியர்கள் சாஸ்திர பூர்வமாக நிர்மாணித்து உபயோகித்த கருவிகளுக்கு ஆற்ற மாட்டுவன வல்லவா யிருந்தன. ஜப்பானியர்களுடைய போர்க்குணங்களும் சுமார் 200 வருஷ காலமாக யுத்தப்பயிற்சியின்றி மழுங்கிப் போயிருந்தன. இதன்றி ஷோகூன் வமிசத்தாருக்கு விரோதிக ளனேக ரிருந்தனர், சக்கிரவர்த்தியின்

அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி ராஜாங்க நிருவாகத்தை முற்றிலும் ஏற்று வந்த ஷோகூனை வெறுத்து, அவர் எவ்விதத்தேனும் சங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்டால் நல்லதென்று விரும்பினர் பலர். இந்தச் சந்தியில் ஷோகூன் யாது செயற்பாலதென்று சிந்தித்து அங்சங்குள்ள மாகாணத் தலைவர்களுடன் யோசனை செய்து தக்கதைச் செய்வதே விவேகமென்று நிச்சயித்தனர். நிச்சயத்தபடி ஷோகூனுக்கு அமெரிக்கஸ் தானீகர் விடுத்த நிருபமானது அத்தலைவர்களுக்கனுப்பப்பட்டது. பலர் பலவிதமாய் யோசனைகள் சொல்லியும், எதுவும் நிச்சயப்படாமல் யுத்தம் நேரிடும் பக்ஷத்தில் ஜப்பானைக் காக்கவேண்டிய முயற்சிகள் நடத்தப்பட்டுவந்தன. ராஜ ஸ்தானத்தில் கோட்டைகள் அவசரமாகக் கட்டப்பட்டன. தேவாலயம், மடாலயங்களில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மணிகளும், மற்றும் உலோக சாமான்களும் உருக்கப்பட்டுப் பீரங்கிகளாக வார்க்கப்பட்டன. ஐரோப்பியர்கள் உபயோகப்படுத்தும் ஆயுதங்களை யுபயோகிப்பதில் ஜப்பானியச் சிறுவர்கள் பயிற்சி செய்யப்பட்டார்கள். அனேக விடங்களிலிருந்து போர்வீரர்சள் ஷோகூனின் பிரதான ஸ்தானமாகிய யடோவுக்கு வந்து எப்போது தாங்கள் இந்த அன்னியர்களை விரட்டியடித்துத் தேசத்தைக் காக்கக் கட்டளை பெறுவார்களென்று எதிர் பார்த்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க, 1853-ம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதத்தில் ஷோகூன் இறந்துபோனார். அவருடைய மகன் கிரமப்படி பட்டத்துக்கு வந்தும் நடக்கவேண்டிய விஷயங்களில் யாதொரு வேற்றுமையு முண்டான

தில்லை. யடோ கடலிலிருந்த அமெரிக்கப் படைகள் நீங்கினதும் ஒரு ருஷியப்படை நர்காஸாகி துறைமுகத்தில் வந்து தோன்ற, அப்படையினர்களும் வியாபாரத்துக்காக ஜப்பானியரின் நேசத்தைக் கோரினதாகச் சொன்னார்கள். அவ்வாறே ஆங்கிலேயக் கப்பல்களும் தோன்றின. எந்த வேளையில் இப்படைகளின் தலைவர்கள் ஷோகூனைக் கண்டு பேசவேண்டுமென்று சேதி யனுப்புவார்களோ வென்று குழப்ப முண்டாயிற்று. இப்படி யிருக்க, அமெரிக்கப் படைகள் மறுபடியும் முன்னைவிட அதிகமான படைகளோடு யடோ கடலைச்சேர, அதுவரையில் தாங்கள் பார்த்திராத மரக்கல வரிசையைக் கண்டு ஜப்பானியர்கள் பீதியுற்றனர். உற்றாலும், 1854-ம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 31-ந்தேதி ஜப்பானிய ராஜாங்கத்தாரும் அமெரிக்க ஸ்தானிகர்களும் பலவிதங்களாகப்பேச்சுக்கள் பேசிக் கடைசியாய் ஒரு உடன்படிக்கையை முடித்துக் கையொப்ப மிட்டார்கள். உடனே அந்த உடன்படிக்கை அமெரிக்காவின் ராஜாங்க ஸ்தானமான வாஷிங்டனுக்கு அவ்விடத்து ராஜாங்கத்தாரின் சம்மதம் பெற அனுப்பப்பட்டது. இந்த உடன்படிக்கைப் பிரகாரம் அமெரிக்கக் கப்பல்கள். இரண்டொரு ஜப்பானியத் துறைமுகங்களில் கரி யேற்றும்படி தங்கவும், கப்ப லுடைந்து போய் அபாயத்துக் குட்பட்டவர்கள் அங்கு இறக்கப்பட்டுச் சம்ரக்ஷிக்கப்படவும், இரு தேசத்தாருக்குள் வியாபார சம்பந்த நோக்கமாய் இனிநிபந்தனைகள் செய்யப்படவும், ஜப்பானியர் ஒப்புக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு அமெரிக்கருக்கு ஜப்பானியர் இடங் கொடுத்தவுடனே அதேமாதிரி நிபந்தனைக ளடங் கிப உடன்படிக்கை யொன்றைப் பிரிடிஷாரும், ருஷி யரும், டச்சுக்காரர்களும் கேட்க, அதற்கு ஜப்பா னிய ராஜங்கத்தார் இசைந்தனர்.

இம்மாதிரி அன்னிய தேசத்தார்களுடன் ஷோ கூன் அதிகாரிகள் நடவடிக்கைகள் நடத்த, அப்போப் பட்ட அன்னியர்களைச் சேர்க்கக் கூடாதென்று சாதித்து வந்தவர்களும் ஷோகூன் வமிசத்தாருக்கு விரோதிகளா யிருந்தவர்களும் முன்னைவிடப் பல விதமான ஆத்திரத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்தார் கள். ஷோகூனுக்கு அன்னிய தேசத்தார்களோடு வியாபார உடன்படிக்கைகள் செய்ய அதிகார மில்லை யென்றும், அவர் எப்போதும் ஜப்பானுக்கு அரச னல்லரென்றும், சக்கிரவர்த்தியினுடைய முக்கிய காரி யஸ்தரான உத்தியோகஸ்தரேயன்றிச், சக்கிரவர்த் திக்கு இரண்டாவது அந்தஸ்தைப் பெறக்கூடப் பாத் தியமுள்ளவ ரல்லரென்றும், ஆகையால் அவர் செய்த உடன்படிக்கைக்குச் சக்கிரவர்த்தி சம்மதங் கொடுக்காதவரையில் ஜப்பானியர் கீழ்ப்படவேண் டியதில்லை யென்றும் சொல்லிக்கொண்டார்கள். ஆயி னும் ஜப்பானியருக்குள் ஷோகூனுக் குள்ள உண்மை யான அதிகாரத்தைப்பற்றி என்ன அபிப்பிராயமுண் டாயிருந்தபோதிலும், அன்னியதேசத்தார் சம்பந்தப் பட்டவரையில் ஷோகூனே சகல பொறுப்பும் வகித்த வராகக் கொள்ளப்பட்டார். கொள்ளையடிக்க வந்தவர் களுக்குச் சொந்த நகையானாலும் இரவல் நகையானு

லும் பேதமில்லாததுபோல, ஜப்பான் தேசத்தில் பலாத்காரமாய்ப் புகுந்து வியாபாரத்தை ஸ்தாபிக்கத் தீர்மானித்து வந்த ஐரோப்பிய தேசத்தார்களுக்கு ஷோகூனுடைய அதிகாரம் எத்தகையதாயினு மென்ன ? ஷோகூனினுடைய அதிகாரம் அக்காலத்தில் பலஹீனப் பட்டிருந்ததுபோல விராமல், பூர்வம் எதிரில்லா திருந்தது போல விருந்தால் அவருக்கு அதிகார முண்டு, இல்லை யென்கிற பேச்சு நேரா தல்லவா? முன் சொல்லப்பட்ட உடன்படிக்கைப் பிரகாரம் அமெரிக்கர் ஹாரிஸ் என்ற வொரு ஸ்தானிகரை யனுப்ப, அவர் ஷிமோடா வென்னும்நகரத்தில் 1856-ம் வருஷத்தில் வசிக்க ஆரம்பித்தனர். அவர் பெருமையுள்ளவரும், யுத்திசாலியுமா யிருந்தபடியால் ஜப்பானிய ராஜாங்கத்தார் அவரிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அன்னிய தேசங்களைப்பற்றிய சகல விவகாரங்களிலும் அவருடைய ஆலோசனையைக் கேட்டுவந்தார்கள். அவர் ஒரு காலத்தில் வியாதியால் பாதைப் பட நேரிட்டபோது ஷோகூன் வைத்தியர்களை யழைத்து, "ஹாரிஸைக் குணப்படுத்தாமல் அவர் இறந்து போவாரானால் உங்களுக்கே மோசம் வரு" மென்று ஆக்கினையிட் டனுப்பினராம். மிஸ்டர் ஹாரிஸ் ஸினுடைய பிரயத்தனத்தினால் ஜப்பானியரோடு ஒரு புது உடன்படிக்கை அமெரிக்க வியாபாரத்துக்காகவும், அமெரிக்கர் வந்து வசிக்கும் பொருட்டும், சில துறைமுகஸ்தலங்களை விடும்படியாகச் செய்யப்பட்டது. இந்த முறையை யனுசரித்தே மேன்மேலும் அன்னிய தேசத்தார்கள் பல நோக்கங்களைக்

கொண்டு நிலைபெறத் தொடங்கினார்கள். ஜப்பானில் இறக்குமதியாகும் அன்னியச் சரக்குகளுக்கும் வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. இப்படி விதிக்கப்பட்ட வரிகளால் ஜப்பானிய ராஜாங்கத்துக்கு நஷ்டமே யன்றி லாபம் நேரிடவில்லை. இறக்குமதிச் சரக்குகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட வரித்தொகை, அதை வசூல் செய்ய அவசியமான சிப்பந்திகளின் செலவுக்கும் போதுமானதா யிருக்கவில்லை. ஜப்பானியக் கடலோரம் வசிக்கும் அன்னியர்களுக்கும் ஜப்பானியர்களுக்கும் நியாயவழக்குகள் நேரும் பக்ஷத்தில் அன்னிய வாசிகள் பிரதிவாதிகளானால் அந்த அன்னியச் சாதியினர்களே அவ்வழக்குகளைத் தீர்க்கவேண்டு மென்றும், ஜப்பானியர் பிரதிவாதிகளானால் ஜப்பானிய மாஜிஸ்டிரேட்டே தீர்க்கவேண்டு மென்றும் உடன்படிக்கை யேற்பட்டிருந்தது. அப்படி யேற்பட்டிருந்ததற்கு ஜப்பானியச் சட்டங்களும், மாஜிஸ்டிரேட்டுகளும், ஐரோப்பியர்களுடைய நம்பிக்கைக்குத் தகாதவர்களென்று ஐரோப்பியர் சாதித்ததே காரணமாயினும், பிற்காலத்தில் ஜப்பானியர் ஐரோப்பிய மாதிரிகளைப் பின்பற்றி நாகரிக முதிர்ச்சி பெற்று மாஜிஸ்டிரேட்டுகளும் சட்டங்களும் ஐரோப்பிய மாஜிஸ்டிரேட்டுகளுக்கும் சட்டங்களுக்கும் சமானமாக ஆய்விட்டபடியால், ஜப்பானில் ஐரோப்பிய வாசிகளுக்கு அலாதியான நியாயத்தீர்ப்பு ஏற்பாடுகள் செய்வ தவசிய மல்ல வென்று ஜப்பானியர் வாதிக்க, அந்த விஷயமாய் இன்னும் மனஸ்தாப மிருந்துகொண்டு வருகிறது.

CHAPTER VI.

ஆரும் அதிகாரம்.

வெள்ளையர்க்குத் தனி நியாய ஏற்பாடுகளும், அவற்றின் அக்கிரமும்—அன்னியர் புகுந்த நிலைமையைக் கண்டு ஜப்பானியர் கலகம் செய்ததும், அதன் விளைவுகளும்—ஜப்பானியத் தூதர்கள் அன்னிய தேசங்களுக்குப்போனதும், அதன் பலன்களும்—அன்னியவாசிகளைக் கொலை செய்ததும், அதன் பயன்களும்—அன்னியர்களுக்கும் ஜப்பானியருக்கும் விரோதமும் சண்டைகளும், கடைசியில் உடன்படிக்கையும்—இவ்வுடன்படிக்கையின் அநியாயமும், "பலமே நியாயம்" என்னும் அன்னியர் கோட்பாடும்.

ஐரோப்பிய தேசத்தார்கள் இக்காலத்தில் உலகத்திலெந்தமூலையிலுள்ள நாட்டிலும் புகுந்து தங்கள் அதிகாரத்தை ஸ்தாபித்துவிடுகிருர்கள். அப்படிப் புகும் நாட்டுவாசிகளை எவ்விதத்திலும் தங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்திவருவதில் அந்நாட்டுவாசிகள் உண்மையிலெவ்வளவு நாகரிகமுள்ளவர்களாயினும் ஐரோப்பியர்களுக்குச் சமானஸ்தரல்லரென்று வாயடி யடித்துத், தங்களினத்தாரென்ன குற்றம் செய்தாலும் குற்றத்தை விசாரித்துத் தீர்ப்பு செய்யும் உத்தியோகஸ்தர் ஐரோப்பியராகவே யிருக்கவேண்டுமென்றும், அந்நாட்டாரில் எவரும் தங்கள் நம்பிக்கைக்குத் தகாதவரென்றும், பிடிவாதஞ் செய்து நடத்திவருகிருர்கள். அவ்வாறே நம் தேசத்திலும் எல்லாச்சட்டங்களும்

பிரிடிஷ் துரைத்தனத்தாராலேயே செய்யப்படுவன வாயினும், மாஜிஸ்டிரேட்டுகள் இந்தியரா யிருக்கும் பக்ஷத்தில் அந்தச் சட்டங்களின்படி தங்களுக்கு நியாயத் தீர்ப்பு செய்ய யோக்கியதை யற்றவர்களென்று ஐரோப்பியர் நம்மை யவமதித்துவர, அதை ராஜாங்கத்தாரும் ஒப்பிவருகிறார்கள். சாமானியமான அற்ப ஐரோப்பியனானாலும், அவன்பேரில் ஏற்படுகிற குற்றம் சொற்பமானாலும், அவன் குற்றத்தை விசாரித்து முடிவு சொல்ல ஐரோப்பிய மாஜிஸ்டிரேட்டே வேண்டுமாம். இந்தியர்களுக்கு அவமதிப்பான இந்த அக்கிரமத்தை நீக்கும்பொருட்டு 20 வருஷங்களுக்கு முன் நமக்குக் கவர்னர்ஜனரலா யிருந்த லார்டு ரிப்பன் புதுச்சட்டம் செய்ய முயன்ற போதுதான் அவர் பேரில் ஆங்கிலேயவாசிகள் காட்டுக்கூச்சலிட்டு, அவதூறு சொல்லி நிந்தனைசெய்து, கடைசியில் அச்சட்டத்தைச் செய்யவொட்டாமல் தடுத்தனர். இந்தியாவைப்போல் ஜப்பான் சுவாதீன மிழந்த தேசமல்லவாகையால், அத்தேசத்தில் பொரு ளீட்டப் போன அன்னியர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி ஸ்தாபனங்களை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு ஜப்பானிய ஸ்தாபனங்கள் நாகரிகக் குறைவுள்ளவைகளென்று நினைத்தல் நியாய மல்லவாயினும், ஜப்பானியரைவிட அன்னிய நாட்டார்கள் பலவான்களா யிருந்தபடியால் அவர்கள் நினைத்தவாறு செய்து முடித்தல் சாத்திய மாயிற்று. தற்காலத்தில் ஜப்பானிய தேசத்தில வழங்கும் சட்டங்களும் அவைகளின்படி நீதி செலுத்தும் நியாயாதி

காரிகளும் இளப்பமானவர்க ளல்லர். ஆகையால், அன்னியர்கள் மேற்சொன்னவாறு ஜப்பானியர்களுக் குட்படாமல் பிரத்தியேகமான நியாயாதிகாரிகளை இன்னும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பது ஜப்பானியர் களுடைய சிநேகத்தைக் கோரும் அவர்களுக்கு லக்ஷண மல்ல.

இவ்வாறு அன்னியர்கள் ஜப்பான் தேசத்தில் புகுந்து நிலைபெற்று வருவதையும் ராஜாங்கத்தார் அதற்குற்றவாறு இசைந்திருப்பதையும் கண்டு ஜனங் கள்சஞ்சலப்பட்டுக்கலகஞ்செய்யத்தொடங்கினர்கள். மாகாணத் தலைவர்களா யிருந்த சிற்றரசர்களுக் குட் பட்டுச் சிற்றரசர்களுடைய சேவகத்தில் அமர்ந்திருந்த வேலையாட்கள், போர்புரிவோர், முதலாயினர் ராஜாங் கத்தார் மீது கலகஞ்செய்ய நிச்சயித்துத் தங்கள் எஜ மானர்களை விட்டுவிட்டுத் தலைவர்களில்லாதவர்களாய்ச் சுயேச்சையுடன் அக்கிரமங்கள் செய்யத் தலைப்பட்டார் கள். இவர்களின் உத்தேசம்; அன்னியவாசிகளையும், ஷோகூன் ராஜாங்கக்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களையும் நேர்ந்தவிடத்தில் கொலை செய்வ தாயிற்று. இதைப் பார்த்து அன்னிய வாசிகள் பயந்து; ஷோகூன் ரா ஜாங்கத்தாரின் அனுமதியின் பேரிலேயே தாங் கள் ஜப்பானில் வந்திருப்பதால் தங்களையும் தங் களின் வர்த்தகத்தையும் அபாயத்தினின்று காப்பது அந்த ராஜாங்கத்தாரின் பொறுப் பென்று மன்றாடி னர்கள். 1860-ம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 23-ந்தேதி யன்று இளைஞனாயிருந்த ஷோகூனுக்குப் பிரதிநிதி

யாய்ராஜாங்கத்தை நடத்திவந்த முகல்மந்திரியானவர் ஷோகூன் அரண்மனைக்குப் போகும் வழியில் கொல்லப்பட்டார். இவர் இவ்வாறு கொல்லப்பட்டது பின்னல் வந்த ஷோகூன்களின் அதிகாரங்கள் குறைந்ததற்குக் காரணமாயிற்று. இவ்விதம் அங்கங்கே கொலைகள் நடக்க ஆரம்பித்ததைக்கண்டு ராஜாங்கத்தார் அன்னிய வாசிகளை யெச்சரித்தார்கள். எச்சரித்தும் சிலர் கொல்லப்பட்டார்கள். இப்படிக்கொலை செய்யும் துஷ்டர்களை முற்றிலும் அடக்க ராஜாங்கத்தார் சக்தியற்றவர்களாய், அத்தருணத்தில் தேச மிருந்த நிலையை நோக்கிஜப்பானியருக்கும் அன்னியருக்கும்புதிதாய்ச் செய்யக் கருதியிருக்கும் உடன்படிக்கையை அப்போது செய்வதுயுக்த மல்லவென்றும், ஐந்துவருஷம் பொறுத்து அதற்குள் தேசத்தின் நிலைமை சீர்பட்டால் செய்யலாமென்றும் ராஜாங்கத்தார் கேட்டுக்கொண்டார்கள். புது உடன்படிக்கைப்படி ஜப்பானியத் துறைமுகங்கள் சிலவற்றில் அன்னியர் வந்துவசிக்கும்படியாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றதை ஒத்திவைக்கும் நோக்கத்துடன் ஜப்பானிலிருந்து அன்னியத்தேசங்களுக்குத் தூதர்க ளனுப்பப்பட்டார்கள்.

அது வரையில் அம்மாதிரி ஜப்பானியத்தூதர்கள் அன்னிய தேசங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டதேயில்லை. அன்னியர்கள் தங்கள்தேசத்தில் வந்து குடியிருக்க இடங்கொடுத்தலே ஆபத்தாய் முடியுமென்று பயந்திருந்தவர்கள் தாங்களாக அன்னிய தேசங்களுக்குப் போய் அவைகளுடன் சம்பந்தத்

தை ஸ்தாபித்துக்கொள்ள முயலமாட்டார்க ளல்ல வா? ஆயினும் சால வேற்றுமைக்குத் தக்கபடி மனுஷனுக்கானாலும் மனுஷ சமூகத்துக்கானாலும் புத்திவேற்றுமையு முண்டாகின்றது. ஜப்பானியரு க்கு எக்காலமு மில்லாத கவலைகள் நேர்ந்து, புதிய முயற்சிகள் செய்தல் அவசியமானபடியால், பூர் வீகப் பழக்க வழக்கங்களையே அனுஷ்டித்துப் புது மைகளை யகற்றல் தேச நன்மைக் குற்றதல்ல வெ ன்று நிச்சயிக்கும் தேசாபிமானக் கொள்கையை மேற் கொண்டு, 1862-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதத்தில் யோ கோஹாமாவிலிருந்து இந்தத் தூதர்கள் அமெரிக்கா வுக்குச் சென்று, அங்கிருந்து இங்கிலண்டுக்கும் உடன் படிக்கையிற் சேர்ந்த மற்ற அன்னிய நாடுகளுக்கும் சென்றார்கள். சென்ற விடங்களி லெல்லாம் ஜப்பானி யர் தக்க கண்ணியமும் மரியாதையும் பெற்றதோடு அவர்களின் உத்தேசமும் நிறைவேறிற்று. புதிதான துறைமுகப் பட்டணங்களில் அன்னியர்களுக்கு வசிக்க இடங்கொடுத்தல் பின்னால் நிச்சயிக்கப்படக்கூடு மென் றும், மத்தியில் ஏற்கெனவே அன்னியர்கள் வசிக்கும் ஸ்தலங்களில் அவர்களுடைய வியாபாரத்துக்கு எவ் வித இடையூறும் நேரிடாமல் ஜப்பானிய ராஜாங் கத்தார் கார்க்கவேண்டு மென்றும் முடிவு செய்யப்பட் டது.

ஜப்பானியத் தூதர்கள் இவ்வாறு அன்னிய தே சங்களுக்குப் போய்வந்ததில் அப்போதைய உத்தே சம் நிறைவேறினதுமன்றி வேறு முக்கியமான நன்

மைகளும் உண்டாயின. ஜப்பானியர்கள் நாகரிக மற்ற சாமானிய ஜனங்களென்று அலக்ஷியஞ் செய்து வந்த அன்னிய தேசத்தார் அவர்கள் அப் பேர்ப்பட்டவர்களல்ல ரென்றும், திறமும் புத்தி சாலித்தனமும் தேர்ச்சியும் பெற்றவர்களென்றும், தூதர்களாக வந்த ஜப்பானியர்கள் ஐரோப்பிய ராஜ தந்திர முறைகளில் அநுபோக மற்றவர்களாயிருந் தாலும் ஐரோப்பிய ராஜதந்திரிகளை விட இளப்ப மானவர்க ளல்லரென்றும், அறிந்துகொண்டார்கள். ஜப்பானியர்களும் ஐரோப்பாவில் தாங்கள் பார்த்து அறிந்தவைகளால்பிரமத்தையடைந்தார்கள்.ஐரோப் பிய ராஜாங்கத்தார்கள் வைத்திருந்த பயங்கரமான சைன்னியங்களைப் பார்த்து அன்னாருடன் ஜப்பான் எவ்வாறு போர் புரியக்கூடுமென்று சங்கை யடைந் தார்கள். சீனரைப்போல ஜப்பானியரும் அன்னியர்க ளெல்லோரையும் மிலேச்சர்களென்று நிந்திக்கும் வழ க்கமுள்ளவர்கள். அவ்வாறு அன்னியர்களெல்லோரும் மிலேச்சர்க ளல்லரென்றும், ஜப்பானியரது கௌர வத்துக்கும் மதிப்புக்கும் தக்கவர்களென்றும், தங் கள் தேசத்தார்களிடத்தில் எவ்வித வெறுப்பு மில் லாததோடு அவர்களை நேசப்பான்மையுடனும்நியாயப் படிக்கும் நடத்த முற்றிலும் இசைந்திருப்பவர்க ளென்றும், கண்டுகொண்டார்கள்.

இப்படியிருக்க, ஜப்பானில் அன்னியவாசிகளைக் கொலைசெய்தல் நிற்கவில்லை. அன்னியரின் கொலை நேரிட்டபோ தெல்லாம் ஜப்பானிய ராஜாங்கத்தார்

லக்ஷம், பத்து லக்ஷமாக அன்னியருக்கு நஷ்ட ஈடு பலவந்தமாய்க் கொடுக்கவேண்டிய தாயிற்று. இப்படி நேரிட்ட கொலைகளில் 1862-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதத்தில் ஒரு விசேஷமான கொலை நடந்து அதனுல் பெரும் அனர்த்தங்கள் விளைந்தன. ஷோகூன் அதிகாரிகளுக்கும் சக்கிரவர்த்தியைச் சுற்றியிருந்தவர்களுக்கும் அக்காலம் நிகழ்ந்துவந்த குழப்பங்கள் சம்பந்தமாய் மனஸ்தாபம் நேரிட்டுவர, அதை ஒருவாறடக்கித் தேசநிலைமையைச் சீர்படுத்த வேண்டுமென்று இருதிறத்தாரும் கவலைகொண்டார்கள். சக்கிரவர்த்தி கக்ஷியைச் சேர்ந்த ஷீமாஜூ இந்தக் கருத்துடன் ஷோகூன் ஸ்தானமாகிய யடோவுக்குச் சென்று, அங்குள்ள அதிகாரிகளுடன் கலந்து, தேசத்தில் எப்போதும் அமரிக்கை நிலைத்துவர என்னசெய்யலாமென்று கேட்க, ஷோகூன் தகுந்தபடி பதில் சொல்லாமல் ஷீமாஜூவை நேராகப் பார்க்கவும் மறுத்து, அவருக்காக வேண்டிய அலுவல் ஏதேனு முண்டானுல் தம்முடைய சபையாருடன் அவர் யோசிக்கக் கூடுமென்று அலட்சியமாய்ச் சொன்னுர்.

ஷீமாஜூ வெறுப்புற்று, 1862-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதத்தில் தம்மிருப்பிடம் திரும்பி வரும் வழியில் பின்வரும் அனர்த்தகரமான சம்பவ முண்டாயிற்று. ஷீமாஜூவுடன் அவருடைய பரிவாரங்கள் சிலர் நடந்தும் சிலர் குதிரைகளின் மேலும் செல்ல, மற்றப்படி பெரிய ராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களும், சிவில் உத்தியோகஸ்தர்களும் பல்லக்குகளிற்

சென்றார்கள். சாமான் வண்டிகளும் குதிரைகளும் நீண்ட பெருந்தொடர்ச்சிகளாகப்பின்சென்றன. எண்ணூறு சாமுராய்கள் ஸீமாஜுவுக்கு மெய்காப்பாளர்களாகச் சென்றார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட சவாரிகள் ஜப்பான் தேசத்தில் செல்லும்போது மற்றப்பிரயாணிகள் ரஸ்தாவில் இன்னவிதமாய்ப் போகவேண்டுமென்ற விஷயமாய்ச் சில வழக்கங்களேற்பட்டிருந்தன. எவர்களுக்கு ராணுவசம்பந்த மில்லையோ அவர்கள், மேற்கண்டபடி சவாரிகள் போவதைப் பார்க்கும்போது, குதிரையிலிருந்து இறங்கி, ராஜாவின் பல்லக்குச் செல்லுகையில் அதைப்பார்த்துத் தலைவணங்கி மரியாதை செய்தல் வழக்கம். அப்பேர்ப்பட்டவழக்கத்தை மற்றோர் அலட்சியஞ்செய்து கவனிக்காமலிருக்கப்பார்க்கும்படியான மனநிலையில் ஸீமாஜுவுடன்சென்ற சாமுராய் மெய்காப்பாளர்கள் இருக்கவில்லை. முக்கியமாய் அவர்கள் மனப்பூர்வமாய் வெறுத்துவந்த அன்னியவாசிகள் மேற்குறித்தபடி மரியாதை செய்யத் தவறுவார்களானால், ஆத்திரமும் கோபமும் அதிகமாகப் பெருகுமேயன்றித் தணியத்தக்க தருணமாயில்லை. இந்த ஸீமாஜுவின் சவாரி யடோ நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட அன்று பிற்பகலில், யோகோஹாமாவிலிருந்து சமீபத்திலுள்ள ஒரு கோவிலைப்போய்ப் பார்க்கும்படி மூன்று ஐரோப்பியர்களும் ஒரு ஐரோப்பிய ஸ்திரீயும் கூட்டமாகப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். கானகாவா வென்ற கிராமத்துக்குச் சமீபத்தில் இந்த ஐரோப்பியக் கூட்டத்தார் இந்த ஸீமாஜுவின் சவா

ரிக்கு எதிர்ப்பட்டார்கள். மேற் குறித்தவாறு ஷீமாஜூவுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டியது இவர்களுக்குத் தெரியாமலிருந்திருக்கக்கூடும்; அல்லது தெரிந்திருந்தும் அலட்சியமா யிருந்துவிட்டார்களோ தெரியவில்லை. சவாரியின் ஒரு பாகம் போகிறபடி போனபிறகு, ஷீமாஜூவின் பல்லக்கைச் சூழ்ந்து கொண்டுபோன துருப்புகளுக்குப் பக்கத்தில் இந்த ஐரோப்பியக் கூட்டத்தார் சென்றனர். இந்தத் துருப்புகள் கத்திகள், ஈட்டிகள் முதலான ஆயுதங்களைத் தரித்துப் பார்க்கப் பயங்கரமா யிருந்ததோடு, முகத்தில் கோபக்குறிகளும் காண, ஐரோப்பியர்கள் லட்சியஞ் செய்யாமல் வழக்கப்படி ரஸ்தாவின் ஓரத்தில் ஒதுங்காததுமன்றி, அந்தத் துருப்புகளின் ஊடேயும் புகுந்து சென்றார்கள். ஷீமாஜூவின் பல்லக்கண்டை வந்து இவர்கள் குதிரைகளினின்று மிறங்கவில்லை; மரியாதைக் குறிகளொன்றும் காட்டவு மில்லை. இதைக் கண்டு ஜப்பானியர் வெகுண்டு, அவர்களிலொருவன் அந்த ஐரோப்பியர்கள் மூவர்களில் ஒருவனைத் தன் கத்தியால் வெட்ட, அவன் இறந்து போக மற்றவர்கள் காயப்பட்டு ஓடித் தப்பினார்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தைக் கேட்ட யோகோஹாமாவின் அன்னியவாசிகள் அடங்காத மனக்கொதிப்புக் கொண்டார்கள். உடனே அங்கிருந்து சிலரைத் தயார் செய்து ஹிமாஜூவின் சவாரியை ஓட்டமாய் ஓடிப் பிடித்துக் கொலைசெய்தவனையும் அந்த ராஜாவையுமே கைதிப்படுத்தவேண்டு மெ

ன்று யோசனை செய்தார்கள். ஆயினும் அப்படி அவசரப்பட்டு இந்த அன்னிய வாசிகள் பழிவாங்கும் செய்கை செய்வார்களானல் ஜப்பானுக்கும் பிரிடிஷ் தேசத்துக்கும் யுத்தம் விளையுமென்று பயந்து, சில புத்திமான்களின் நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் அந்த யோசனைப்படி நடத்தாததால், சற்று அமரிக்கை யுண்டாயிற்று. உண்டானுலும் நடந்த கொலைக்குப் பழியாக ஷோகூன் கவர்ன்மெண்டார் ஒரு லக்ஷம் பவுனும் ஸ்ரீமாஜாவினுடைய சமஸ்தானத்திலிருந்து ஈடாக வேறு தொகையும் கொடுக்கவேண்டு மென்று பிரிடிஷ் வாசிகள் கண்டிப்பாய்க் கேட்டார்கள். விதித்த அபராதமானது தாங்கக்கூடாததா யிருந்தபடியால் கேட்டபடியே நஷ்ட ஈட்டுத்தொகையைக் கொடுக்கவாவது அல்லது கொலை செய்தவனைப் பிடித்துக் கொடுக்கவாவது ஜப்பான் அதிகாரிகள் சுலபமாய் இணங்கவில்லை. ஆயினும் அன்னியர்களும் விட்டு விடுகிறவர்களா யிருக்கவில்லை. உடனே அன்னியக் கப்பல்கள் துறைமுகத்தில் வந்து அணிவகுக்கப்பட்டுப் பயத்தைக் காட்டி எற்பாட்டுப்படி பழிகளை யிறுக்கக் கேட்டனர். இது சமாதானமாக முடியாமல் அந்தத் துறைமுகப் பட்டணமான காகோஷீமான் என்பதைக் கப்பற் பீரங்கிகளால் அன்னியர்கள் தகர்த் திடித்துப் பொடி யாக்கினர். அப்போது அந்தப் பட்டணம் வெகு செழிப்பான நிலையையி லிருந்தாகவும் லட்சத் தெண்பதினுயிரம் ஜனங்கள் அடங்கி யிருந்ததாக

வும் சொல்லப்படுகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட பட்டணம் அழிந்துபோனபிறகு ஜப்பானியர்களுக்குப்புத்திவந்து கேட்டபடி தொகையைக் கொடுத்துவிட்டார்கள். கொலைக்காரன் மாத்திரம் அகப்படவில்லை ; அவனைப்பற்றி எதுவும் பிற்காலத்தில் சொல்லப்பட்டதில்லை.

இவ்வாறு நிகழ்ந்த வினையின் பயனாக, அன்னியர்களுக்கு உண்டாயிருந்த போர்வலியும் யுத்தத் தளவாடங்களும் தங்களுடைய பழைய காலத்திய உபயோகமற்ற ஆயுதங்களால் எதிர்க்கக்கூடியன வல்லவென்று ஜப்பானியர் மனதில் பதியச்செய்தது. ஐரோப்பியர்களோடு போர்புரிந்து சுவாதீனத்தை நிலைக்கச் செய்யவேண்டுமானால், ஜப்பானியர் ஐரோப்பியர்களுடைய திறமையையும் சாமர்த்தியத்தையும்கற்று அவர்களைப்போலக் கப்பல்களும் ஆயுதங்களும் சம்பாதித்துப் பிரயோகிக்கக்கூடினவர்களானாலல்லவோ அது சாத்தியம்? இவ்வாறு சிந்தனையுண்டாகவே, காலதாமசஞ் செய்யாமல் மாகாணத்தலைவரி லொருவரான கௌன்ட் தோரஷிமா வென்பவருடன் சில ஜப்பானிய மாணவர்கள் லண்டன் நகரத்துக் கனுப்பப்பட்டு அங்கே அவர்கள் போர்க்கப்பல்களையும் பீரங்கிகளையும் விலைக்கு வாங்கும்படி திட்டஞ் செய்யப்பட்டது. இப்படி லண்டன்நகரம்சென்ற ஜப்பானியச் சிறுவர்கள் மேற்குத் தேசங்களில் ஜனங்கள் அனுபவித்த சுவாதீன சுவதந்தரங்களையும் அவர்களுடைய இடைவிடாத மேற்போக்குக்கு உபாயங்களாக அமைந்திருக்கும்

ஸ்தாபனங்களையும் ராஜாங்க அதிகாரத்தில் ஜனங்கள் செலுத்திவந்த மேற்பார்வையையும் ஜன சமூகத்தின் பற்பல வகுப்பாருக்குள் மேற் குலத்தார், கீழ்க்குலத் தார், பொருளுடையோர், வறியோர், வர்த்தகர், கிருஷிக ரிவர்களுக்குள் பரஸ்பர சம்பந்தங்களில் தோன்றின ஒற்றுமை, தேசாபிமானம் முதலான நற்குணங்களையும், பிரமிப்புடன் கவனித்து,ஜப்பானுக் குத் திரும்பி வந்தபிறகு அங்கே நேரிட்ட பெருஞ் சம்பவங்களில் தங்கள் அனுபோகத்தைக் காட்டித் தேச நன்மை சித்திக்கக் கருவிக ளாயினார்கள்.

இதன் மத்தியில் அன்னியர்களுக்கும் ஜப்பானி யர்களுக்கு முண்டாயிருந்த விரோதப்பான்மை அடங் கினபாடில்லை. யடோ நகரத்தில் ஷோகூன் அதிகாரி களுக்கும், கியோடோ நகரத்தில் சக்கிரவர்த்தியைச் சேர்ந்த ராஜதந்திரிகளுக்கும் விரோதம் வரவர முதிர்ந்து, எப்படியாவது யடோ அதிகாரிகளை அன்னி யர்களுடன் போரில் மாட்டவேண்டுமென்று துரெண் ணங் கொண்டவர்களாய்க் கியோடோ வாசிகள் செய்த தூண்டுதலின்பேரில், சோஷு மாகாணத்தலை வன் தான் தயார்செய்திருந்த சில கப்பல்களை நடத்தி அன்னியக் கப்பல்களைத் தாக்கத் துணிந்தான். அமெரிக்கக் கப்பலையும், பிராஞ்சுக்கப்பலையும், கடைசி யில் டச்சுக் கப்பல்களையுங்கூட, இவைகள் ஒரு நெருக்கமான ஜலசந்தியில் போய்க்கொண்டிருக்கை யில், சோஷுவின் கப்பற் பீரங்கிகள் பார்த்துச்சுட,

ஐரோப்பியக் கப்பற் படைகள் ஒன்று சேர்ந்து சோஷூக் கப்பல்களை உடைத்துத் தூ ளாக்கின.

ஷோகூனுடைய விரோதிகள் கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறிற்று. எப்படி யெனில், மேற்சொன்ன போர்க்குயிச் செயல்களை அன்னியர் பாராமுகமாய் விட்டுவிடுகிறவர்க ளல்ல ராகையால், உடனே பழைய மாதிரிபோலப் பழிவாங்கும் நோக்கமாய்ப் பலத்த நஷ்ட ஈடுகள் கேட்டார்கள். ஷோகூன் ராஜாங்கத்தார் நாங்க ளொன்று மறியோ மென்றனர். என்றும், அன்னியர்கள் கேட்காமல், அவர்களுள் எவ்வித நஷ்டத்தையு மடையாத ஜாதியினர்கூட மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து, யோகோஹாமா பட்டணத்திலிருந்து ஷீமோனேசேகி பட்டணத் துறைமுகத்தை யணுகி, அதைத் தாக்கினார்கள். இதைக்கண்டு சோஷூ பயந்து அன்னியர்களைச் சர ணடைந்தான். இப்பேர்ப்பட்ட அனர்த்தங்களை நிறுத்தும்நோக்கத்துடன் ஜப்பானிய மந்திரிகளும்அன்னிய ஸ்தானிகர்களும் கலந்து ஆலோசித்து, 1864-ம்வருஷம்அக்டோபர் மாதம் 22-ம்தேதியன்று ஒரு ஏற்பாடு செய்ய, அதன்படி ஜப்பானியர் அன்னியர்களான நால்வகையார்க்கும் அவர்க ளடைந்த நஷ்டத்துக்காகவும் நேரிட்ட செலவுக்காகவும் 30 லக்ஷம் டாலர் (டாலர் என்பது 3 ரூபாய் கொண்ட வெள்ளி நாணயம்) கொடுப்பதாகவும், தடவைக்கு 5 லக்ஷமாக 6 தடவைகளில் இதைத் தீர்த்துவிடுவதாகவும், ஒப்புக்கொண்டார்கள். இந்தத் தொகையை நால்வரும்

அவரவர்க ளடைந்த நஷ்டத்துக்கும் செலவுக்கும் தக்கபடி பாகித்துக்கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு அன்னிய ராஜாங்கத்தார் கேவலம் தங்கள் சைன்னிய பலத்தினாலே ஜப்பான் ராஜாங்கத்தாரைப் பலவந்தம் செய்து இவ்வளவு பெரிய நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையைப் பெற்றது அக்கிரம மென்றே சொல்லவேண்டும். ஜப்பானிய ராஜாங்கத்தார் மேற் குறித்த மாகாணத்தலைவன்செய்த கலகங்களின் பொருட்டுத் தாங்கள் மிகவும் துக்கித்ததாகவும், அந்தத் தலைவனை யடக்க அவகாசம் கொடுக்கும்பக்ஷத்தில் முயற்சி செய்வதாகவும் சொன்னார்கள். சொல்லியும், இந்த அன்னிய ராஜாங்கத்தார்கள் விதித்த அபராதத் தொகையைக் குறைக்க முற்றிலும் பொருளாசையினாலேயே மறுத்தனர். அன்னிய ஜாதியர் நால்வகையருள் பிரிடிஷார் உண்மையில் எவ்விதச் சேதத்தையும் அடைந்தவர்க ளல்லர் ; அல்லராயினும் அவர்களும் மேற்கண்ட நஷ்ட ஈட்டுத்தொகையில் பங்கு பெற்றனர். அமெரிக்கரும் ஜப்பானியக் கப்பல்கள் தாக்கினதால் நேரிட்ட சேதங்களுக்கு ஏற்கெனவே யீடு வாங்கி விட்டார்கள். வாங்கிவிட்டும் மற்றோர்களைப் போல அவர்கள் இரண்டாம் முறையும் ஜப்பானியரிடமிருந்து பொருள் பறித்தனர். இப்படி உண்மையில் நஷ்ட மடைந்தவர்களுடன் நஷ்ட மடையாதவர்களும் ஜப்பான் சைன்னிய பலக்குறை வுற்றிருந்த காரணத்தினாலே மாத்திரம் பலவந்தமாகப் பணம்

பிடுங்கினது உலகத்தில் நாகரிகம் பெற்ற இக்காலத்தில் தேசத்தோடு தேசம் பழகுவதில் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய ஒழுங்குகளுக்கு ஒத்ததாகச் சொல்லுவது சாத்திய மல்ல. மேலும், கலகஞ்செய்த சோஷுத் தலைவனை ஜப்பானிய ராஜாங்கத்தினரேயடக்கித் தண்டிப்பதாகச்சொன்னதை அன்னிய ராஜாங்கத்தினர் கவனிக்காமலே அத்தலைவன் மீது பெரும்படைகளை நடத்தி வீண் நஷ்டப் பட்டனர்.

இவ்விதமாக ஐரோப்பியர்கள் கீழ்த்தேச ராஜாங்கங்களோடு சம்பந்தங்கள் நிகழ்த்துவதில் ‘பலமே நியாயம்’ என்ற மிலேச்சக் கோட்பாட்டையே மேற்கொண்டு, தங்கள் உரிமைகளை முற்படுத்துவதும் ஏஷியா தேசத்தார்களுடைய லாப நஷ்டங்களை அசட்டை செய்வதுமாக நடந்துவருகிறார்கள். சாமானியமாய் ஒரு மனுஷன் மற்றொருவனுக்குத் தீங்குசெய்யும்போது ராஜாங்கத்தார் ஏற்படுத்தி யிருக்கும் நியாயாதிகாரிகள் தீங்கிழைத்தவன் பலவானாயினும் அவனைச் சட்டப்படி தண்டிப்பார்கள். பலவான் பலமில்லாதவன், உயர்ந்தோன் தாழ்ந்தோன், தனவான் வறியோன், எவ்வகுப்பாருக்கும் இக்காலத்தில் ஒரே சட்ட மேற்படுத்தப்பட்டு ஏற்றத் தாழ்வின்றி நீதி பரிபாலனம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் தேசத்தோடு தேசம் மனஸ்தாபத்தால் எதிர்த்துப் போரிடல் நேரும்போது, மேற்குறித்த பொதுவான சட்ட நிபந்தனைகளாவது பொது நியாயாதி

காரியாவது இல்லாமல், பலவான்களான ஐரோப்பிய ஜாதியார் சொல்லுவதே சரியென்றும், பலக்குறைவுற்ற ஏஷிய ஜாதியார் சொல்லுவது தப்பென்றும், புலிக்கும் பசுவுக்கு முள்ள நியாயம்போல ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நியாயத்தை அனுசரித்தே ஏஷியாவி லுள்ள எல்லாத்தேசங்களும் ஐரோப்பியர்களின் அடாவழிக்கும் வீண்வழக்குக்கும் அஞ்சி இரையாகி விழுகின்றன. ஐரோப்பியர்களுடைய அதிகாரத்துக்குட்படாத தேசம் ஏஷியாவில் ஒன்று மில்லை.

CHAPTER VII.

ஏழாம் அதிகாரம்.

ஷோகூனுக்கும் சக்கிரவர்த்திக்கும் மனஸ்தாபம் பெருகியது—சக்கிரவர்த்தி கட்சியார் அன்னியரைத் துரத்தும்படி செய்த வீண் முயற்சிகள்—சக்கிரவர்த்தியும் மந்திரிகளும் அன்னியரோடு உடன்படிக்கையை அங்கீகரித்தது—கடைசி ஷோகூன் நியமிக்கப்பட்டதும் சக்கிரவர்த்தி இறந்ததும், சக்கிரவர்த்தி அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்தத் தேசாபிமானிகள் உத்தேசித்ததும்—இதற் கிணங்கி ஷோகூன் விலகியது—மாகாணத் தலைவர்கள் இராஜ்ய பாரம் தாங்க முன்வந்து நடத்தியது—விலகிய ஷோகூனும் கட்சியாரும் கலகஞ்செய்தது—ஷோகூன் சமாதானப் படுத்தப்பட்டுக் கியோடோவுக் கழைக்கப்பட்டது.—ஷோகூன் படையோடுவர, கியோடோ வாசிகள் எதிர்த்துத் தோற்கடித்தது—அன்னியர்கள் சக்கிரவர்த்தியை நேரில் பார்த்தது.—பிரிடிஷ் ஸ்தானிகர் பரிவாரம் எதிர்க்கப்பட்டதும், அதனால் ஏற்பட்டதும்—ஷோகூன் போர்க் கப்பல்கள் கலகஞ்செய்து எதிர்க்க, அடக்கப்பட்டது.

இம்மாதிரி அன்னிய ராஜாங்கத்தாரால் விளைந்து வந்த குழப்பங்க ளிருக்க, யடோவில் ஷோகூனுக்கும்

கியோடோவில் சக்கிரவர்த்திக்கும் மனவருத்தங்கள் பெருகிவந்தன. கியோடோவி லிருந்த சக்கிரவர்த்தி பூர்வீக அனுஷ்டானப்படி தேசபரிபாலகராயும், யடோவில் ஷோகூன் அவருடைய நிர்வாகக் காரியஸ்தராகவு மிருக்கவேண்டியவர்கள். சக்கிரவர்த்தியையும் அவருடைய அந்தஸ்தையும் பாதுகாத்தல் ஷோகூனுடைய கடமையா யிருந்தும், ஷோகூனின் விருப்பப்படியே ஏகாதிபத்தியத்தை நடத்தல் எப்பொழுதும் சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. நாம் சொல்லிவரும் சங்கதிகள் நிகழ்ந்த காலத்தில் ஏகாதிபத்தியாசனத்தில் வீற்றிருந்தவர் இன்று சக்கிரவர்த்தியா யிருப்பவரின் பிதா. அவர் 1847-ம் வருஷத்தில் 17-ம் வயதில் இந்த உன்னத பதவியையடைந்து, 1867-ம்வருஷத்தில், 37ம் வயதில், காலஞ்சென்றனர். அவர்காலத்தில் அய்யமோசி என்பவர் ஷோகூன். அவர் 1858-ம் வருஷத்தில் பட்டம் பெற்றபோது 10 வயதா யிருந்ததால் அவருக்கு ஒரு போஷகர் நியமிக்கப்பட்டனர். அப்படியிருக்கக் கியோடோவில் சக்கிரவர்த்தியைச் சுற்றிப் பொறாமையும் அதிருப்தியும்கொண்ட மனத்தினர் பலர் சூழ்ந்திருந்தனர். ஷோகூனைச் சேர்ந்தவரும் இருந்தனர். ஷோகூனுக்கு அத்தியந்த நேசனும் எப்போதும் அவர் கக்ஷியையே பேசுபவனுமான ஏயிசூ மாகாணத் தலைவன், சக்கிரவர்த்தியினுடைய அரண்மனைக்குக் காவலனாக ஏற்பட்டுக் கௌரவத்துட னிருந்தனன். அவ்வாறே மற்ற மாகாணத் தலைவர்களும் அவரவர்கள் உத்தியோக

பரிவாரங்களுடனும், பணிவிடையாட்களுடனும், காவல் துருப்புகளுடனும், வந்தமர்ந் திருந்தனர்.

இப்படி அமர்ந்திருந்த மாகாணத் தலைவர்கள் குறிப்பானவிஷயங்களில் ஒற்றுமையின்றி வேற்றுமைப் பட்டபோதிலும், பொதுவாய்ச் சக்கிரவர்த்தியினுடைய அதிகாரத்தைத் தாங்கி யடோவில் ஷோகூனினுடைய துரைத்தனத்தைக் கீழ்ப்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் ஒருமைப்பட்டிருந்தார்கள். அன்னிய வாசிகளை எவ்வாறு துரத்தலாகு மென்பதைப்பற்றி யிவர்களுக்குள் பேச்சுக்கள் நடந்தன. ஜப்பானுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு துறைமுகங்களில் தங்கள் கொடியை நாட்டியிருந்த அன்னியர்களை யப்புறப் படுத்தல் அசாத்திய மென்று நம்ப நிச்சயமான ஆதாரங்க ளிருந்தபோதிலும், சக்கிரவர்த்தியும் அவருடனிருந்தவர்களும் இந்த நோக்கம் கைகூடுமாறு வீண் முயற்சிகள் செய்துவந்தனர். பூர்வம் ஜப்பானில் சக்கிரவர்த்தியை ஷோகூன் நேரில் கண்டு தேச விஷயங்களைப்பற்றி யோசிப்பதா யேற்பட்டிருந்த வழக்கம் மத்தியில் 230 வருஷம் நின்றுபோக, 1863-ம் வருஷத்தில் ஷோகூன் அய்யமோசி கியோடோவுக்குப் போய் நகரத்தெருக்களில் ஏழைகளைப் பார்த்து அளவற்ற திரவியங்களை வாரி யிறைத்த தன்றி, சக்கிரவர்த்திக்கு அருமையான பல வெகுமதிகளைக்கொடுத்து அவருடன் தேசமிருந்த நிலையைப்பற்றி யோசனை செய்தார். இவ்வாறு கியோடோவில் சில காலம் யோசனைகள் நடந்ததின் பலனாக, கடைசியில்

சக்கிரவர்த்தி ஜப்பானின்று அன்னியர்களைத் துரத்தி விடும்படியாக ஒரு விளம்பரம் தயார் செய்து, ஷோகூனுக்கு அதன்படி நடத்த உத்தரவு செய்தார். ஆனால் ஷோகூனுக்கும் அவர் கக்ஷிக்காரருக்கும் அந்த ஸமயத்தில் இப்படிச் செய்வதில் சம்மதமில்லையாகையால், அந்த விளம்பரமானது அன்னிய ஸ்தானீகர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது மாத்திரமேயன்றி அதன்படி யாதொன்றும் நடத்தப்படவில்லை.

இப்படியிருக்க, சோஷூ நாட்டுத்தலைவன் சக்கிரவர்த்தியைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்து அவரைத் தன் நாட்டுக்குக் கொண்டு போய் விடும்படி தந்திரஞ் செய்தான். இப்படித் தந்திரஞ் செய்ததில் இவனுடைய நோக்கமானது அன்னியர்களிடத்தில் நேசப்பான்மை பாராட்டி வந்த ஷோகூனினுடைய வலையிலிருந்து சக்கிரவர்த்தியை விலக்கி விடவேண்டுமென்பது. இதை ஷோகூன் கக்ஷியார் முன்னதாயறிந்து இந்தத் தந்திரம் நிறைவேறாமல் செய்து விட, அது முதல் அன்னிய ராஜாங்கத்தாருடைய சகவாசத்தை வெறுத்த உணர்ச்சி நிற்கவில்லையாயினும், அந்தக் கக்ஷி நின்று போயிற்றென்று சொல்லலாம். சக்கிரவர்த்தியும் அவர் மந்திரிகளும் உடன் படிக்கையின் பலத்தால் தம் நாட்டில் ஊன்றியிருந்த அன்னியர்களை நீக்குதல் ஜப்பானுடைய சக்திக் குட்பட்டதல்லவென்றும், ராஜாங்க அதிகாரம் எவ்வளவு ஒற்றுமையாயும் ஒரே மத்திய ஸ்தானத்தினின்று செலுத்தப்படுவதாயுமிருந்தாலும், அப்படியவர்களை

விலக்கல் இயலாதென்றும் முடிவாகத்தெரிந்துகொண்டனர்.

இந்தக் காலந் தொடங்கி ஜப்பானிய சரித்திரம் நவீன முறைமையைப் பின்பற்றிப் பலவிதக் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களுக்கூடே சென்று, கடைசியில் ஆதிகாலத் தேற்பாட்டைப் போலச் சக்கிரவர்த்தி ஒருவரே ஏகாதிபத்திய பாலகராய் விளங்கி வருவோ ராயினர்.

சோஷூத் தலைவன்மட்டும் தன்னுடைய அதிகாரம் குறையக்கூடாதென்று சில படைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு கலகஞ் செய்தபோதிலும் அவன் சடுதியில் அடக்கப்பட்டான். கலகஞ் செய்தாலும் சோஷூ மனிதர்கள் பக்ஷத்துடன் நடத்தப்பட, அவர்களுக்கும் அவர்களை அடக்கினவர்களுக்கும் நேச உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. இந்தச் சோஷூ சண்டையிலேயே கைடோ டேகியோஷி யென்கிற மகா சாமர்த்திய சாலி சோஷூத் தலைவனாகக் கீர்த்தியுடன் உதிக்கலாயினான். சக்கிரவர்த்தியினுடைய பூர்வீக அந்தஸ்தைப் புதிப்பித்ததில் இந்தக் கைடோ வெகு பிரபலஸ்தனாயிருந்தான். இப்படி யிருக்க, அன்னிய ராஜாங்கத்தார்களோடு செய்திருந்த உடன்படிக்கையானது இது வரையில் சக்கிரவர்த்தியினுடைய அனுமதி பெறாமலிருக்கவே, அப்படி அனுமதி பெற்றால் அன்னிய சம்பந்தத்தை ஜப்பானியக் குடிகள் அதிகமாக வெறுக்க மாட்டார்களென்ற எண்ணத்துடன், சக்கிரவர்த்திக்கு ஷோகூன் தலைவர் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டார். உடன்படிக்கைகளுக்குச் சக்கிரவர்த்தி

சம்மதப்பட வில்லை யென்று அபிப்பிராயம் தேசத்தில் பிரபலமா யிருந்தபடியால், தேச நிர்வாகத்தில் எப்போது மில்லாத தொந்தரவுகள் நேரிடுகின்றன வென்றும், ஆகையால் சக்கிரவர்த்தி தமது அனுமதியைக் கொடுக்கவேண்டு மென்றும், அப்படிக் கொடுக்காவிட்டால் அயோகோ துறைமுகத்தில் கப்பற் படைகளைக் கூட்டி வைத்திருந்த அன்னியர்கள் டோகியோ நகரத்தின் மேற் சென்று நேராகவே அந்த அனுமதியைக் கேட்பார்க ளென்றும், இந்த விண்ணப்பத்தில் ஷோகூன் தெரிவித்துக்கொண்டார். இந்த விண்ணப்பப்படி சக்கிரவர்த்தியும் தம் அனுமதியைத் தாமச மின்றி விளம்பரப்படுத்தினர். இந்தச் சமயத்தில் அய்யமோசி ஷோகூன் இறந்துபோக, இதோச்சுபாஷி ஷோகூனாக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் அந்த அந்தஸ்தை வகிக்க மனதில்லாதவரா யிருந்தும், அக்காலத்தில் ஜப்பானில் தோன்றியிருந்த குழப்பங்களையும் இடையூறுகளையும் அறிந்திருந்ததாலும், சக்கிரவர்த்தியே நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அனேக மாகாணத் தலைவர்களும் அவரைத் தாங்குவதாக உறுதி சொன்னபடியாலும் இசைந்தனர். இந்த இதோச்சுபாஷியே ஜப்பான் தேசத்தில் வெகு காலமாக அதிகாரம் செலுத்தி வந்த ஷோகூன் வமிசத்தில் கடைசி யாயினர். இவருடன் ஷோகூன் ஸ்தானம் முற்றிலும் நீக்கப்பட்டது.

அய்யமோசி இறந்துபோனசில மாதங்களுக்கெல்லாம் 1867-ம் வருஷம் பிப்பரவரி மாதம் 3-ந் தேதி

சக்கிரவர்த்தியும் அம்மைகண் டிறந்துபோனார்: அன் னிய தேசங்களின் சம்பந்தத்தில் அளவற்ற வெறுப் புக் கொண்டிருந்தும் அவைகளுடன் செய்யப்பட்டி ருந்த உடன்படிக்கைகளுக்கு அவர் அனுமதி கொடுத் திருந்தபடியால், ஜப்பானியச் சக்கிரவர்த்திகளின் பிற ப்பி லமைந்த தெய்வ அமிசம் அவரைவிட்டு நீங்கிப் போய், அவர் அம்மைக் கிரையாயினரென்று ஜனங் கள் சொல்லிக்கொண்டனர்: அவர் குமாரர் முற்சு ஷீடோ அப்போது 15-ம் வயதில் சக்கிரவர்த்தியாகி, இன்னும் ஆண்டு வருகின்றனர். அவர் வமிசத்தில் அவர் 121-வது தலைமுறை.

புதிதாய் ராஜ்யபாரத்தை வகித்த சக்கிரவர்த்தி வாலியப்பருவத்தி லிருந்தபடியால், வழக்கம்போல ஷோகூன் வகையார்களே சகல அதிகாரத்தையும் உண்மையில் செலுத்திவருவார்களென்றும் அன்னிய தேசத்தாரின் உறவை வெறுத்து அவர்களுக்குத் தீங் குசெய்துவந்த டோகியோ வாசிகளின் முறை நின்று போய்விடுமென்றும் நம்பியிருந்தவர்கள் ஏமாந்து போனார்கள். எப்படியெனில், அன்னியர்களின் சம் பந்தத்தை இறுதிப்படுத்த வேண்டுமென்று மாத்திர மல்ல, ஜப்பான் தேசத்தின் ராஜாங்கக் கூற்றையே திருத்திச் சமீபத்தில் நேரிட்டுவந்த குழப்பங்களை நேரிடாமற் செய்யவேண்டுமென்று தேசாபிமானி கள் பேரவாக் கொண்டனர். இது வரையில் ராஜாங்க அதிகாரம் இரண்டு மத்திய ஸ்தலங்களில் பிரிவு பெற்

றிருந்ததைப் போக்கி ஒருதலப்படுத்த வேண்டுமென் பதும்ராஜதந்திரக் குறியாகக்கொள்ளப்பட்டது. இதற் கத்தாக்ஷியாக டோஸா மாகாணத்தலைவர் 1867-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் ஷோகூனுக்கு ஓர் நிருபம் விடுத்தனர். என்னவெனில் “ஜப்பானின் சங்கடங்களுக் கெல்லாம் ராஜ்யபாரப் பொறுப்பு இரட்டைப்பட்டு ஏகாதிபத்தியத்தின் கண்களும் காதுகளும் ஒரு திசைப்படுவதுபோய் இருதிசை நோக்கி இயங்குவதே காரணம். சமீபத்தில் நிகழ் ர்த சம்பவங்:ள் நமது ஆதி ஏற்பாட்டை அடியோடு மாற்றிவிட்டன. ஆகையால் அந்த ஏற்பாட்டை இனி யும் மேற்கொள்ளுவோமானால் தேச நன்மைக்கு இடையூ றுரும். ராஜாங்க அதிகாரமானது நமது பூர்வாசாரப்படி சக்கிரவர்த்திவசம் ஒப்புவிக்கப் பட்டு ஜப்பானும் உலகத்து மற்றத் தேசங்களுக்குச் சமானமான நிலையை அடையவேண்டியது மிகவும் அவசியம்.”

இவ்வாறு விசாலித்த உணர்ச்சிகளேயும், ஆழ் ந்த ஊகத்தையும் லக்ஷணங்களாகக் கொண்ட டோசா மாகாணத் தலைவன் வெளியிட்ட கருத்துகள் தம் சிந்தையில் அழுந்தப்பெறற ஷோகூன், தங் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசர்களுக்குத் தாம் அதிகாரத்தி னின் றும் விலகக் கருத்துக்கொண்டிருப்பதால் அதைப் பற்றி அவர்களுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென வினவி, விளம்பரப் பத்திரமொன்று பிரசித்தப்படுத்தி

னர். "அன்னிய சம்பந்தங்கள் தினத்துக்குத்தினம் சமீபத்தில் பலப்பட்டு வருவதுபோல் இனியும் வருமாயின் தேசத்துச் சட்டதிட்டங்களை நிறைவேற்றல் அசாத்திய மாகுமென்று எனக்குத் தோற்றுவதால், ஏகாதிபத்தியம் ஒருதலைப்படுவது இன்றியமையாததாகும். ஆகையால் நானும் என் முன்னேரும் செலுத்தி வந்த அரசியல் வலியைச் சக்கிரவர்த்தியிடம் ஒப்புவித்து விடுவதாக யோசனை செய்கிறேன். ஏகாதிபத்தியத்தின் உரிமைகளைக் காத்து முற்படுத்தற்கு இதைவிட உசிதமான நெறியில்லை." இப்படி 1867-ம் வருஷம் நவம்பர் மாசம் பிரசித்தப்படுத்தின தீர்மானப்படி ஷோகூன் செய்து முடித்தனர். அவர் இவ்வாறு ஒப்புவித்தபடி சக்கிரவர்த்தியும் அங்கிகரிக்க, 1603-ம் வருஷம் முதல் 264-ம் வருஷம் இயன்றுவந்த ஷோகூன் வமிச மேம்பாடு இறுதியுற்றது.

ஒருக்கால் சக்கிரவர்த்தியும் அவருக்கு ஆலோசனை சொல்லுவோரும் பொறுப்பு மேற்கொள்ள அஞ்சினவராய்ப் புது ஏற்பாட்டை யேற்க இணங்காது பழையபடியே நடந்து வரும்படி தீர்மானிக்கக் கூடுமென்று ஷோகூன் தரப்பார் கோரினர்களோ, என்னவோ? கோரினும் வெகு வருஷக்காலமாக ஷோகூன் அதிகாரத்தை முற்றிலும் போக்கவேண்டுமென்று உழைத்துவந்த இனத்தலைவர்கள் நவீன ராஜரீக முறையைத தாங்களே யேற்று நடத்தச்சித்தமா யிருந்தனர். இவர்களுடைய ஆலோசனையின்பேரில் சக்கிரவர்த்தி இனித் தேச விவகாரங்

கள் எவ்வாறு இயலப்பாலனவென மாகாணத்தலைவர்களின் புத்திமதியைத் தேடினவராயினர். அது நிச்சயப்படுவதற்கு முன்னதாக, விலகின ஷோகூன் ராஜ்ய பாரத்தையும் முக்கியமாய் அன்னியர் சம்பந்தமான காரியங்களையும் எப்போதும்போல் நடத்திவரச் சக்கிரவர்த்தியின் கட்டளை பெற்றனர். இவ்வாறு சொற்ப காலத்துக்கு ஷோகூனுக்கு அதிகாரங் கொடுத்ததிலும் மனம் ஒப்பாதவர்களாய் மாகாணத்தலைவர்கள் அதைத் தடுக்கச் சூழ்ச்சி செய்தனர். சக்கிரவர்த்தி இளம்பருவத்தினராயிருத்தலின் அவரை வசப்படுத்தல் துரைத்தன விவகாரங்களை நடத்தப் பேருபாயமென்று கருதி, ஷோகூனுக்கு யாதொரு அதிகாரமுமில்லாமற் செய்து, எல்லா அதிகாரத்தையும் தங்கள் வசமே யிறுக்கிக்கொண்டு, அத்துணைக் காலமாகப் பட்ட பாட்டின் பெரும்பயன் கைகூடுமாறு நிச்சயித்தனர்.

1868-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 3-ந் தேதியில் சக்கிரவர்த்தி கட்டளையிட்டதாகச் சொல்லி, மேற்குறித்த மாகாணத்தலைவர்கள் சக்கிரவர்த்தியின் வாசஸ்தலத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்த துருப்புகளைத் துரத்தி, அவர்கள் ஸ்தானத்தில் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட துருப்புகளை நியமித்தனர். மேலும் அவர்கள் சக்கிரவர்த்தி ஷோகூன் ஸ்தானத்தையே நீக்கி விட்டதாக உத்தரவு பிறப்பித்து, ராஜாங்கத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளை நடத்துமாறு தக்கபடி உயர்ந்த அந்தஸ்துள்ளவர்களை நியமித்தார்கள். இனி ராஜ்யபாரம் ஏகாதிபத்திய ஸ்தானாதிகாரிகளினாலேயே நடத்தப்படுமென்று ஒரு

உத்தரவும் பிரசுரஞ் செய்தனர். இவ்வாறு நவீன மாக அமைக்கப்பட்ட ராஜாங்கத்தின் முதல் முயற்சி பற்பல மாகாணத் தலைவர்களின் ஒற்றுணர்ச்சியையும் ஆதரவையும் பெறலாயிற்று. அனேக மாகாணத் தலைவர்களின் சொத்துக்களை ஜப்தி செய்திருந்த உத்தரவு நீக்கப்பட்டு, அவைகள் அவர்களுக்குப் பழைய படி கொடுக்கப்பட்டன. தூரஸ்தலங்களுக்கு விலக்கப் பட்டு வரும்படிகளையும் மரியாதைகளையு மிழந்திருந்த உயர் குலத்தார் திரும்ப அவர்கள் வாச ஸ்தானங் களுக் கழைக்கப்பட்டு எப்போதும்போல் அவரவர் களின் ஸ்தானங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டனர். சோஷூ துருப்புக்கள் 1863-ம் வருஷத்தில் ஏகாதிபத்திய ஸ்தா னத்தினின்று தூரத்தப்பட்டிருக்க, இப்போ தவர்கள் திரும்ப அழைக்கப்பட்டுச் சக்கிரவர்த்தியின் வாச ஸ்தானத்தை மற்றத் துருப்புக்களைப்போற் காவல் செய்யும் பெருமையைப் பெற்றனர். இப்படி ஏற்கெனவே மானக் கேடுற்றிருந்த மேற்குலத்தோர்களைச் சம ரஸப்படுத்தித் தக்க அதிகாரங்களி லிருத்தின முறை யின் பலனாக, புது ராஜாங்க ஏற்பாடு வலிபெற்றது மன்றி, அவர்கள் அரசியல் வல்லோராகி அத்தகைய சங்கடகாலத்தில் அரசைச் சீருடன் நடத்த அருங் கருவிக ளாயினர்.

இவ்விதம் ஒரு பக்கம் நிகழ, மற்றொரு பக் கத்தில் அதிகாரத்தினின்றும் விலகின ஷோகூனும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் கலகஞ் செய்ய ஆரம்பித் தனர். அன்னியவாசிகளைச் சந்தித்துஷோகூன் தமக்கு நேரிட்ட விரோதங்களைப் பற்றியும் சக்கிரவர்த்தி

யை வசப்படுத்திக் கொண்ட தம் விரோதிகளின் அடாத செய்கைகளைப் பற்றியும் பலவிதமாக முறை யிட்டுத் தாம் ராஜ்யபாரம் வகிக்க இணங்கி யிருப்ப தாகவும் அன்னியர்களின் சகல லாப நஷ்டங்களுக் கும் தாம் பொறுப்பாளியாய் முன்னிற்கத் தக்க வரென்றும் வெளியிட்டனர். இப்படி ராஜாங்கத் தலைமை யிரண்டு பட்டிருப்பதை யுன்னி, அன்னிய ஸ்தானிகர்கள் தங்கள் கக்ஷியாரும் தங்களதிகாரத்துக் குட்பட்டவர்களும் இருகக்ஷிகளிலும் சம்பந்தப் படாமல் நடுநிலையில் நிற்கவேண்டுமென்றும், எந் தக் கக்ஷியாருக்கும் போர்க்கருவிகளை விற்று உதவக் கூடாதென்றும் கண்டிப்பான உத்தரவு செய்தனர். இவ்வாறு இருகக்ஷியாருக்கும் கைகலக்கும் போல் தோற்றின சந்தியில், மகா புத்திமான்களான மாகா ணத் தலைவர்களில் சிலர் நிலையிழந்த ஷோகூனை நேசில் கண்டு பேசி யவரைச் சமாதானப் படுத்தல் இயலக் கூடுமென்று சிந்தித்து, அந்தப்படியே அவரைக் கண்டு ராஜாங்கத்தில் அவருக்கு உன்னதமான ஸ்தானம் அமைப்பதாகவும், கியோடோவுக்கு அவர் வருவாரா யின் சக்கிரவர்த்தி யவரை வரப்பெற்று உபசரிப்பா ரென்றும் அறிவித்தனர். அவ்வாறே ஷோகூன் சம்ம தித்தபோது அவரைத்தனியே கியோடோவுக்கனுப்பு வதில் சமுசயங் கொண்டவர்களாகி, அவருடன் அவ ரை நாடின தலையார் சிலர் 10,000 துருப்புக்களுடன் செல்லுவதாகப் பிரேரேபித்தனர். அம்மாதிரி பெரும் சைன்னிய பலத்துடன் பழைய ஷோகூன் வருதல் தகாதென்று கியோடோ வாசிகள் மனதில் தேறி

அதைத் தடுக்க நிச்சயித்தனர். சக்கிரவர்த்தியவர்கள் ஷோகூனை யழைத்தனரே யன்றி அவர் படை யெடுப்புடன் விரோதக் குறியாக வருதல் இயலாதாகையால், தனியே நேசநோக்கத்துடன் வருதலே ஒக்குமென அவர் துருப்புடன் வரும் பக்ஷத்தில் அதை யெதிர்க்கச் சித்தம் செய்தனர். சித்தம் செய்தபடியே எதிர்த்தல் அவசிய மாயிற்று. போர் நேர்ந்து, சக்கிரவர்த்தி பக்கத்தார் வெற்றி பெற்றனர். இவ்வாறு பழைய ஷோகூன் கியோடோவுட் புகச் செய்த முயற்சி கைகூடாமல், அவர் யடோ போய்ச் சேர்ந்தனர்.

இவ்வாறு நேரிட்ட இடையூறும், ஏனைய இடையூறுகளும், அக்காலத்தில் தேசத்தில் முற்பட்டு வந்த தேசாபிமான வலிமுன் கைகூடாமற்போயின. அன்னிய ஸ்தானீகர்களுடன் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகள் யாதொரு இடையூறு மூறு வென்றும் அவர்களுக்கு விரோதமாகப் பொல்லாங்கு செய்வோர்கள் கண்டிப்பாய்த் தண்டிக்கப் படுவார்களென்றும் அந்த ஸ்தானீகர்களுக்கு புது ராஜாங்கத்தார் உறுதி பயந்தனர். அன்றியும், இனி ஜப்பான் ராஜாங்க சம்பந்தமான உள் விவகாரங்களும் அன்னிய விவகாரங்களும் சக்கிரவர்த்தியினாலேயே நடத்தப்படு மென்றும், அவர்களுடன் செய்யப்பட்டிருந்த உடன்படிக்கைப்படி நடத்த நேரிடும் சகல அலுவல்களையும் பார்ப்பதற் கவசியமான உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்படுவார்களென்றும், அவ்வாறு நிகழ்த்தப்பெற்ற வேற்றுமைகளைத் தங்கள் தங்கள் ராஜாங்கத்தார்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டு மென்று

கோரியும் அறிக்கை செய்வித்தனர். இப்படித் தாம் புதிதாக வகித்த ஏகதேச அதிகாரத்தின் உண்மையை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அன்னிய ஸ்தானீகர்கள் 1868-ம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 23-ந்தேதி புது ராஜாங்கத்தாரை வந்து பார்க்கும்படி அறிவிக்கப் பட்டனர்.

இப்படிச்சக்கிரவர்த்தியானவர் அன்னியர்கள்தம்மை நேரில் பார்க்கும்படி அனுமதி கொடுத்து வேண்டிக் கொண்டது அது வரையில் ஜப்பான் சரித்திரத்தில் எப்போதும் நடந்திராத புதுமையாதலால், அன்னியர்களுக்கு அளவற்ற ஆச்சரியத்தை யுண்டாக்கியது. சூரிய வமிசத்தி லுதித்த தெய்வப் பான்மை பூண்ட ஜப்பானியச் சக்கிரவர்த்திகள், இகழ்ச்சிக் குரிய அன்னியர் தம் சன்னிதானத்தில் தோன்ற அன்னிய அரசர் தமக்கு நிகரென ஏற்றல் அதுவரையில் நிகழ்ந்த சம்பவ மன்று. ஆயினும் 19-ம் நூற்றூண்டின் ஜப்பானியர் மத்தியகாலங்களில் வசித்த ஜப்பானியரைப் போன்றவர்க ளல்லர். அன்னியர் கூட்டுறவால், அதாவது, தம் தேசத் துறைமுகங்களில் வசித்த அன்னியர்களுடன் பழகவும், ஜப்பானியப் புத்திமான்கள் அன்னிய தேசங்களுக்குச் சென்று அங்கு நிகழும் அரசு முறைகளையும் நாகரிக ஸ்தாபனங்களையும் கண்ணுற்றுச் சிந்தையிற் கொள்ளவும், ஜப்பானியர் புது அனுபோகத்தைப் பெற்றவர்களாகிப் புராதன அனுஷ்டானங்கள் தற்காலத்தில் பயன்படாவென மனத் தேற்ற முற்றன ராயினர். ஆனதால் சக்கிரவர்த்தியின் விருப்பப்படி அன்னிய ஸ்தானிகர்கள் அவரை நேரிற்

பார்ப்பதில் எவ்வித விரோதமும் பாராட்டப்பட வில்லை. மார்ச்சு மாதம் 23-ந்தேதியில் முன்னேற் பாட்டின்படி, பிரான்சு, ஹாலண்டு ஸ்தானிகர்கள் சக்கிரவர்த்தியைப் போய்க் கண்டு தக்க உபசரணைகள் பெற்று யாதொரு யிடையூறு மின்றித் திரும்பினர். ஆனால் பிரிடிஷ் ஸ்தானிகரான ஸர் ஹென்றி பார்க்ஸ் தம்மிருப்பிட மிருந்து ராஜக்கிருகத்திற்குச் செல்லு கையில் இரண்டு போக்கிரிகள் வீராவேசங்கொண்டு, அவருடன் சென்றவர்களில் ஒன்பது பேரைத் தாக் கிக் காயப்படுத்தினர். அந்தப் போக்கிரிகளி லொரு வன் அங்கேயே கொல்லப்பட்டு இன்னொருவன் பிடி பட்டான். ஸர் ஹென்றிபார்க்ஸுக்குஎவ்விதத் தீங்கும் நேரிடாமல் அவரும் அவருடன் சென்றோரும் திரும் பித் தங்கள் விடுதி யடைந்தனர். இவ்வாறு நேரிட்ட சம்பவத்தைக் கேட்டு ராஜாங்கத்தார் மனக் கிலேசங் கொண்டவராய், ஸர் ஹென்றி பார்க்ஸை அவரிருப் பிடத்தில் கண்டு சக்கிரவர்த்திக்கு நேரிட்ட பெருந் துக்கத்தை யறிவித்தனர். பிறகு தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து மறுநாள் பிரிடிஷ் ஸ்தானிகர் சக்கிரவர்த்தி யைப் பார்க்கும்படி நேமனம்செய்ய,அவ்வாறே சக்கிர வர்த்தி பிரிடிஷ் ஸ்தானிகரை வரப்பெற்று உபசரித்த னர். இவ்வாறு தகாத பொல்லாங்குகள் நேரிடுவ தைக்கண்டு, அன்னியர்களுடன் ஷோகூன் காலத்தில் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகள் சக்கிரவர்த்தியால் உறுதிசெய்யப்பட்டபடியால் அவர்களுக்கு நேரி டும் தீங்குகளுக்கு சக்கிரவர்த்தியே உத்தரவாதம் ஏற்றனர். ஆகையால் அவர்களுக்குச் சாமுராய் எவனே

னும் இடையூறு செய்வானுயின், அவன் அவனந் தஸ்தினின்றும் தாழ்த்தப்பட்டு அவனுக்கு ஹாரா கிரி யென்கிற தற்கொலை செய்துகொள்ளும் சுதந்தரம் நீக்கப்படுமென்றும், சாமானியக் குற்றம் செய்தவர் களைப்போலவே அவனும் சிரசாக்கினைக் குட்பட்டு அவன் குலத்துக்கு அவமானமாக அவன் தலை எவ ரும் பார்க்குமாறு தூக்கித் தொங்கவிடப்படுமென் றும், உத்தரவு செய்யப்பட்டது. அவ்வாறே பிரிடிஷ் ஸ்தானீகர் பரிவாரத்தைத் தாக்கிக் காயத்துடன் பிழைத்த சாமுராய் தண்டனைக் குட்படுத்தப் பட்டான்.

இந்தச் சமயத்தில் ஜப்பான் ஏகாதிபத்திய அதிகா ரத்தைச் சக்கிரவர்த்தியே முற்றிலும் ஏற்பதா, அல் லது ஷோகூனுக்கும் ஏதேனும் அதில் பங்குண்டா வென்று ஜனங்கள் மனதில் சந்தேகமிருந்துகொண் டிருந்தபடியால், நீக்கப்பட்ட ஷோகூனும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் சிலகாலம் கலகம் செய்து நிறுத்தப் படாமல், ஷோகூன் அதிகாரத்தி லிருந்த சில போர்க் கப்பல்கள் சக்கிரவர்த்தியால் நியமிக்கப்பட்ட கப்பற் படைத் தலைவருக் குட்படாது எதிர்த்துப் போர்க்கு நின்றன. 1869-ம் வருஷம் ஜூலை மாதத்திற் சண்டை நேரிட்டு ஷோகூன் படைத்தலைவர்கள் சிறை செய் யப்பட்டாலும் அவர்கள் போரில் காட்டின சௌரி யத்துக்காக மன்னிக்கப்பட்டார்கள்.

CHAPTER VIII.

எட்டாம் அதிகாரம்.

ஏகாதிபத்தியத்தைக் காலத்துக்சேற்கச் சீர்ப்படுத்த முயன்றது—இந்தியாவிலும் மற்றக் கீழ்த்திசைத் தேசங்களிலும் அரசர்கள் தன்மை—ஏகாதிபத்திய ஸ்தானம் கியோடோவிலிருந்து யடோவுக்கு மாற்றப்பட்டது—சக்கிரவர்த்தியின் திருமணம்—கிரஸ்து மதத்துக்கு விரோதமாய் விளம்பரம் செய்யப்பட்டது—ஐந்து நிபந்தனைகளடங்கிய இராஜாங்க சாசனமும் ஆலோசனைச் சபை கூட்டப்பட்டதும்—மாகாணத் தலைவர்களின் புகழத்தக்க நடத்தை—அவர்களுக்குத் தக்க உத்தியோகங்கள்—அவர்களுக்குப் பென்ஷன்—ஸ்தல சபைகள் நேமித்து ஜனப்பிரதிநிதிகளைப் பயிற்றல்—இராஜாங்க அமைப்பின் ஏழு அங்கங்கள்—மோரியென்னும் தேசாபிமானி கொலையுண்டது.

இச்சம்பவங்களின் மத்தியில், கியோடோவில் ஏகாதிபத்திய ஸ்தானத்தில் சக்கிரவர்த்தியும் அவர் மந்திரிகளும் சும்மாயிருந்தனரல்லர். கால நிலைக்குத் தக்கபடி ஏகாதிபத்தியத்தை எவ்வாறு அமைத்தலாகுமென்கிற பெரும் யோசனையை மனதில் கொண்டு, ஒரு வித

மாக அதைப் பாகுபாடு செய்தனர். ஏகாதிபத்திய மானது பல வகுப்புகளால் அமைக்கப்பெற்று, ஒன்று ஏகாதிபத்திய நிர்வாகத் தலைமை நடத்தவும், ஒன்று ஜப்பானிய மதமாகிய ஷிண்டோ மத பரிபாலனத் தை வகிக்கவும், ஒன்று தேச உள்வர்த்தமானங்களை யும், மற்றொன்று அன்னிய வர்த்தமானங்களையும், மற்றவை யுத்தம், அரசிறை, நீதிபரிபாலனம், சட்ட நிருபணம் இவைகளையும், கண்காணித்து நிகழ்த்தவும், எட்டு வகுப்புகளாக வகுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு கூறு பாடு செய்யப்பட்ட அமைப்பு அப்போதப்போது மாற் றப்பட்டபோதிலும், வெகுகாலம் வரையில் அதையே ஸ்திரமாக அங்கீகரிக்கத் தகாதென்றே ராஜதந்திரிகள் கருதிவந்தனர். இவ்வாறு படிப்படியாக ஜப்பானின் துரைத்தன நிலைமை சீர்ப்பட்டு ஸ்திரமடைந்து வரு மாறு சக்கிரவர்த்தி சர்வ அதிகாரத்தையும் தற்கால நவீனசம்பவங்களை முன்னிட்டுவகித்துவிட்டபடியால், அவருடைய பழக்க வழக்கங்களும் சம்பந்தங்களும் காலானுகூல முற்றவைகளா யிருக்கவேண்டு மென்று மந்திரிகள் நிச்சயித்து, சக்கிரவர்த்தியின் காலப் போக்கு வழிகளை வேறுபடுத்த முயன்றனர்.

இந்தியாவிலும் மற்றக் கீழ்த்திசைத் தேசங்களி லும் அரசர்களை தேவதாமிசமாக ஜனங்கள் பயபக்தி யுடன் மதித்து, அவர்கள் மற்றச் சாமானிய மனிதர்க ளைப்போல வல்லரென்றும் அவர்களுடைய நடை உடை பாவனைகளும் சகவாசங்களும் வேறாக விருக்க

வேண்டுமென்றும், நம்புவதுண்டு. ஆகையால் அரசர்கள் தங்கள் பிரஜைகளாகிய சாமானிய ஜனங்கள் பார்க்கக்கூடியவாறு அடிக்கடி வெளியேவரக்கூடாதென்று, தங்கள் ராஜக்கிரகத்துக் குள்ளே யடைபட்டுத் தங்களுக்கு ஆலோசனை சொல்லும் மந்திரிகளன்றித் தங்கள் சிற்றின்பங்களுக்குச் சகாய பூதர்களான அல்ப மனிதர்களுடனும் சகவாசம் பண்ணுவது வழக்கம். அவர்கள் உலக விவகாரமே விசேஷமாக அறிந்தவர்களல்லர். தங்கள் பிரஜைகளின் நன்மைகளுக்கு வேண்டின வேண்டாதவை இன்னவென் றறியார். தங்கள் அந்தப்புரவாசிகளாகிய ஸ்திரீ களும், ஆசியக்காரர்களும், இச்சகம் பேசுவோரும், கிட்டின பந்துக்களாயிருந்து சூது, மோசம், சதி, இவைகளைச் செய்வோரும், ஆகிய இன்னோர் சொல்வதைக்கேட்டுத் தங்கள் சிம்மாசனத்துக்கும் தேச நன்மைக்கும் விரோதமாகவே நடந்து நாசமுறுவார்கள். எக்காலமும் இவ்வாறே நடந்து வந்ததென்பது நமது அபிப்பிரா மல்ல. இந்திய அரசர்கள்பலர் பூர்வகாலத்தில் யுத்தத்தில் பராக்கிரம சாலிகளாயும், ராஜதந்திரத்தில் நிபுணர்களாயு மிருந்தார்களென்று நாம் சரித்திரமூலமாயறிகிறோம். ஆனால்எவ்வெக் காலங்களில் தேசத்தில் அமைதி குடிகொண்டு போர் கலசம் முதலானவைகளால் அரசனுக்குக் கவலைஉண்டாகாம லிருந்ததோ, அக்காலங்களில் அரசன் நாட்டுவளப்பத்தைக் கருதாமல் தன் அரண்மனையிலேயே வசித்து உலகத்தை யறியாத மூடனா யிருந்த தரிதல்ல, தற்காலத்து நமது ஜமீன்தார்களுடைய

நிலைமையைக் கவனித்தாலும் நாம் சொல்லுவதின் உண்மை விளங்கும்.

ஜப்பான் சக்கிரவர்த்தியும் மேற்குறித்த நிலைமையி லிருந்தன ரென்று சொல்லப்படுகிறது. ராஜாங்கக் கவலை யெல்லாம் ஷோகூன் உத்தியோக வமிசத்தார் பொறுக்கப், பேருக்குமாத்திரம் சக்கிரவர்த்தி ஒருவர் ஜப்பானியரால் தெய்வமெனக் கும்பிடப்பட்டு வந்தபடியால், தேசத்திற் பெருங் காரியங்களில் புகுந்து அவைகளை நிருவகித்தும் ஜயாபஜயங்களை யடைந்தும் துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனங்கள் செய்தும், பிரஜைகளுக்குப் பொல்லாங்கு நேரிடாமல் காத்தும், தமது சாமர்த்தியத்தையும், அறிவையும், குணங்களையும் சீர்ப்படுத்தும் படியான அவகாசங்கள் சக்கிரவர்த்திக்கு நேரிட்டதில்லை. இப் பேர்ப்பட்ட நிலையி லிருந்துவந்தவரது வமிசத்தி லுதித்த மூற்சிஹீடோ சக்கிரவர்த்தியும் தம் முன்னோர்களைப் போலவே யிருந்தனர். இருந்தாலும், ஜப்பான் தேசத்தின் ஸ்திதியானது அன்னியர்களின் சகவாசத்தால் முற்றிலும் வேற்றுமைப் பட்டு வந்த காலத்தில் ஜப்பான் முழுமையும் தம்மொருவர் அதிகாரத்திற் குட்படுத்தி நேராக ஆட்சி செய்து வந்த சக்கிரவர்த்தி, சாமர்த்தியத்திலும், உலக அறிவிலும், ராஜ்ய பாரம் தாங்கு வதிலும், தேசாபிமானத்திலும் தம் முன்னோர்களை விடச் சிறந்தவரா யிருக்க வேண்டியது மகா அவசியமாயிற்று. அவசியமான

படியால், சக்கிரவர்த்தியை யவரது பழைய சகவா சங்களினின்றும் சம்பந்தங்களினின்றும் விலக்கு வது அவசியமென்று புத்திமான்க ளுணர்ந்தனர். அவ் வாறே 1868-ம் வருஷத்தில் ஸாசுமாவைச் சேர்ந்த ஒகுபோடோஷிமீச்சி என்ற மகா சாமர்த்தியவானுன அரசியலாளர் சக்கிரவர்த்திக்கு ஒரு விண்ணப்பம் அ னுப்பி, அதில் இனிச் சக்கிரவர்த்தியானவர் மூற்காலத் து அனுஷ்டான ஆசாரங்களைப் பின் பற்ருமல் நேராக வே முன்வந்து ஆளவேண்டு மென்றும், அப்பெ ரும் நோக்குடன் ஏகாதிபத்திய ஸ்தானமானது புது ஸ்தலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டு மென்றும், ஒஸோகா தக்க விடமென்றும் அறிவித்தனர். இந்த யோசனையானது கூடவிருந்த மற்றப் பெரியோர் மன தில் விந்தையையும் ஆச்சரியத்தையும் உண்டுபண் ணின போதிலும், சக்கிரவர்த்தி அதன் நலத்தை யுணர்ந்து அதை அங்கீகரித்தனர். சக்கிரவர்த்திகூட இளம் பருவத்தால் அனுபோகமற்றவராயினும்காலத் துக்கேற்றபுதுமைகளை வெறுத்தன ரல்லர். ஆகையால் கியோடோவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த ஏகாதிபத்திய ஸ்தானம், டோஷிமுச்சி சொன்னபடி ஒஸோகாவிற்கு மாற்றப்படாவிட்டாலும், முன்னூறு வருஷக்கால மாக ஷோகூன் வமிசத்தார் ஆட்சி செலுத்திவந்த ய டோ நகரத்துக்கு மாற்றப்பட்டு, அந்த யடோ நகரம் டோகியோ வென்று பேரிடப்பட்டது.

1869-ம் வருஷத்தில் சக்கிரவர்த்தி, பழைய ஸ்தானமாகிய கியோடோவுக்குப் போய்த் தம் பிதா

வின் சமாதி ஸ்தானத்தில் செய்யவேண்டிய உத்தரக் கிரியைகளை நடத்தியதுமன்றி, அங்கு தங்கியிருந்தபொழுதே ஜப்பான் தேசத்து உயர் குலங்களுள் உன்னதமாய் விளங்கின இச்சிஜோ குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணை மணம் புரிந்தனர். கியோடோ ஜனங்கள் தம் மத்தியில் வெகு நாள் வீற்றிருந்த சக்கிரவர்த்தியைப் பிரிய மனமொப்பினவர்களாகாமல் சக்கிரவர்த்தியை அங்கேயே நிறுத்த மனக்கொதிப்புக்காட்டினபடியால், புது மணமகளான சக்கிரவர்த்தினியை அங்கே விட்டுச், சக்கிரவர்த்தி மாத்திரம் டோகியோ நகரத்துக்குத் திரும்பினர்.

இவ்வாறு ஜப்பானில் புது நாகரிகம் மேற்றிசையாரின் சம்பந்தத்தோடு புகுந்து பரவிவந்த காலத்திலும், மேல் நாட்டாரது மதமாகிய கிரஸ்து மதத்தில் ஜப்பானியர் அபிமானங் கொள்ளவில்லை. பதினேழாம் நூற்றூண்டில் ஜப்பானில் கிரஸ்துமதம் பரவிவர, அதை ஜப்பான் ராஜாங்கத்தார் பலவிதமான கொடுங் கருமங்களால் பூண் டறுத்தனரென்று சொன்னோம். அறுத்தும் அங்கங்கு சிற்சில கிரஸ்தவ மதத்தினர் இருந்து வந்தார்கள். இப்போது 1868-ம் வருஷத்தில் கிரஸ்தவ மதத்தைத் தழுவியிருந்த ஜப்பானியர், தேசத்தை விட்டுப் போய்விட வேண்டுமென்றும் எவரேனும் பதுங்கியிருந்தால் அவரைக் காட்டிக்கொடுப்போருக்கு வெகுமதி கொடுக்கப்படுமென்றும், கிரஸ்தவ மதமானது ஜப்பானில் ஆதரிக்கப்படமாட்டாதென்றும், ஒரு விளம்பரம் செய்யப்பட்டது, இந்த

விளம்பரத்தைக் குறித்து அன்னியஸ்தானீகர் பலமாய் ஆக்ஷேபித்தனர். ஆக்ஷேபித்தாலும், மதசம்பந்தமான விவகாரங்கள் ஜப்பான் ராஜாங்கத்தாரின் சுவதந்தரத்துக்கு அடங்கினவையாகையால் அன்னியஸ்தானீகர் அவைகளில் தலையிட நியாயமில்லையென்று தங்கள் விளம்பரத்தை அப்போது உறுதி செய்தபோதிலும், பின்னால் நாலுவருஷம் கழித்து 1872-ம் வருஷத்தில் அன்னிய ஸ்தானீகர்களின் தாக்ஷணியத்துக்குட்பட்டே அதை ராஜாங்கத்தார் அடித்துவிட்டனர்.

1869-ம் வருஷம் மே மாதத்தில் சக்கிரவர்த்தி தமது மந்திரிமார்களையும் மாகாணத் தலைவர்களையும் சபையாகக்கூட்டி,அவர்கள் முன்பாக ராஜாங்க சாசனம் ஒன்று செய்து,அதைப் பிரமாண பூர்வமாக அங்கீகரித்தனர். இதில் ஐந்து நிபந்தனைக ளிருந்தன. முதலாவது, ஆலோசனைச் சபையொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுச் சட்டதிட்டங்க ளனைத்தும் பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை ஒட்டி நிச்சயிக்கப்படுமென்றும், இரண்டாவது, ஜப்பானில் மேற்குலத்தார்கீழ்க்குலத்தா ரனைவரும் சமூக அபிவிர்த்திக்கும் ராஜாங்கச் சீருக்கும் சம்பந்தமான சாஸ்திரவிதிகளை வெகு கவலையுடன் கற்கக்கடவரென்றும், மூன்ருவது, சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும் நன்னோக்கங்கள் எவையானாலும் அவைகளுக்கனுகுணமாக ஒழுகவிரும்பும்போது அவருக்கு ஏனையோர் உதவிசெய்யக்கடவரென்றும், நான்காவது, பூர்வகாலத்து அவிவேகமான சாம்பரதாயங்களைக்

கைவிட்டு இயற்கையை யாதாரமாகப் பெற்ற நிகழ்ச்சி களில் என்றும் நீதியும் பக்ஷபாத மின்மையுமே பிரமாணமாகக் கொள்ளத் தக்கனவென்றும், ஐந்தாவது,ஏகாதிபத்தியத்தின் அஸ்திவாரங்கள்எக்காலமும் அசையாமல் உறுதிபெற்று நிலைக்கும் நோக்கமாய் உலகத்தில் எப்பாகமாயினும் அப்பாகத்தில் அறிவும் திறமையும் தேடத்தக்கவை யென்றும், இத் தகைய மகோன்னதமான சமூகதருமங்கள் ஜப்பானின் நவீன நாகரிகத்தில் மேற்கோள்க ளாயின. இவ்வாறு சாசனம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட 1869-ம் வருஷத்திலேயே மேற் குறித்த ஐந்து பிரமாணங்களுள் முதலாவதை யனுசரித்து, பார்லிமெண்டு என்று பொருள் கொள்ளும் கோகிஷோ ஆலோசனைச் சபையானது கூட்டப்பட்டது. கூட்டப் பட்டபோது ஜனங்கள் ஏதோ தங்கள் தேசத்துக்கு அருமையான நன்மைகள் விளையப்போகின்றனவென்று வெகு உற்சாகத்துடன் கோரினர். அந்தப் பார்லிமெண்டு சபையில் ஜப்பான் உயர் குலத்தாரின் பிரதிநிதிகள் அமர்ந்திருந்தனர். ஆயினும் பிரிடிஷ் பார்லிமெண்டு சபையாரைப் போல ராஜ்ய நிருவாகம் செய்யப் புகாமல், சக்கிரவர்த்திக்கு வேண்டிய ஆலோசனைகளைச்சொல்லும் நோக்கத்துடன் மட்டும் இந்தச் சபை சேர்ந்தது.இச்சபையார் பற்பலவிஷயங்களைக்குறித்து ஆலோசனை செய்த போதிலும், விசேஷமான புதுமைகளைக் கைக்கொள்ள இஷ்டப்பட்டிருந்தவர்களாகக் காட்ட வில்லை. ஆயினும் இந்தச் சபை பிற்காலத்தில்

மேற்றிசைத் தேசங்களைப் போலப் பிரதிநிதி ஸ்தாபனங்களின் மூலமாய் ராஜாங்கம் நடத்தும் முறை ஸ்திரப்படற்கு ஆரம்ப மாயிற்று.

ஜப்பான் தேசத்தில் பற்பல பாகங்கள் சிற்றரசர்களுடைய ஆட்சியிலிருந்ததாக ஏற்கெனவே சொன்னோம். அவர்கள் ஷோகூன் அதிகாரத்துக்கும் சக்கிரவர்த்தியின் அதிகாரத்துக்கும் பேருக்கு அடங்கினவர்களா யிருந்தபோதிலும், உண்மையில் ஸ்வாதீன அரசர்கள் போலவே தங்கள் சொத்துக்களை ஆண்டுவந்தார்கள். இவ்வாறு வெகு காலங்களாக மேலதிகாரிகளுக்கு உத்தரவாதம் செய்யக் கட்டாயப் பட்டவர்க ளல்லரானதால், இவர்களுடைய ஆளுகையினால் ஜனங்களுக்கு நன்மை தீமைகள் உண்டானாலும், இவர்களே சிற்றின்பப் பிரியர்களாய்ச் சீரழிந்துபோயிருந்தாலும், கேட்பா ரில்லை. ஆகையால் இவர்கள் கால அளவில் தங்களுக்குரிய ஆட்சிப்பொறுப்பைத் தங்கள் காரியஸ்தர்களுக்கு ஒப்புவிக்க லாயிற்று. ஆதியில் சக்கிரவர்த்தியின் பலஹீனத்தால் ஷோகூன் அதிகாரிகள் தலைப்பட்டது போலவும், ஷோகூன் அதிகாரிகளின் பலஹீனத்தால் அவர்களின் கீழுள்ள காரியஸ்தர்கள் ராஜாங்க அதிகாரம் முழுமையும் தங்கள் கைப்படுத்தி நடத்திவந்ததுபோலவும், அங்கங்கே உள்நாடுகளில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த சிற்றரசர்கள் தலைமுறை தத்துவமாய் இயற்றி வந்த அதிகாரத்தைக் கை நழுவ விட்டுக் காரியஸ்தர்கள் ஆட்டிவைத்தபடி யாடின பொம்மைகள்போ லாயினர். இந்த ஸ்திதியில்

ஜப்பான் தேசத்து ஆளுகையானது பற்பல மத்திய ஸ்தலங்களில் சிதறுண்டு கிடந்தது நீங்கித், தேச பரிபாலனத்தின் மூலஸ்தானமாகிய சக்கிரவர்த்தியின் ஏகதேச அதிகாரத்தில் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்று தேசாபிமானிகள் செய்த ஏற்பாட்டுக்கு மேற்குறித்த மாகாணப் பிரபுக்களின் நிலைமை ஒவ்வாததாக விருந்தது. அவர்கள் வெகு காலம் அனுபவித்து வந்த சுவாதீன அதிகாரத்தை அவர்களிட மிருந்து பிடுங்கி, அவர்களின் விஸ்தாரமான பூஸ்திதிகளைப் பொது ஜனங்களுக்குக் கொடுத்து, மாகாணத் தலைவர்கள் சொத்துக்களும் அதிகாரங்களும் இழக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களுக்குத் தக்க ஈடுகள் செய்து, அவர்களைத் தேசப் பொதுக் காரியங்களை நிருவகிப்பதில் உபயோகப்படக்கூடியவர்க ளாக்குவது எப்படி யென்று வெகு கவலையுடன் சிந்தனை செய்யப்பட்டது. அவர்களைச் சைன்னிய பலப் பிரயோகத்தால் அடக்கக் கூடுமென்றால் அது முற்றிலும் உற்ற யோசனையாகத் தோற்றவில்லை. கேவலம் தேசாபிமானத்தால் தூண்டப்பட்டுத் தங்கள் சொத்துக்களைத் தாங்களாகச் சக்கரவர்த்தி யிடம் ஒப்புவிக்கவும், இந்தியாதேசத்து ஜமீன்தார்கள் போலப் பொருட்பெருமையில் மாத்திரம் திருப்தி யடைந்திருக்கவும், இஷ்டப்படுவார்கள் என்று நினைத்தலும் மனித சுபாவத்துக்கு விரோதமா யிருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஜப்பானுக்கு நல்ல காலத்திற்குக் காரணங்களில் ஒன்றாக மாகாணத் தலைவர்களில் சிலர் தங்கள் ஜனனபூமியின் பிற்கால க்ஷேமத்தையும் பெருமையையும் மனதிற்

கொண்டு, அவைகள் தங்கள் சொந்தப் பெருமையை யும் க்ஷேமத்தையும்விட மேற்பட்டனவை யென்றுணர்ந்து, தங்கள்பூசொத்துக்களையும் இதரஉரிமைகளை யும் சக்கிரவர்த்திக்கே கொடுத்துவிடச் சித்தமாயிருப்பதாகவும் சக்கிரவர்த்தி அவைகளை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்றும் ஒரு மனு செய்துகொண்டார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் பேரறிவுடன் செய்ததைப்பார்த்து மாகாணத் தலைவர்களில் மற்றவர்களும் அவ்வாறே செய்தனர். அவ்வாறு மாகாணத் தலைவர்கள் மனு செய்து தெரிவித்துக்கொண்ட விருப்பப்படியே சக்கிரவர்த்தியும் ஏற்று, அவர்கள் பூசொத்துக்களின் வரும்படிகளை ஏகாதிபத்தியப் பொக்கிஷத்தில் சேர்த்து, அவர்களையெல்லாம் குவா ஜோகு என்கிற மேன் மக்கள் என்று பொருள்கொள்ளும் அந்தஸ்துக்குரிய ஓரே வகுப்பினராக்கினர்.

இவ்வாறு மாகாணத் தலைவர்களான சிற்றரசர்கள் பிரிடிஷ் தேசத்தில் லார்ட்ஸ், டியூக்ஸ், என்னும் மேன்மக்களைப் போலவே ஆய்விட்டபடியால், மாகாணங்களை நிருவகிப்பதற்காக வேறு உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்தல் அவசியமாயிற்று. அவ்வாறே பிறப்புப் பேரந்தஸ்தா லுண்டான சிபார்சை நீக்கித், திறமையும், யோக்கியதையுமே பெரும் பொறுப்புப் பெறுதற்குச் சிபார்சென விதிக்கப்பட்டது. மேற்குலத்தில் பிறந்த காரணத்தால் மட்டும் எவர்க்கும் யோக்கியதை உண்டாவதில்லை. அநேகமாய் அப்பேர்ப்பட்ட பிறப்பைக்கொண்ட சிறுவர்கள் பற்பல அயோக்கியதைகளை யுடையவர்க

ளாகத் தற்காலத்தில் நாம் கண்டு மிருக்கிறோம். உயர் பிறப்பாற் சிற்சில மேற்குணங்கள் உண்டாகக் கூடி யனவென்பது உண்மையாயினும், பொதுக் காரியங் களை நிருவகிக்கும் சாமர்த்தியமானது படிப்பினாலும், சகவாசத்தினாலுமே உண்டாகக்கூடியது. தாழ் பிறப் புடையவனும் உயர் குணங்களைப் பெறலாம். ஆயி னும் உயர்குலத்தாருக்கு எப்படி இயற்கையாகவே சில உயர்குணங்கள் அமைகின்றனவோ, அவ்வாறே இழிபிறப் புடையானுக்கும் சில இழிகுணங்கள் அமைதலைக் காண்கிறோம். ஆகையால் பொது ஜன நன்மை நோக்கிப் பொறுப் பேறப்பெற்ற உத்தியோகங்களுக்குக் கல்வியும் ஒழுக்கமுமே போது மான சிபார்சுகளாக ராஜாங்கத்தார் அங்கீகரிக்கக் கூடுமாயினும், இவைகள் மேற்பிறப்புடன் கலந் தமைந்திருக்குமாயின் அப்படி யிருத்தலே சிரேஷ்ட மான யோக்கியதையென உலகத்தில் அங்கீகரிக்கப் படுகிறது. இந்த வழக்கத்தை முன்னிட்டே, ராஜாதி ராஜராகி உலகெங்கும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் நம் சக்கிரவர்த்தி யானவர் கவர்னர் ஜனரல்களையும் கவர்னர்களையும் நியமிக்கும் போது, ஜனங்களைக் கட்டியாளும் சாமர்த்தியமும் அனுபோகமுள்ள உயர் குலத்தாரையே நியமிக்கிறார்.

மேற்கண்டவாறு மாகாணத் தலைவர்கள் சுவா தீனஸ்தர்க ளாயிருந்ததினால் நேரிட்ட சங்கடமானது நிவர்த்தியாய் விட்ட போதிலும், அவர்களுக்கும் அவர் கள் காரியஸ்தர்களுக்கும் ஈடுகள் செய்வதில் ராஜாங்கத் தார் கஷ்டப்பட்டுப் போனார்கள். எப்படி யெனில்,

அவர்கள் சொத்துக்களினு லுண்டான வரும்படிகள் சக்கிரவர்த்தியின் பொக்கிஷத்தைச் சேர்ந்தனவாகத் தீர்மானித்து விட்டபடியால் அவர்களின் அந்தஸ்துக்குத் தக்க யோக க்ஷேமங்களை யமைத்தல் அவசியமாயிற்று. ராஜாங்கத்தார்கள் என்ன செய்தார்களென்றால், மாகாணத் தலைவர்களுக்குக் கிடைத்த மொத்த வரும்படியில் பத்திலொரு பாகத்தை அவர்களுக்குப் பென்ஷனுகச் செய்து, அந்தப் பென்ஷன் சுமார் 10-வருஷங்களுக்கு என்ன மொத்தத் தொகையாகக் கூடுமோ அதை ஒரே தடவையாகக் கொடுத்து, அந்தத் தொகையைக் கவர்ன்மெண்டு பத்திரங்களாக மாற்றி, அப்பத்திரங்களுக்குள்ள கவர்ன்மெண்டு வட்டியை மாகாணத் தலைவர்க்குக் கொடுத்து வந்தார்கள். இப்படிக்கொடுத்து வந்ததில் மாகாணத் தலைவருக்குத் தங்கள் மாகாணங்களை நிருவகிப்பதில் நேரிட்டு வந்த சைனியச் செலவு முதலான செலவுகளை அவர்களேயே கொடுக்கும்படி செய்யாமல், ராஜாங்கத்தார் பொறுப்பதாய் எற்றுக்கொண்டனர். இவ்வாறு ராஜாங்கத்துக்குப் பிரமாதமான பொதுப்பளு நேரிடவே, அதற்குப் பெருந்தொகைகளைக் கடனுக வாங்கிச் சமாளித்தனர்.

ஜப்பானின் அபிவிருத்திக் கிசைந்த பல சம்பவங்களில் இவ்வாறு மாகாணத் தலைவர்களின் பாடு ஒழிந்தது விசேஷமான தொன்று. பிறகு பற்பல விதங்களாய் நேரிட்ட சம்பவங்களை யிங்கு எடுத்துக் கூறுதல் அனுவசியம். ஆயினும் இவைகளது நிகழ்ச்சியின் மத்தியில் ஜப்பான் ராஜாங்கமானது சக்கிரவர்த்

தியினது ஏகதேச விருப்பப்படி நடத்தப்பட்டு வரு வது நவீனகால நிலைக்கு உற்றதல்ல வென்றும், சக் கிரவர்த்தியானவர் மந்திராலோசனைச் சபையொன்று ஸ்தாபித்துச் சகல சட்டதிட்டங்களும் பொது அபிப் பிராயப்படி தீர்மானிக்கப்படுமென்று கொடுத்தவாக் குப்படி நடப்பிக்க வேண்டுமென்றும், சிலர் கக்ஷி சேர்ந்து முயற்சி செய்ய லாயினர். இப்படிச் சக்கிர வர்த்தி கொடுத்த வாக்குப்படி ஆளுவது அசம்மத மில்லை யாயினும், ஏகாதிபத்திய விவகாரங்களைக்கூடி ஆலோசித்து உசிதப்படி தீர்மானிக்க ஜனப்பிரதிநிதி கள் வல்லவ ராயினரோ வென்ற சமுசயம் ஆள்வோர் மனதில் உறுத்திற்று. ஆயினும் அப்பேர்ப்பட்ட ஜனப்பிரதிகளைப் பயிலுவிக்கும் உபாயமாக 1878-ம் வருஷத்தில் அங்கங்கு ஸ்தலச்சபைகள் நியமிக்கப் பட்டன. இவைகள் நமது முனிசிபாலிடிகளையும், டிஸ் டிரிகட்டு போர்டுகளையும் போன்றவை; அவ்வவ் விடங்களில் வசிக்கும் ஜனங்களுக்குரிய நன்மைகளைச் செய்யப் பொறுப்புப் பெற்றவை. இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் சில காலம் ஜனத்தலைவர்கள் பயிற்சிபெறும் பக்ஷத்தில் பிற்பாடு ஏகாதிபத்திய மந் திராலோசனைச் சபையை நடத்த யோக்கியதைபெற்ற பிரதிநிதிகள் கிடைக்கக்கூடுமென்ற நம்பிக்கை யுண் டாயிருந்தது. இப்படி உண்டான நம்பிக்கையை யனு சரித்து 1889-ம் வருஷம் பிப்பரவரி மாதம் 11-ந் தேதி சக்கிரவர்த்தியானவர் தமது மந்திரிகளையும் உத்தியோகஸ்தர்களையும் சுற்றியிருக்கச் செய்து, அவர்கள் முன்பாகத் தமது பிரஜைகளின் பரிபால

னத்தின் பொருட்டு அவர்களுக்கே சில சுவதந்தரங்கள் அளித்து, தாமும் அவர்களும் ஏகோபித்து ஏகாதிபத்திய நிருவாக நிகழ்ச்சிக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலுள்ள பார்லிமெண்டுகளைப்போல ராஜாங்க அமைப்பொன்றை ஸ்தாபித்து, அதற்கிசையத் தாம் ராஜாங்கம் நடத்துவதாகப் பிரமாணஞ்செய்து கொடுத்தனர். இவ்வாறு ஸ்தாபித்த ராஜாங்க அமைப்பு எழு அங்கங்கள் கொண்டிருந்தது. அவையாவன :—

முதலாவது, சக்கிரவர்த்தியைக் குறித்தது;

இரண்டாவது, பிரஜைகளது சுவதந்தரங்களையும் கடமைகளையுங் குறித்தது;

மூன்றவது, ஏகாதிபத்தியப் பிரதிநிதிச் சபையைக் குறித்தது;

நான்காவது, ராஜாங்க மந்திரிகளையும் சக்கிரவர்த்தியின் மந்திராலோசனைச் சபை (Privy Council) யையுங் குறித்தது;

ஐந்தாவது, நீதி பரிபாலன முறையைக் குறித்தது;

ஆறவது, வரி வசூல் செலவுகளைக் குறித்தது;

எழாவது, மற்ற விஷயங்களைக் குறித்தது.

அப்போதே, இவ்விதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சபையானது 1890-ம் வருஷத்தில் கூட்டப்படு மென்றும், அப்படிக் கூட்டப்பட்ட தேதி முதல் மேற்குறித்த ராஜாங்க அமைப்பு நடைபெறு மென்றும் சக்கிரவர்த்தி வாக்குறுதி யளித்தனர்.

இவ்வாறு ஜப்பானியரின் பிற்கால நன்மை தீமைகளுக்கு ஆதாரமாகக் கருதப்பட்ட நூதன முயற்சி

கள் நிகழ்ச்சி பெறுங்கால், அத்தேசத்தில் எவ்விதப் பெரு முயற்சி செய்யப்பட்டாலும் பெரியோ ரொருவரது உயிர்ச்சேதம் நேரிடாமல் செய்யப் படுவதில்லையென்று சொல்லும் வண்ணம், மகா தேசாபிமானியான வைகௌண்ட் மோரி அரிநோரி யென்பவரை அவரின் விரோதி யொருவரின் தூண்டுதலால் ஒரு பாதகன் கொலை செய்தான். தமது தேசம் தற்கால நாகரிகப் பெற்றிகளில் முற்பட்டு வருவதைக் கண்டு பெருமையும் திருப்தியு மடைந்த தேசாபிமானி மோரியை விட வேறியாரு மிருந்ததில்லை. கீர்த்தியும் பெருந்தன்மையுங் கொண்ட எந்தக் காரியம் ஜப்பானில் நடத்தப்பட்டாலும் அதற்குத் தலைவராக நிற்கு மியல் புள்ளவராய்ச் சதாகாலமும் தம் தேச க்ஷேமத்தையே நாடின் இவர் இவ்வாறு சமயத்தில் கொலையுண்டது, உலகத்தில் மேலான கருமம் நிறைவேறுதலில் சகஜமா யுண்டாகு மிடையூறுகளைக் குறிக்கும் துக்ககரமான சம்பவமென்றே நினைக்கப் படல்வேண்டும்.

CHAPTER IX.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

கீழ்த்திசையாருக்கும் மேற்றிசையாருக்கும் இராஜரீகத்தில் வித்தியாசம்—ஜப்பான் மேற்றிசை இராஜரீகத்தை யனுசரித்து முற்பட்டதற்குக் காரணங்கள்—இந்தியா ஜப்பான்போல் முற்படாததற்குக் காரணங்கள்.

கீழ்த்திசைச் சாதியார்களுக்கு அரசியபற்று முபாயங்களில் சாமர்த்திய மெப்போது மிருந்ததில்லையென்றும், அவர்களெக்காலத்திலும் சகல அதிகாரங்களையும் வகித்து மனம்போனபடி தேசத்தை யாளுகிற அரசனுக்கு அடிமைகள்போ லடங்கித் தம் சுவதந்தரங்களை யறியாதவர்களாக வாழ்வோரென்றும், பிரதிநிதி ஸ்தாபனங்களாவது பிரதிநிதி ராஜாங்கமாவது அவர்கள் சரித்திரங்களி லுண்டானதேயில்லையென்றும், இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்தாபனங்களும் ராஜாங்கங்களும் மேற்குச் சாதியாரே, முக்கியமாய்ப் பிரிடிஷ் ஜாதியாரே, ஆதியி லுண்டாக்க அவர்களைப் பார்த்து மற்றத் தேசத்தார் அவைகளைப் படிப்படியா யனுஷ்டித்து வருகிறார்களென்றும், ஆங்கிலேய

14

யாது கொள்கை. ஏஷியா தேசங்களின் சரித்திரங்களைச் சோதிக்கும் போது, மேற்கண்ட ஆங்கிலேயரின் அபிப்பிராயம் உண்மையாகவே காணப்படுகின்றது. இந்தியா, சீனு, பெர்ஷியா, துர்க்கி, ஈஜிப்ட் இவை வெகு புராதன தேசங்களாயும், பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னமேயே விசேஷ நாகரிகத் தேர்ச்சியை யடைந்தவைகளாயும், அரசர்கள் தாம் நினைத்ததே சட்டமாகக் கொண்டு ஜனங்களை யாண்டு வந்ததாகவும் தெரிகின்றதே யன்றி, ஜனப்பிரதிநிதிகளுக்கு ராஜாங்க வதிகாரங் கொடுத்து அவர்களபிப்பிராயங்களுக் கிசைய ராஜ்ஜியபாரம் செலுத்தினதாகத் தெரியவில்லை. நம் தேசமாகிய பரத கண்டத்தில், நம் முன்னோர்கள் வளர்த்து வந்த நாகரிகஸ்தாபனங்களையும், அவர்களது சாஸ்திரம், கலை, ஒழுக்கம் முதலானவைகளையும் இக்காலத்தில் அறிந்து வியப்புறுதவர்களில்லை யாயினும், நமது சரித்திரத்தி லெக்காலத்திலேனும் அசோகன், போஜன், விக்கிரமாதித்தன், நந்தன், விஜய நகரச் சக்கிரவர்த்திகள், தமிழரசர்கள், இவர்களெவரேனும் தங்கள் ராஜ விவகாரச் சபைகளில் ஜனப்பிரதிநிதிகளை யமர்த்திப் பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டு போன்ற சபையை ஸ்தாபித்து அரசு நடாத்தியதாகத் தெரியவில்லை. இம்மாதிரியே, சீனுவும், பெர்ஷியாவும், ஈஜிப்டும், கல்வி, கலை, சைன்னிய பலம், வர்த்தகம், தொழில், பொதுவான நாகரிகம், இவைகளில் பெருங் கீர்த்தியை யடைந்திருந்தனவா

யினும், அரசனாகிய ஒருவனது மனப்போக்கின்படித் தேசக்காரியங்கள் நிருவகிக்கப்பட்டு வந்தன. அரசன் கடவுளம்சம் பெற்றவனென்றும், அவன் ஆக்கினைக்கு மீறாது கீழ்ப்படிந்து நடக்கத் தாம் கடமைப்பட்டவர்களென்றும், ஜனங்கள் நம்பியிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு கீழ்த்திசைத் தேசங்களனைத்தும் ஓரே யரசன் வழிப்பட் டொழுகினவையா யிருக்க, ஜப்பான் மட்டும் சொற்பக்காலத்தில் ஐரோப்பியர்களைப் போல அரசியற்றவும், சைன்னியம், வர்த்தகம், கைத்தொழில், இன்னும் மற்ற ஜனசமூக அபிவிருத்திக்கவசியமான பல வழிகளில் அவர்களைப் போலவே அனுஷ்டித்து வரவும், நேர்ந்தது எந்த விசேஷக் காரணங்களா லென்று சிந்தித்தல் அவசியமெனலாம். கடவுள் சிருஷ்டியில் எந்தத் தோற்றமாயினும் காரண மின்றி யுண்டாவதில்லை யென்று சர்வசாத்திரானுபவங்களின் சித்தாந்தமா யிருப்பது போல, மனித சமூகங்களது வளர்ச்சியிலும் எந்த மாறுதலாயினும் போதுமான காரணமின்றி யுண்டாவதில்லை. வெகு நூற்றாண்டுகளாக ஜப்பான் தேசமானது உலகின் மற்றத் தேசங்களுடன் எவ்விதச் சம்பந்தமும் பெறாமல் முன்னோ ரனுஷ்டானங்களே பிரமாணமாக மேற்கொண்டு வாழ்ந்த தேசமே யன்றி, அன்னியரின் சகவாசத்தாற் புதுமைகளை யங்கீகரித்துத் தேர்ச்சி பெறப் போதுமான முகாந்தரங்கள்

பெற்றிருக்க வில்லை. அந் நாட்டிலும் அரசன் தெய்வப் பிறப்பாகக் கருதப்பட்டு அவனிட்டதே சட்டமாக ஜனங்கள் நம்பியிருந்தார்கள். நூற்றுக் கணக்கான சிற்றரசர்கள் அங்கங்கு நிலை பெற்றுக் குடிகளை யிம்சித்து இறைகொண்டு தீத்தொழில் புரியு மியல்பினரா யிருந்தனர். இந்தியாவி லிருப்பதுபோல ஜாதி வேற்றுமை யில்லை யாயினும், அந்தஸ்து வேற்றுமைகளால் வலியோன் எளியோனை வருத்தி நாட்டில் அமரிக்கையும், ஒழுங்கும், ஒற்றுமையு மில்லாமலே யிருந்தன. மகம்மதிய மதத்தைப் போல ஜனங்களுக்குச் சுவாபிமானத்தையாவது தேசாபிமானத்தையாவது போதித்த மதமும் ஜப்பானில் பரவி யிருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆயினும் ஒரு பெரும் விஷயத்தில் மட்டும் ஜப்பான் தேசமானது அருமையா யதிர்ஷ்டம் பெற்றிருந்தது. அத்தேசத்துக்குச் சரித்திர மேற்பட்ட காலம் முதல் பல்லாயிரம் வருஷக்காலமாக ஒரே ராஜவமிசத்தார் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். இவ்வளவு காலமும் ஜப்பானின் மீது அன்னியர்கள் படையெடுத்து வந்ததில்லை. அத்தேச விஷய விவகாரங்களில் அன்னியர் தலையிட்டது மில்லை. ஜப்பான் சக்கிரவர்த்தியை யேற்கெனவே நாம் சொல்லி யிருப்பது போலத் தெய்வமெனக் கருதி, அவரையே முதற் றெய்வமாக ஜனங்கள் வணங்கி வந்தார்கள். சக்கிரவர்த்தி தெய்வ மாகை

யால் அவர் சரீரம் பூஜார்க மென்றும், அவர் மனம் கோணினுல் பாபம் சம்பவிக்கு மென்றும், அவர் விருப்பப்படி நடத்தலே பிரஜைகளின்கடமை யென்றும்,இவ்வாறுகஜப்பான்தேசத்துஜனங்களெல்லோரும் தங்கள் சக்கிரவர்த்தியாகிய ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் தங்கள் பக்தி, விசுவாசம், அன்பு, ஆசை, முதலிய வுணர்ச்சிகளை நாட்டினவர்களா யிருந்துவந்தார்கள். இந்த ஒரு காரணத்தினுலேயே ஜப்பானியர் ஒருவாறு ஒருமைப்பாடுற்றிருந்தனர். தங்கள் சக்கிரவர்த்திக்கு எவன் சத்துருவோ அவன் தேசத்துக்கும் சத்துருவே. சக்கிரவர்த்தியை மேன்மைப் படுத்துவதே தங்கள் மதமும் தேசாபிமானமும். இப்பேர்ப்பட்ட வுணர்ச்சிக்குப் பிற்காலத்தில் விரோதம் நேரிட்ட போது, உடனே ஜப்பானியர் கண் விழித்துத் தங்கள் தேச நிலைமையை யுணர்ந்து, நேரிட்ட ஆபத்தின் காரணங் களைச்சோதித்துக் களைந்து, தங்கள் சக்கிரவர்த்தியைக் காக்கும் ஆவேசம் பூண்டு தற்கால நிலையைப் பற்றினர். அதிர்ஷ்ட வசமாய் ஜப்பானியருக்கு இந்த வுணர்ச்சி யுண்டான காலத்தில் சக்கிரவர்த்தியா யிருந்தவரும் ராஜ தந்திரச் சூழ்ச்சி யூழினவராய்த் தம் பிரஜைகளின் க்ஷேமத்தைத் தம் பெருமையை விட உயர்ந்ததாக மனதிற் கருதிக் காலத்துக் கிசைந்த வேற்றுமைகளை யனுஷ்டிப்பதில் பின்வாங்காதவரா யிருந்தார்.

1868-ம் வருஷத்தில் புது ஏற்பாட்டு எத்தனங்கள் முதிர்ச்சி பெற்று வந்த சமயத்தில் இரண்டொரு

சிற்றரசர்களு மினத்தாரும் தேசாபிவிருத்தியி லபிமானம்வைத்தவர்களாய்ச், சக்கிரவர்த்தியினதிகாரத்தை ஷோகூன் வகையினர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கைப்பற்றச், சக்கிரவர்த்திக்கு யாதொரு அதிகாரமும் செல்வாக்கும் இல்லாமற்போனதை மனதிற்கொண்டு, தேச க்ஷேமத்துக்கு இரட்டைப் பாடான ராஜாங்க முறை விரோதமாகையால் எப்படியேனும் நடுவில் வந்த ஷோகூன் இனத்தார்களைத் தொலைத்துப் பூர்வம் போற் சக்கிரவர்த்தியே சர்வ அதிகாரத்தையும் பூணவேண்டுமென்று முயன்று, ஷோகூனுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பி அவரை மடுத்தனர். அந்தத் தருணத்தில் இவ்வாறு பலத்தவர்களான சில சிற்றரசர்கள் தேசாபிமானிகளாய் முன் வந்ததையும் ஜப்பானின் தற்கால உன்னத நிலைமைக்கு ஒரு காரணமாகச் சொல்லலாம்.

இதுவுமன்றி யின்னொரு காரணமு முண்டு. 1868-ம் வருஷத்துக்குச் சில காலம் முன்னதாகப் பல ஐரோப்பிய ஜாதியார் வியாபார நோக்கங்களை முற்கொண்டு ஜப்பானிற் புகுந்து, ஷோகூன் தயவைச் சம்பாதித்துத், தேசவிரோதமான செய்கைகளைச் செய்து வந்ததாகச் சொன்னோம். இவர்களுடைய மேம்பாடானது வரவர வூறிற்று. ஜப்பான் ராஜாங்கச் சுவதந்தரத்தை யிழந்து விடும் போலத் தோற்றின குறிகளைக் கண்டு ஜப்பானிய தேசாபிமானிகள் வெட்கப்பட்டும் வெகுண்டும், தம் தேசமானது ஷோகூன் ஒரு பக்கம் சக்கிரவர்த்தி யொரு பக்கமாக ராஜாங்க வேறுபாட்டால் எப்போதுமே சீரழிந்திருக்கும் பட்சத்தில், மண்

ஞசை பொருளாசைகளா லேவப்பட்டுத் தம் தேசத்திற் பிரவேசித்திருக்கு மன்னியர்கள் தம் தீக்கருத்துகளை நிறைவேற்றல் எளிதாகு மென்றும் நிச்சய மென்றும் பயந்தார்கள். ஷோகூன் ஸ்தானத்தையே நீக்கிச் சக்கிரவர்த்தி பொருவரையே தந் தேச ராஜாங்கத்துக்குத் தலைவராக அங்கீகரித்து, அவரும் அவர் மந்திரிகளும் ஏகோபித்து நடத்தும் முறைமைகளால் ஜப்பான் உட் கலகங்களும் வேற்றுமைகளும் நீங்கித் தேச க்ஷேமத்தி லொருமைப்படுற வேண்டுமென்று கருதப்பட்டது. 1868-வருஷத்தில் அவ்வாறே இப்பேரபிமானிகள் செய்து முடித்தார்கள்.

இந்தியாவில் இவ்வாறு அன்னியர்கள் புகுந்து தேசத்தைச் சின்னபின்னப்படுத்தித் தங்க ளதிகாரத்தை ஸ்தாபிக்க எத்தனித்த காலத்தில் நமது சிற்றரசர்களும் பிரபுக்களும் ஜப்பானியரைப் போல ஒருங்கு கூடித் தேசத்தின் சுவாதீனத்தைக் காக்கக் கருதினவர்களல்லர். இந்தியாவில் தேசாபிமானிகள் தோன்றினதேயில்லை. மகா விஸ்தாரமான தேசமானபடியாலும், ஜனங்கள் வெவ்வேறு மதங்களாலும் பாஷைகளாலும் ஜாதி வித்தியாசங்களாலும் பிரிக்கப்பட் டிருந்தபடியாலும், ஜப்பானியர் மாதிரி நம்மவர் செய்வ தசாத்திய மாயிற்று; பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஆங்கிலேயரும் பிரெஞ்சுக்

காரர்களு முட்புகுந்து போட்டிபோட்டு இந்தியாவைக் கட்டிக்கொள்ளப் பார்த்தபோது, நம் தேச ஜனங்கள் என்ன நிலைமையிலிருந்தார்களோ, அந்த நிலைமையில் ஜப்பானிய ரிருந்திருப்பார்களேயானல் ஜப்பானும் அன்னிய தேசத்தாருக் கிரை யாயிருக்கும். அப்படி யில்லாமல் ஜப்பானியர் ஐக்கியப்பட்டு முன்னுக்கு வரவேண்டிய புது ஏற்பாடுகளைக் கைக்கொள்ளத் தகுதியான நிலைமையி லிருந்தார்கள். எப்படியென்றால், வெகு காலமாக ஜப்பான் உட்பிரிவுகளான மாகாணங்களைச் சுவாதீனஸ்தர்களாக ஆண்டுவந்த சிற்றரசர்கள் தங்கள் துர்நடத்தையாலும் மதியின்மையாலும் துர்ப்பலர்களாய், எப்படிச் சக்கிரவர்த்தி ஷோகூன் கைக்கி ழடங்கினவ ராயினரோ, அப்படி அவ்வரசர்களும் தம்மைச் சுற்றியிருந்த சதியாளர்களுக் குட்பட்டன ராயினர். இவர்களிடத்தில் மதிப்பற்றுப் போய், இவர்களாற் றேச நன்மைகளெவையு முண்டாகத் தக்கனவல்லவென ஜனங்கள் நம்பியிருந்தார்கள். ஆகையா லிவர்களை யசட்டைசெய்து ஜனங்களுட் டலைமை வகித்த தனவான்கள் தங்கள் விருப்பப்படி செய்தல் சாத்திய மாயிற்று. இந்தச் சிற்றரசர்கள் நம் தேச ஜமீன்தார்களைப் போலவே கடனில் முழுக, கடன் கொடுத்தவர்கள் மிக்க பொருள் சேர்க்க, இவர்களுக்கே நாட்டிற் சகல செல்வாக்கும் நடந்து வந்தது. தேசத்திற் புது ஏற்பாடுகள் நடந்தேற வேண்டு மென்ற எண்ணம் ஜனித்தபோது அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்ற இந்தப் பொருள் படைத்தோர் சாமர்த்தியம் பெற்றனரே யன்றிச், சிற்

றரசர்களால் எக்காரியமும் நடத்த முடியவில்லை, எதையும் தடுக்கவும் அவர்கள் சக்தி பெற்றிருக்க வில்லை. நமது தேசத்துப் பூர்வ வழக்கத்தைப்போல ஜப்பானிலும் வர்த்தகம், தொழில்கள் செய்யும் வகுப் பினர் ஜன சமுதாயத்தில் மதிப்புப் பெற்றவர்க ளல்ல ராயினும், சிற்றரசர்க ளழிந்து சீர் கெட்டுப் போனபடியால், அவர்களுடைய பொருள் வர்த்தகர் கள் பெட்டியிற் பெருகிப் பொது நன்மைக் குபயோ கப்பட லாயிற்று. இவ்வுலகத்திற் பொருளுடை யோரே பெரியோரானபடியால், இளப்பமாக நினைக்கப்பட்ட வியாபாரிகள் முதலாயினோர் பொ ருளுடைமையால் மேன்பா டடைந்தனர். பொ ருளிலும் அந்தஸ்திலும் மேன்பா டடையவே கல்வியிலும் அறிவிலும் மேன்பா டுற்றனர். அன்றி யும் இவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சாமானிய ஜனங்கள் கூடப் பூர்வீக அறிவின்மையை நீக்கி யறிவுடையோ ராயினர். அச்சமயத்தில் ஜப்பான் தேசத்தில் ஜனங் களிற் பெரும்பாலார் தம் தேச வர்த்தமானங்களைக் கவனித் தறியவும், தேசத்தின் லாப நஷ்டங்களை யுணர்ந்து அவைகளை யெடுத்துரைக்கவும் சக்தி பெற் றன ராயினர். தம் தேசத்தின் நிலைமை வரவர மெலிந் து வருகிறதென் றுணர்ந்தும், அப்படி வருவதைத் தடுத்து நன்னிலையை நாட்ட வகை யறியாதவர்களாய் ஜனங்கள் மனதிற் குழப்ப முண்டாய் வந்தது. இர்

நிலையில் ஐரோப்பியர்கள் தோன்றினர். தோன்றவே உலர்ந்த விறகில் நெருப்பு வைத்தது போல, ஜனங்களின் தேசாபிமானத்தா லுண்டாகி மங்கியிருந்த பேரவாவானது வெளிப்பட்டுப் பெரு நெருப்பாய்ப் பரவித் தேசம் முழுமையும் அடங்க கொந்தளிப்புண்டாகி, ஐரோப்பிய ரைக்கொலை செய்வதும், த்வேஷாகூனை விலக்குவதும், ாகூன் கக்ஷியை ஆதரித்தவர்களைத்தொலைப்பதும், சக்கிரவர்த்தியை விசேஷமாயுபசரிப்பதுமான குறிகள் விளங்கின. ஜப்பான் இந்தியாவைவிட விஸ்தீரணத்திற் குறுகி, அதில் ஜனத்தொகையும் மிதமாயிருந்ததாலும், சுவராஜ்ஜியப் பேறு பெற்றிருந்ததாலும் அபிமானிகள் கோரின பலம் பக்குவ காலத்திற் கைகூடலாயிற்று. ஜப்பானியருக் குண்டாயிருந்த அனுகூலங்கள் இந்தியராகிய நமக் கேற்பட்டா லல்லவோ அவர்களுடைய நிலைமை நமக்குஞ் சித்திக்கக்கூடும்? ஜப்பானியர் தற்காலத்தில், இங்கிலாந்து, ருஷியா, ஜர்மனி முதலிய அன்னிய ராஜ்ஜியங்களால் மதிக்கப்பட்டு அப்பேர்ப்பட்ட தேசங்களுக்குச் சரிசமானமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுப் பெருவாழ் வுற்றது முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்குள்ளாகவே சாத்தியமானதுபோல வே றெத்தேசச் சரித்திரத்திலுஞ் சாத்தியமானதாகப் புலப்படவில்லை.

CHAPTER X.

பத்தாம் அதிகாரம்.

ஜப்பானில் சக்கிரவர்த்தியின் ஸ்தானமும், அதன் அதிகாரம், மகிமை, பெருமையும்—ஜப்பானியருக்குச் சக்கிரவர்த்தி யாற் பக்தி, விசுவாசம், அபிமானமும்.

ஜப்பானில் சக்கிரவர்த்தியின் பதவி மகோன்னத மானது. ஜப்பானியரின் மதக் கோட்பாடுகளில் ராஜ விசுவாசமானது அதிக முக்கியமானதாகக் கொள் ளப்படுகிற தன்றிக், கல்விச்சாலைகள் தோறும் மாணுக்கர்கள் குறித்த வேலைகளில் சக்கிரவர்த்தி சக்கிரவர்த்தினியாரி னுருவப்படங்களை வணங்கு வது மோர் பாடமாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றது. தொன்று தொட்டு ஜப்பானியர் தெய்வத்தைப் போலவே சக்கிரவர்த்தியையும் பக்தியுடன் வணங்கி வந்திருக்கிருர்கள். நாட்டில் வழங்கும் சட்டங்கள் பல வற்றிலும் சக்கிரவர்த்தியின் ஆக்கினையே மிகவும் கௌரவமுடைய தாகின்றது. சக்கிரவர்த்தியும் அவ ரின் அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர்களும் ஜனங்களோடு கலக்காம லொதுங்கி வாழ்ந்திருப்பதே இதன் முக்கிய

காரண மாகுமெனக் கருதப்படுகின்றது. இரு வருடங் களுக்கு முன் நில வரியை யுயர்த்த வென்று பிரபுக் கள் சபையில் ஓர் மசோதா கொண்டுவரப்பட்டதில் பெரும்பான்மையோர் மசோதாவை யங்கீகரிக்காது வெறுத்துப்பேசியும் சக்கிரவர்த்தியானவர் இந்த மசோதாவை யங்கீகரிக்கப் போகிறாரென்று எதிர் பார்த்திருப்பதாகச் சமாசார மெட்டிய வுடனே, பிர புக்க ளெல்லோரு மொருங்கே அதைச் சட்டமாக்கி முடித்தார்களென்றால், சக்கிரவர்த்தியிடம் ஜனங்கள் கொண்டிருக்கும் அபிமானத்தை வேறெடுத் துரைக்க வும் வேண்டுமோ? சட்ட நிருமாண சபையும் இன்னும் பற்பல ஏற்பாடுகளும் மற்றத் தேசங் களைப் போலவே ஜப்பானிலும் 1889-ம் வருஷத்தி லேற்படுத்தப்பட்ட பிறகும், சக்கிரவர்த்தியின் அபிப் பிராயமே துரைத்தன நிருவாகச் சபைகளெல்லாவற் றினுடைய தீர்மானத்துக்கும் மேலெனக்கொள்ளப் படல் நியாய விரோதமாகத் தோன்றக் கூடியதாயி னும், அங்ஙனம் மேன்மை பெற்ற சக்கிரவர்த்தி சிறந்த குணவானாக விருக்க நேரிட்ட விடத்து, இத னால் யாது தீங்கு விளையக் கூடியதாகும்? இங்ஙனம் சக்கிரவர்த்தியிடம் .ஜனங்கள் கொண்ட சிறந்த அன் பே தேசவளப்பத்துக் காதாரமா யிருக்கிற தென்று சொல்லப்படுகின்றது. சக்கிரவர்த்திக்கு விரோதமா யெப்பொழுதும் யாரும் பேசுவதே யில்லை, ஜனங்

கள் அவரிடம் பக்தியும் விசுவாசமும் பெருகப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். நாக்குழறல், உடல் நடுக்கம் முதலியவின்றி அவருடன் சந்தித்துப் பேசத்துணி வோர் மூன்று, அல்லது நான்கு ஜப்பானியர்களே. வருஷத்தில் நவம்பர் மாதம் மூன்றாந் தேதி தோ றும் சக்கிரவர்த்தி செய்யும் தோட்டக்கச்சேரிச் சபையிற் கூடும் பெரும்பான்மையோர் சக்கிரவர்த்தி யின் சிங்காதன மிட்டிருந்த விடத்திலுள்ள மண்ணை வாரிக்கொண்டு போய் வைத்துக்கொண்டு ஜனங்களு க்கு எந்த வியாதிவந்தாலும் நன் மருந்தாய்க் கொ டுத்து வருவார்களாம். இதுவுமன்றி ஜனங்களுக்கு இந்தத் தோட்டக்கச்சேரியில் சக்கிரவர்த்தி யளித்த சிற்றுண்டிகளி லெஞ்சியவற்றைக் கொண்டுசென்று தத்தம் வீடுகளில் பூஜாக்கிருகங்களில் வைத்துப் பிரசாதமாகப் புசித்து வருவார்களாம். சக்கிரவர்த்தி யடிக்கடி வெளியே சவாரி போகாவிடினும் எப்பொ ழுதாவது வெளியேபோக நேர்ந்தால் " சக்கிரவர்த்தி யின் சவாரித்தோழ" ரென்ற கௌரவப்பட்டம் பெ ற்ற இரண்டு முதியவர்களி லொருவரே யெதிராசனத்தி லிருக்கலா மென்றும், அவரும் சக்கிரவர்த்தியைக் கண்ணெடுத்துப் பாராது தலைகுனிந் திருப்பாராம்.

சக்கிரவர்த்திபாலுள்ள பக்தி விசுவாசமே ஜனங் கள் சக்கிரவர்த்தினிபாலு முடையவராயினும், சக்கிர வர்த்தினி யினி வரும் சக்கிரவர்த்தியின் தா யாதல்

பற்றித் தெய்வத் தன்மையினராகக் கொண்டாடப்படுகிறார். சித்திரவேலை, சங்கீதம் முதலிய சாஸ்திர வாராய்ச்சிச் சாலைகளுக் கடிக்கடி சென்று வருவதுண்டு. ஜப்பான் இளவரசர் சென்ற சில வருடங்களாகச் சரீர அசௌக்கிய மடைந்திருந்து இப்போது திடகாத்திராகித் தேசத்தெல்லோரு மொருங்கே களித்துக் கொண்டாட வோர் நன்மகவைப் பெற்றார். இவ்வரசிளங்குமரர் பிறந்து ஒரு மாதஞ் செல்லவே, நாட்டு வழக்கத்திற் கிணங்க அரண்மனை யுத்தியோகஸ்தர்களி லொருவர் இச்சிறுவரைத் தம் பாட்டனாரா யிப்பொழு தரசாண்டுவருஞ் சக்கிரவர்த்திபா லெடுத்துச் சென்று காண்பித்தபோது, அவ்வுத்தியோகஸ்தரினி யரசாள விருக்கும் சிறுவர்மேல் சுவாசம் விடக் கூடாதென்று தம் வாயைத் துணியால் மூடிக் கட்டிக்கொண் டிருந்தனராம்.

சக்கிரவர்த்தியே நாட்டிலுள்ள ராணுவங்கள் பலவற்றிற்கும் தலைமை வகித்தவ ராவர். இவர் தமக்குக் கீழ் பல ராணுவங்களுக்கும் வெவ்வேறு தலைவர்களை நியமித்து ராணுவ ஒழுங்குகளை யெல்லாம் தாமே நேரிற் செய்து வருவார்.

துரைத்தனத்தாரின் அதிகார பலமும் சக்கிரவர்த்தியின் அதிகார பலமும் இத்தன்மையவென வரையறுக்கப்பட் டிருப்பினும், துரைத்தனத்தார் பலவருடங்களாகப் பாடுபட்டுச் செய்து முடிக்குமேற்

பாடுகள் தமது ஒரு பேச்சால் முற்றிலும் மாறு படும்படியான செல்வாக்குப் பெற்று, தேர்ந்த மதி யூகிகளான ராஜ தந்திரிசளுள் முதியோர்களிடம் கண் சிறந்த மதிப்புக் கொண்ட சக்கிரவர்த்தியின் தய வாலன்றி, நிபுணரான விளையோர் மதிப்புப் பெறு வதில்லை. சமீபகாலத்தில் ராஜ தந்திர நிபுணரி லொருவாரன மிஸ்டர் ஹோாஷி யிறக்கப், பல தடவை ஜப்பான் மந்திரியா யிருந்து மேல் நாடெங்கும் நன்ம திப் படைந்திருத்திருககும் மார்க்குவிஸ் ஐடோ வென் பவர் இறந்தவரின் பொருட்டு உபசாரத்துக்கு ஏகி, அதே யுடுப்புடன் ராஜ சமுகம் சென்றனராம். அப் படிச் சென்றதைப் பூபாலனிடம் அபசாரம்காட்டியதா கக்கருதி, அவரை யேன் குத்திக் கொன்றுவிடல்கூடா தென்று பல பத்திரிகைகள் ஜனங்களைத் தூண்டின வென்றால், ராஜ சமுகத்தை ஜனங்கள் எங்ஙனம் கரு துகிறார்களென்றும் சக்கிரவத்தியின் க்ஷேமத்தில் ஜனங்களுக் கிருககும் கவலையும் நன்கு புலப்படு மன் றோ? இவ்வித எண்ண முண்டாகத் தக்க போதனை கள் பாடசாலைகளிற் சிறுவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றனவாம். சக்கிரவர்த்தி கல்வியைப்பற்றிச் செய்திருப்ப தோர் பிரசங்கத்தைப் பாடசாலை ஓய்வு நாட்களி லெல்லாம் சிறுவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டு வதால், அவர்கள் சிறந்த நல்லொழுக்கங்களை யடை ந்து வருவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இப்பிர சங்கத்திற் சிறுவர்கள் கல்வி கற்றுத் தேர்ந்துநல்லொ

மூக்கங்களை யடைந்து ராஜ பக்தி, பரஸ்பர அன்னி யோன்னியம், முதலிய சிறந்த குணங்க ளேற்று முதிர்ந்து வருதல் நாட்டிற்குப் பொதுவாய்ப் பல நன்மைகளை யளிப்பது மன்றி, ஜனங்களையும் மேன் மைப் படுத்துகிறதென்ற விஷயம் வற்புறுத்தப்பட் டிருக்கிறது.

"அரசன் ஆயிரங்காலம் வாழ" வென்றர்த்தங் கொண்ட பான்ஸே (Banzai) என்று ஜனங்கள் சக்கி ரவர்த்தியைக் காணும்போதும் வேறு பலப் பொதுக் கூட்டங்கள் கூடிக் கலையும்போதும் கூச்சலிட்டுக் களிப் பார்களாம். ஓராயிரம் வருஷங்களி லடையக்கூடிய பல நன்மைக ளெல்லாம் சென்ற பதினைந்து வருஷங்களுக் குள் கிடைக்கப்பெற்ற இந் நாட்டார் "அரசர் ஆயிரங் காலம் வாழ" வென்று களிகூர்வ தியல்பே யாகும்.

CHAPTER XI.

பதினொன்றாம் அதிகாரம்.

ஷோகூன் அந்தஸ்து, அதன் தன்மை, யுற்பத்தி வரலாறும், முடிவும்—ஜப்பானியரின் தேசாபிமானம்.

ஜப்பானிய சக்கிரவர்த்திகள் இந்துக்களது பூர்வகாலத்துச் சூரிய வமிச அரசர்களைப்போலத் தெய்வப் பிறப்பினர்களாக ஜனங்களால் மதிக்கப்பட்டன ரென்று ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறோம். இந்தச் சக்கிரவர்த்தி வமிசமானது ஆதியில் கிரஸ்து பிறக்க 660-வருஷங்களுக்கு முன்னால், அதாவது 2,563 வருஷங்களுக்கு முன்னால், ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, அப்படி ஸ்தாபித்தவர் முதல் இப்போது கீர்த்தியுடன் ஜப்பானை யாண்டுவரும் சக்கிரவர்த்தி ஈறாக, 123-சக்கிரவர்த்திகள் ஒர வரிசையாய் நடுவில் ஸந்ததி அறாமல் ஆண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இப்படிச் சுமார் 2,600 வருஷகாலம் ஒரே வமிச பரம்பரையினர் இடையூறின்றி எத்தேசத்திலும் அரசு புரிந்துவந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த விஷ

பத்தில் ஜப்பான் உலகத்தில் எத்தேசத்தையும் விடப் பாக்கியம் பெற்றதாகவே மதிக்கத்தக்கது. இதற்கும் இந்தியாவிற்கும் எவ்வளவு பேதமென்பதை நந்தேசத்துச் சரித்திரம் அறிந்தோருக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. இந்த ஒரு முக்கியமான விஷயத்தில் ஜப்பானியருக்கும் நமக்கும் நேரிட்ட வேற்றுமையினாலேயே ஜப்பானியரது சரித்திரத்திற்கும் நமது சரித்திரத்திற்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தையறிந்து கொள்ளலாம். இந்தியாவில் ஒரே மத்தியஸ்தானத்தில் ஒரே ராஜவமிசத்தினர் தேசம் முழுமையும் தமது ஆட்சியுள் அடக்கி, மத்தியில் கலகம் குழப்பம் முதலான ஆபத்துக்களால் வமிசமற்றுப் போகாதரசியற்றிவராமல், அடிக்கடி ராஜவமிசங்கள் அழிந்து வெவ்வேறு வமிசத்தினர் மாறி மாறி ஆட்சிசெய்து வந்தபடியால், அரசர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் அன்னியோன்னியமுண்டாகாமல் இருதிறத்தாருக்கும் தேசத்தின் ஸ்வாதீனத்திலும் க்ஷேமத்திலும் கவலை பிறக்காமற் போயிற்று. ஜப்பானிலோ அநாதிகாலந்தொட்டு ஒரே குலத்தில் உதித்த மன்னர்கள் பிரஜைகளால் தெய்வாமிசமென்று மதிக்கப்பட்டு வந்தபடியால், மன்னனும் தேசமும் ஒன்று என்ற கருத்து குடிகள் மனதில் ஊன்றி, மன்னனுக்கேனும் தேசத்திற்கேனும் நேரிடும் ஆபத்துக்களும் நிந்தைகளும் அக்குடிகள் தொழும் தெய்வத்திற்கே நேர்ட்டனபோல் கருதப்பட்டுவர, தேசாபிமானம்

என்கிற மகா மேன்மையான குணமானது ஜப்பானியர் பிறப்பிலேயே அமைந்த தாயிற்று.

ஜப்பானிய சக்கிரவர்த்திகளின் பூர்வகால சரித்திரம் இந்துக்களின் பூர்வகால சரித்திரத்தைப்போலவே தெளிவாய் விளங்காமல் கட்டுக்கதைகளில் மறைந்து கிடக்கின்றது. முன்னொரு அதிகாரத்திற் சொல்லியபடி, சக்கிரவர்த்தியைச் சுற்றியிருந்த சாமர்த்தியசாலிகள் அவரது அதிகாரத்தைப் பிடுங்கித் தாங்களே செலுத்தி வந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவர்களே பிற்காலத்தில் ஷோகூன் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றனர். மிலேச்சர்களை அடக்கும் பெரும் போர்வீரர் என்று பொருள்படும் அந்தப் பட்டத்தைப் பெற்றவர்களே 1868-ம் வருஷம் வரையில் ஜப்பானை யுண்மையாயாண்டுவந்த தலைவராக இருந்துவந்தனர். இப்படி சுமார் 300-வருஷகாலம் ஜப்பானை யாண்டுவந்தபடியால் அவர்கள் காலத்தில் ஜப்பானுக்கு நேரிட்ட நன்மை தீமைகளைச் சுருக்கமாகத் திரட்டிச் சொல்லுதல் நலமென்று நினைத்து இந்த அதிகாரத்தில் அவ்வாறே சொல்லுவோம்.

சக்கிரவர்த்தியை யொதுக்கி ஷோகூன் ராஜாங்க அதிகாரத்தைச் செலுத்திவந்தாலும், ஷோகூனும் தம் மதிகாரத்தை வில்லங்கமின்றிச் செலுத்தப் பாக்கியம் பெறவில்லை. அவருக்கு விரோதமாய் அப்போதப்போது பலாட்டியர்கள் கிளம்பத், தேசத்தில் அடிக்கடி தலைவரோடு தலைவர் போர்செய்து பொதுவாய்க் குழப்பத்தை யுண்டுபண்ணினர். பௌத்தமத

பரிபாலகராயிருந்த ஷோகூனுக்கு அந்த மத பீடாதி பர்களின் ஆதரவு அருமாறு நோபுநாகா என்பவன் கலகம் செய்து, ஷோகூன் அதிகாரத்தைப்பற்றிக் கொண்டு, கிரஸ்தவப் பாதிரிகள் புகுந்து பரவச்செய்த கிரஸ்தவ மதத்தை யாதரித்தான். அவனுக் கடுத் தாற்போல் ஷோகூன் ஆஸனம் ஏறின ஹிதயோஷி கிரஸ்தவர்களை யாதரிப்பதால் தன் அதிகாரம் பலப் படுமென்ற எண்ணத்தைவிட்டு, அவர்களைப் பலவித மாய் இம்சை செய்து வேரறுத்தனன். ஹிதயோஷிக் குப் பிறகு அதிகாரம் வகித்த டோகுகாவா ஐயேசுவும் அவன் சந்ததியாருமே பிற்காலத்தில் ஷோகூன் ஸ்தானமே நின்றுபோன வரையில் 250-வருஷம் சக்கிரவர்த்திக்குப் பதிலாகத் தேசபாலர்களாய் இருந் தனர்.

ஐயேசுவும் அவனுடைய பேரன் ஐயமிச்சுவும் மகாமதியூகிக ளானபடியால், தேசத்தில் இங்குமங் கும் பல விடங்களில் ஸ்தாபனம் பெற்றிருந்த சிற்றர சர்களின் வலிமையைத் தொலைத்தாலன்றி, அல் லது அதைத் தக்கபடி அடக்கிவைத்தாலன்றித், தங்கள் வமிசத்திற்கே பிற்காலத்தில் கேடு நேரிடு மென்று சிந்தைகொண்டனர். கியோடோவில் வீற்றி ருந்த சக்கிரவர்த்தியைத் தாமே வசப்படுத்தி அவர் தங்கள் வமிசத்தாருக்கு விரோதிகளான சிற்றரசர்கள் கையி லகப்படாமல் காத்து, ஏகாதிபத்திய நிருவாக முறைத்தையும் தாங்களே நடுநாயகராகச் செலுத்திவர

வேண்டுமென்றும் நிச்சயித்தனர். அப்படி நிச்சயித்த முறைமைக் குற்றவாறு ஜப்பானுக்கும் உலகத்தில் மற்ற எத்தேசத்துக்கும் போக்குவரத்துச் சம்பந்தம் கூடாதென்று தடுத்து, ஜப்பானில் அன்னியர் வசித்த லும் தகாதென்றும், ஜப்பானிய னெவனேனும் வெளித்தேசம் சென்றால் அவனுக்கு மரணதண்டனை யென்றும் விதித்து, கிரஸ்துமதத்தை யடியோடு களைந்து பௌத்தமதத்தை யாதரித்து, ஷோகூன் வமிசத்தாரின் தனித்தலைமைக்கு எக்காலமும் தீங்கு நேரிடாதபடி சூழ்ச்சி செய்தனர். ஐயேசு டோகியோ நகரத்தைத் தமக்கு முக்கிய ஸ்தானமாக நிருமாணித்து, பூபதிகளான மேற் குலத்தோர் தம் ஸ்தானத்திலேயே வருஷம் மாறி வருஷம் வசிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி வசிக்காத வருஷத்தில் அவர்களுடைய நன்னடத்தைக்குத்தரவாதமாக அவர்கள் மனைவி மக்களை டோகியோவில் விட்டுவைக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளை யிட்டிருந்ததால், இம் மேற்குலத்தார் டோகியோவில் தங்களுக்கு வாச யோக்கியமான மாளிகைகள் கட்டியும் மற்ற விதங்களாய்த் தங்கள் பொருளை அங்கேயே செலவு செய்தும் வர, டோகியோ நகரமானது சக்கிரவர்த்தியின் வாசஸ்தானமாகிய கியோடோவை மீறிச் சிறப்பும் வளமும் வீறிச் சொலிக்க லாயிற்று.

ஆயினும் ஷோகூன் சக்கிரவர்த்திக்கு இரண்டாவர், சக்கிரவர்த்தி பேராலேயே ஷோகூன் அதிகாரம் செல்லல் வேண்டும் என்ற கற்பனை நிற்க

வில்லை; சக்கிரவர்த்தியே சகல அதிகாரத்திற்கும் சட்டதிட்டங்களுக்கும், அந்தஸ்து, வெகுமானம் இவைகளுக்கும் மூல பூதன் என்ற அநாதியான நம்பிக்கையும் தளரவில்லை; தேசத்திற்கு ஷோகூன் பாலகனாயினும், சக்கிரவர்த்தியின் தெய்வாமிசத் திற்கு எவ்வித ஹானியுமில்லை; அவரே நியாயமான சக்கிரவர்த்தி, அவர் அந்தஸ்துக்கு எதிரில்லை. சக்கிர வர்த்தியைச் சுற்றியிருந்த மேன்மக்கள் சக்கிரவர்த்தி யைப்போல வலியற்றவரா யிருந்தும், சக்கிரவர்த்தி வமிசத்துடன் அவர்களுக்கு உதிர சம்பந்த முண் டென்று கூறி, அவர்கள் பெருமைக்கும் செல்வத்திற் கும் சக்கிரவர்த்தியையே யெதிர்பார்த்தவர்களாக விருந்தபடியால், சிற்றரசர்க ளவர்களையும்விட இம் மேன்மக்களே யுயர்ந்தவர்களாக ஜனங்கள் தங்கள் மனதில் நினைப்பா ராயினர்.

ஜப்பான் தேசம் அரசு வலியில் முற்பட்டுப் பெரு மை யுறுவதற்கு உள்நாட்டில் சுவாதீன ஆட்சி இயற் றின வலியாளர்களான பூபதிகள் முக்கியமான இடையூறாக நின்றன ரென்பது நாம் கீழே சொன்ன வரலாறுகளால் விளங்கி யிருக்கக்கூடும். இந்தச் சிற் றரசர்களில் 260-பேர் இருந்தனர். ஆதியில் அப்போ தப்போது போர் நடத்தப்பட்டுப் புதிய நாடுகள் சேர்க் கப்படுகையில், அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட நாடுகள் இந் தச் சிற்றரசர்களுக்குள் பாகிக்கப்பட, அவ்வாறு பாகம்

பெற்றவர்கள் சக்கிரவர்த்திக்குவேண்டும்போது சைன்னிய உதவிசெய்யக் கடமைப்பட்டிருந்தன ரென்று முன்பு சொல்லியுள்ளோம். இவ்வாறு ஷோகூன் ஒருவர்மட்டும் ஏகாதிபத்தியப் பரப்பில் மூன்றிலொரு பாகத்தைத் தம் சொந்தச்சொத்தாகச்சேர்த்துநிருவகித்துவந்தனர். மிகுந்ததைப் பங்குகளாகப் பெற்ற குறு மன்னர்கள் தங்களுக் குட்பட்டவர்களாக மற்றவர்களைப் பெரும் ஜமீன்களைக்கொடுத்து நிலைப்படுத்தினர். இவ்வாறு படிப்படியா யமைக்கப்பட்ட தலைவர்கள் பெருஞ் சேனைகளை வைத்துக்காக்கவேண்டியவர்களாயினர். மேற் குறித்த 260-தலைவர்களில் ஒவ்வொருவரும் சுவாதீன அதிகாரம் பெற்றவரா யிருந்ததுமன்றி, அவர்களிட மிருந்த சாமுராய் என்கிற க்ஷத்ரியத் தொழில்புரிவோர், தங்களை ரக்ஷிக்கும் தலைவர்க்கே யடங்கினவர்களாய், அத்தலைவரின் பொருட்டு எந்த நிமிஷத்திலேனும் தங்கள் உயிரைத் துறக்கவும் போரில் மடியவும் அஞ்சாதவர்களா யிருந்தபடியால், அந்தத் தலைவர்களின வலிமை சுளுவாக அடக்கத்தக்கதாகவில்லை. இந்தச் சாமுராய்கள் பிற்காலத்தில் ஜப்பான் சரித்திரத்தில் செய்த பெருஞ் செய்கைகளைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். தற்காலத்தில் ஜப்பானுக்குப் பெரும்பேர் கிடைக்கச்செய்த பேர்போன ராஜதந்திரிகள் இந்த வகுப்பினைச் சேர்ந்தவர்கள்.

டோக்குகாலா வமிசத்தினர் 250-வருஷம் ஷோகூன் அதிகாரத்தைச் செலுததிவந்த காலத்தில், ஜப்

பானில் ஒழுங்கும் அமெரிக்கையும் குடிகொண்டிருந்தன. அவர்கள் குடும்பத்துச் சொத்து அளவற்றதாயிற்று. அவர்களுடைய சைன்னிய பலமோ மற்றெந்தச் சிற்றரசர்களுக்குமில்லை. அச்சிற்றரசர்களுள் மிக்க சொத்தும் பலமுமுள்ளவர்கள் ஷோகூன் வமிசத்தில் சம்பந்தம் செய்தவர்களா யிருந்தார்கள். ஆகையால் ஷோகூனின் அதிகாரம் ஜப்பானின் எந்த மூலைமுடுக்கிலும் தடையின்றிச்செல்லுவ தாயிற்று. ஜனங்களுள் சாமானியர்களும் கீழ் வகுப்பினரும் சுகமாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். சக்கிரவர்த்தி யொருவர் தங்கள் தேசத்தில் மூலதெய்வம்போல் எல்லோராலும் பூசிக்கப்பட்டு எல்லாருக்கும் மேலாக வீற்றிருக்கின்றனரென்று ஜனங்கள் மனதில் மருளுணர்ச்சி இருந்தபோதிலும், ஷோகூனே அனுபோகத்தில் அவர்களது முன்னறிதெய்வமாக விளங்கிவந்தனர். இப்படி விளங்கிவந்த ஷோகூன்களின் காலம் எக்காரணங்களால் எவ்வாறு முடிவுபெற்றதென்று ஏற்கெனவே சொல்லி யிருக்கிறோம். எவ்வளவு பெருமையுடன் ஷோகூன்கள் ராஜ்யம் நடத்திவந்தாலும், அவர்கள் உண்மையாக அப்படி நடத்தும் பாத்தியத்தைத் துராகிருதத்தால் கட்டிக்கொண்டார்கள் என்ற எண்ணம் ஜனங்கள் மனதை விட்டு முற்றிலும் நீங்கியதன்று.

ஐயேசுவினுடைய பேரன் காலத்தில் ஜப்பானில் எப்பக்கத்திினின்றும்வித்துவான்களும் ஆழ்ந்த நுண்

ணறிவினரும் ஷோகூன் மாகாணத்தில் வந்து வசித்தனர். அவர்களால் ஜப்பானிய சரித்திரமொன்று வரையப்பட்டு அதில் சக்கிரவர்த்தி ஒருவரே உண்மையான அரசனென்றும், ஷோகூன் அவரது சைன்னிய பலத்தால் அக்கிரமமாக ஆட்சியைக் கைப்பற்றி யிருந்தும் மற்றச் சிற்றரசர்களைப்போல அவர் ஒருவரே தவிர அவர்களைவிட உயர்ந்தவரல்ல ரென்றும், இந்த நூலில் சொல்லப்பட்டிருந்தது. இந்நூலானது அப்போது அச்சிடப்படவில்லை யாயினும் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே மதியூகிகள் ஆவலுடன் படித்தன ரென்றே நினைக்கவேண்டும். அதேமாதிரியாக 19-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மற்றோர் நூலும்வரைந்து முடிக்கப்பெற்று, அதிலும் ஷோகூன் அந்தஸ்துக்கு யாதொரு நியாயமான ஆதாரமும் இல்லையென்று காணப்பட்டிருந்தது. இந்த இரண்டு நூல்களும் புத்திமான்கள் பலரால் படிக்கப்பட்டபடியால் சக்கிரவர்த்தியின் அதிகாரத்திற்குப் போட்டியாக மேம்பாட்டை நோக்கின ஷோகூன் அந்தஸ்தினிடத்தும் மாகாணத்தலைவர்களான குறுமன்னர்களிடத்தும்விரோதமானஉணர்ச்சி பொதுவாய் ஜனிக்க லாயிற்று. இவ்வாறு கல்விமான்கள் ஜப்பான் ராஜாங்க அதிகார மூலாதாரங்களைப் பரிசோதித்து வந்த காலத்தில், ஜப்பானின் பூர்வ மதமாகிய ஷிண்டோ மதம்—(அதாவது ஜப்பான் புண்ணிய பூமியானது தேவதைகளால் நிருமாணிக்கப்பட்டது ; அந்தத் தேவதைகளின் வமிசத்தில் உற்பவித்

தவர் சக்கிரவர்த்தியே யென்று போதித்த மதம்)— கொஞ்ச காலம் அடங்கியிருந்து மறுபடியும் தலை யெடுக்க ஆரம்பித்தது.

இவ்வாறு சரித்திர பரிசீலனையும் மதாபிமான மும் ராஜரீக நியாயங்களுடன் கலந்து ஷோகூன் அதி காரத்திற்கு ஆபத்தை விளைவித்தன. அவர்பேரில் பொறாமையும் விரோதமும் பாராட்டிவந்த சிற்றரசர் கள் ஷோகூனைச் சைன்னிய பலத்தாலாவது அடக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்துச சமயம் நேரிடவேண்டிய தை யெதிர்பார்த்திருந்தனர். அப்போப்பட்ட சமயமா னது 1854-ம் வருஷத்தில் அன்னியர்கள் கடற்கரை யிற் றேன்றித் தங்களுக்குத்தேசத்துட் பிரவேசிக்கச் சுதந்தரம் வேண்டுமென்று கேட்டு அப்படிக் கிடைக் காவிட்டால் ஷோகூன் எதிர்க்கமுடியாத படைப் பலத்தைக் கொண்டு தாங்கள் கோரினதை நிறை வேற்றுவதாகப் பயமுறுத்தினபோது, நேரிட்டது. அன்னியர்படைப்பலத்தை ஷோகூன் தம் படைகளைக் கொண்டு வெல்லச் சக்தியற்றவரா யிருந்தபடியால் அன்னியர்கள் அடாவழியாய்க் கேட்டதற்கு இணங்கி னர். அப்படி இணங்கவே தேசமெல்லாம் கொல் லென ஆரவாரம் கிளம்பி, ஜப்பான் புண்ணிய பூமியில் அன்னிய மிலேச்சர்கள் காலடி வைத்து அதன் பெருமை அழியப்பார்த்திருந்தா ரென்று ஷோகூன் பேரில் பொதுவான மனக்கொதிப்பு உண்டாயிற்று. இந்த மிலேச்சர்களை வெளிக்கிளப்பி இழந்த பெரு

மையைத்தேசத்திற்கு மறுபடியும் உண்டாக்கிச் சக்கிர வர்த்தியையே ஏகநாயகராக நிலைநிறுத்த வேண்டு மென்ற உத்தேசத்துடன் போர்தொடங்கத் தீர்மா னித்த சில பலவான்கள் ஒரு கக்ஷியாய் முற்பட்டனர். தொடங்கின போர் முடிந்தபொழுது அந்தக் கட்சி யாரின் உத்தேசமும் முற்றிலும் நிறைவேறவே, ஷோகூன் ஸ்தானமானது கடைசியாக நீக்கப்பட்டது.

நீக்கப்பட்டாலும், சக்கிரவர்த்தியின் நிலைமை எப் போதும் இருந்தபடி இருக்கும் பட்சத்தில் ஜப்பானு க்கு விளைந்த பொது ஆபத்தைக் கடக்கச் சக்கிரவர்த் திக்குத் தக்க பலங்கள் இல்லையென்று தேசாபிமானி கள் கவலைப்பட்டனர். ஆயினும் ஷோகூனுக்கு விரோ தமாகக் கொடியேந்தினவர்கள் தங்கள் சொந்த நன் மையைப் பொருட்டாக நினைக்காமல் தேசத்துப் பெரு மையையே நோக்கமாகக் கொண்டவர்களாதலால், ஆபத்தைக் கடக்கச் சுலபமாகவே வழி கிடைத்தது. மாகாணத் தலைவர்கள் அன்னியர்களின் மேற்போக் கைத் தகையுமாறு, ஜப்பான் ராஜாங்கத்தைச் சீர்ப்ப டுத்த லவசிய மென்றும், அந்த விஷயத்தில் தாங்கள் எவ்வளவு கஷ்ட நஷ்டங்கள் நேரிட்டாலும் பொறுக் கச் சித்தமா யிருப்பதாகவும், சக்கிரவர்த்திக் கெழுதிக் கொண்டதை யேற்கெனவே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இவ்வாறு மாகாணத் தலைவர்களின் தேசாபிமானத்தா லுண்டான பலத்தையே அஸ்திவாரமாகக்கொண்டு ஜப்பானின் சுவாதீனமும் பெருமையும் இடையூறு

கள் நீங்கி நிலைபெற லாயின. இத்தலைவர்கள் தேசாபிமானிகளாக மட்டு மிராமல், தங்கள் தேசாபிமானம் கோரின நற்பலனை யடையும்பொருட்டு இன்றியமையாத நவீநாசாரானுஷ்டானங்களை யனுசரிக்கவும் பின் வாங்காதவர்களா யிருந்தார்கள். இந்தியர்களைப் போல்பூர்வாசாரமே சதாசாரமென்கிற வீண் கொள்கையைத் தழுவித் தேசத்தைப் பாழாக்க ஒப்பவில்லை. தேசத்து மேன்மக்கள் வெகு காலமாக அனுபவித்து வந்த உரிமைகளை யிழந்ததுமன்றித், தங்களுடைய சொந்த வழக்கங்களையும் சக்கிரவர்த்தி அந்தஸ்தைச் சுற்றி வெகு காலமா யேற்பட்டிருந்த வழக்கங்களையும் காலவித்தியாசத்தை யுத்தேசித்துத் தைரியமாய் மாற்றத் தயங்கவில்லை. சமுத்திரங்கடந்து அன்னியதேசங்களுக்குப் போய், அங்கு தங்கள் தேசாபிவிருத்திக்கு உற்ற அறிவையும் அனுபவத்தையும் அடையும்பொருட்டு வெகு ஊக்கத்துடன் முன்வந்தனர். வெகு நூற்றாண்டுகளாக ஜப்பான் ராஜாங்கம் நடந்து வந்த முறைகளை உத்தம மானவைகளென்று புத்தியீனத்தால் நம்பியிராமல், சந்தர்ப்ப பேதங்களை மனதிற் கொண்டு, அன்னிய முறைகளை யேற்கவும் தாமசம் காட்டினவர்களல்லர். அவ்வாறே மேற்குலத்தோர் கீழ்க்குலத்தோர் இவர்களின் சம்பந்தா சம்பந்தங்களின் லட்சணங்களைப் பழக்கத்தில் மாற்றியே விட்டனர். வர்த்தகம் தொழில் முதலானவைகளை யனுதி வழக்கம்போற் செய்துவந்தவர்கள் புது வழக்கம் அவசிய மென்று உணர்ந்து, அவ்

வாறே தங்கள் சீவனோபாயங்களை நடத்த இசைந்தனர். இவ்வாறு தேசத்தில் சக்கிரவர்த்திமுதல் தொழிலாளிகள் வரையில் எல்லா வகுப்பார்களும் தேசம் முற்பட வேண்டுமென்ற ஒரே பிடிவாதத்தைக் கொண்டு, மற்ற லாப நஷ்டங்கள் நன்மை தீமைகள் இவைகள் எவையாயினும் பொருட்டாய் நினைக்காமல் ஒருமைப்பா டுற்றனர். அக்காலம் முதல் ஜப்பானியருக்குத் தேசாபிமானமே வேதம்போல் முன்னின்று அவர்கள் நடத்தைக்கும் செயலுக்கும் முயற்சிக்கும் சாஸ்திரப் பிரமாணமாக விளங்கி வருகின்றது. சரித்திரங்களில் தேசாபிமானுவேசங் கொண்ட ஜனங்கள் எண்ணிக்கையி லற்பராயினும், பக்கப்பலம் குன்றினவர் களாயினும், வேறு எவ்விதக் குறைகளவர்களுக் கிருந்தாலும், அவர்கள் பிரமாதமான காரியங்களைச்செய்து முடிக்கவல்லரென்பதற்கு அநேக திருஷ்டாந்தங்களைக் காண்கிறோம்.

இந்த ஜப்பானிய அபிமானிகளின் நோக்கில் நம் தேசமான இந்தியாவினுடைய பரிதாபமான நிலைமையானது இருந்துகொண்டே இருந்தது. இந்தியரைப் போலத் தாங்களும் தங்கள் தேசத்தினரும் ஜாதி வித்தியாசங்களால் பிரிவினைப்பட்டுத் தேசப் பொது நன்மையைக் கைநழுவவிட்டால், இந்தியாவைப்போலவே யிழி நிலையில் ஆழ்தல் கூடுமென்று பயங்கொண்டிருந்தனர். இந்தியாவை ஐரோப்பியதேசத்தார் பலர் வசப்படுத்தப் பார்த்துக் கடைசியில் பிரிடிஷார் அதையாளு

வோ ராயினதுபோல, ஜப்பானில் அதேமாதிரியான கெட்ட எண்ணத்தோடு தோன்றின அன்னியர்களில் ருஷியர் கடைசியில் தனித்து ஜப்பா ஞட்சியைக் கவ ரல்கூடுமென்றும் அச்சமுற்றனர். அவ்வாறு ருஷியா வுக்கு ஒருக்கால் ஜப்பான் வ்சப்படுகிற பட்சத்தில், ருஷியர் அளவற்ற புஜபல பராக்கிரமும் தந்திரோபா யங்களும் கற்றவர்க ளாகையால், ஜப்பானியர் பிற்கா லத்தில் எவ்வளவு தேசாபிமானம் பொங்கிச் சுவாதீனத் தைத் திரும்பப் பெற ஊக்கப்பட்டபோதிலும் அவ் வாறு சித்தித்தல் சுலபமானதல்ல வென்று சிந்தை யிற் கொண்டு, மோசம் வரு முன்னரே, வேறு எவ்வித யோசனையும் செய்யாமல், தேசத்தின் சுவாதீனத்தைப் பத்திரப்படுத்த வேண்டுமென்ற மகா யூகமான நிச்ச யத்தைச் செய்தனர்.

பிரதி மனிதர்களுடைய ஆயுளும் கால அள வுக்கு அடங்கி யிருந்தபோதிலும், தேசஜன சமூகத் தின் ஆயுள் அத்தகைய அளவுக் குட்பட்ட தல்ல வன் ஞே? அரசர்கள், பிரபுக்கள், கற்ளுேர், மற்ளுேர், உயர்ந் தோர், தாழ்ந்தோர், எவராஞலும் சமூகத்திற்கு அழி வில்லாமலும், தாழ்ச்சி, நிந்தனை, பலக்குறைவு முதலியவைகள் உண்டாகமலும் காப்பதில், உடல், உயிர், உரிமை, இவைகளை இழந்தாலுமென்ன? தேசம் சுவாதீனத்துடன் க்ஷேம முற்றிருக்கும் பட் சத்தில், ஒரு காலத்தில் இழந்தவைகளை மற்ளுெரு

காலத்தில் திரும்பப் பெறல் அசாத்திய மல்லவே. உடலில் உயிரைக் காக்கும் நிமித்தம் ஒரு அவயவத்தை யூனப்படுத்தலும், குடும்பத்தைக் காக்கும் பொருட்டுக் குடும்பத்தாருள் ஒருவரை நஷ்டப்படுத்தலும், ஒரு ஊரைக் காக்கும் பொருட்டு ஒரு குடும்பமே இடையூறுறுதலும், நியாயமென்றும் சில சமயங்களில் தீராத அவசிய மென்றும் அங்கீகரிக்கப் படுவது போலக், கோடிக்கணக்கான ஜனங்களது உயிர், பொருள், பெருமை, அபிவிருத்தி, ஆகிய இவைகளைத் திரட்டி அமைக்கப் பெற்றிருக்கும் சமூகத்தையும் சமூகநாதனான சக்கிரவர்த்தியையும் காத்துப் பிற்காலம் நேரிடக்கூடிய ஆபத்துக்களைத் தவிர்க்கும் அளப்பரிய மேன்மைதாங்கிய கருமத்தில் எவ்வளவு மனிதர்களானாலும், எவ்வளவு குடும்பங்களானாலும் சேதப்படுதல் பெருமையே யன்றிச் சிறுமையல்ல. இந்தப் பெருமையை யுணராத ஜனங்கள் க்ஷீணகதியை யடைகிறார்கள். சில சமயங்களில் சலியாத மகா சூரர்களால் நடத்தப்பட்டுப் புலிகள்போல் தேசத்தைக் காக்கப் பொருவோர்களும் தம் பெரும் நோக்கம் சித்திக்காமல் தோல்வியுற்றுத், தேசப் பிரஷ்டர்களாய்ச் சிதறுண்டு போகிறார்கள். அவ்வாறே தென் னாபிரிக்கா போவர்களுக்கு நேரிட்டதைக் கண்டோமாயினும், அப்பேர்ப்பட்ட சூரர்கள் சுவாதீனத்தை யிழந்து அன்னிய ராட்சிக்குப் பலவந்தமாய்க் கட்டுப் பட்டிருப்பதைவிட, எவ்விதக்கேடு நேரிட்டாலும்

அதை யனுபவித்தலே பெருமை யென்று நிச்சயித்துத், தங்களைவிடப் பத்துமடங்கு பலவான்களான பிரிடிஷாரோடு எதிர்த்து நின்றதை யுலகத்தில் வியக்காதவர்கள் எவர்? ஆயினும் போவர்களுக்கு நேரிட்டதுபோல் ஜப்பானியருக்கு நேரிடாமல், அவர்கள் தக்க காலத்தில் கண்ணை விழித்துப் பார்த்துத் தங்கள் முன் தோன்றின அபாயங்கள் முற்றிப் பெருகுவதற்கு முன், தீர்க்க புத்தியுடன் முன் ஜாக்கிரதைகள் செய்து, ஜப்பானை யுலகத்துச் சுவாதீன தேசங்களுள் ஒன்றாக உயர்த்தியது, அத்தேசத்தாரது பெருமையை பழிவற நாட்டினது மன்றி, சீனா, இந்தியா முதலான ஏஷியா தேசங்களது பிற்கால நன்மைக்குச் சூரிய உதயத்தை முற் குறிக்கும் செவ்வானம்போல் விளங்குகின்றதென்போம்.

CHAPTER XII.

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்.

ஜப்பானியத் தலைவர்கள்—மார்க்விஸ் ஹிரோ பூமி ஐடோ, அவருக்குள்ள மதிப்பும் பெருமையும், அவர் சரித்திரமும் ஜப்பானுக்குச் செய்த நன்மைகளும்.

உலகில் ஒவ்வொரு தேசமும் அத்தேசத்தினரும் ஓங்கிச்செழித்து நன்மைகள் பல வடைந்து முற்படுவதற்கு ஒவ்வோர் தலைவர் காரணமாயிருக்தல் நாமறியாததல்ல. முன் அதிகாரத்தில்ஜப்பான் தற்காலதேசமாக முற்பட்டதற்கான காரணங்கள் பல வரைந்ததில் தலைவர்களைப்பற்றிச் சுருங்க வுரைத்துளோம். அத்தலைவர்களுள் மார்க்விஸ் ஹிரோ பூமி ஐடோவே முதன்மையானவ ராதல்பற்றி, அவரின் பற்பல நற்குண நற்கருமங்களையுரைத்துப் பின்னர் ஏனைய தலைவர்களைப் பற்றியும் சிறிது எழுதுவோம். மேற்றேசத்தியதுரைத்தனத்தார் பலரும் முக்கியமாய் மார்க்விஸ் ஹிரோ பூமி ஐடோ ஒருவரையே ஜப்பானிற் றலைவராக அறிவார்கள். சொற்பக்காலத்துக்கு முன் வரையில் ஜப்பானும் சீனாவைப்போலவே ஒரு தேசமென்றும், ஜப்பானியர் சீனரினின்றும் சிற்சில வேறுபா டுடையவ

ரேயன்றி மிகுந்த நாகரிகத் தேர்ச்சியுடையவ ரல்ல ரென்றும் எண்ணியிருந்த மேற்றேசத்தார் வியப்படையும்படி, 1895-96-ம் வருஷங்களில் ஜப்பானுக்கும் சீனுவுக்கும் யுத்தம் நேர்ந்து, அதில் ஜப்பானியர் காட்டிய வீரத்தன்மை, ராணுவ ஒழுங்கு, முதலியவற்றால், அன்ன புதுப்பெருமைக் கெல்லாம் முக்கியகர்த்தாவா யிருந்த ஐடோ பிரபு சாமானிய ரல்லரென வுலகில் கியாதி பிறக்க லாயிற்று. அது முதல் எப்பொழுது மவரைப்பற்றிப் பத்திரிகைகள் பல பற்பல விதமாய்ப் புகழுவதையும், அவருக்கு வேனய நாட்டிலுள்ள ராஜதந்திர நிபுணரும் பொது ஜனங்களும் காட்டிவரும் மரியாதைகளேயும், செய்துவரும் உபசாரங்களேயும், பலர் அறிந்து மிருக்கிறார்கள். இவரைப்போலவே ஜப்பானில் இன்னும் இனுயி, ஒகுமா, யாமகாடா, மட்ஸுகாடா வாகிய அதிபுத்திசாலிகள் புராதன நாகரிகத்தேர்ச்சி யாதாரமாகவே ஜப்பான் முற்படுவதற்குத் தக்க வழிகாட்டியவர்களாகி, ஐடோ பிரபு அடைந்திருக்கும் கியாதியிற் களிப்புறுவதோடு, அவர்களில் ஒருவர் "ஐடோ பிரபுவாலேயே ஜப்பான் தேசத்தின் தற்காலத்தியதும் இனி வரும் காலத்தியதுமான நன்மை கைகூடவேண்டு' மெனப் புகழ்ந்து, "தேசத்தில் துரைத்தனச் சங்கடங்களேவை நேரிடினும் அவற்றை நிவர்த்திக்க ஐடோ பிரபுவன்றி வேறு யாருமில" ரென வற்புறுத்திக் கூறியுள ரென்றால், ஐடோவின் சிறந்த பதவியை வே றெடுத்து விளக்க வேண்டுவ தவசியமோ?

ஐடோ பிரபு மந்திரியா யிருந்தாலுஞ் சரி, வேறு மந்திரி துரைத்தனம் செய்யும் காலமாயினுஞ் சரி, ஜப்பானியர் ஐடோ பிரபுவின் கருத்தையே பின்பற்றி வருகிறார்கள். ஏனைய மந்திரியின் துரைத்தனக் காலமாயிருந்தாலும், ஐடோ பிரபுவே மந்திரியா யிருப்பது போல அவருக்குச் செல்வாக் குண்டு. நம்மிந்தியாவிலும் மற்றத் தேசங்களிலும் தேசப் பொது நன்மையை நாடி யுழைப்போர்களைச் சிற்சிலர் யாதும் தக்க காரண மின்றியே குறைகூறித் திரிவதுபோல, ஜப்பானிலும் சில சாமானிய பத்திரிகைகள் ஐடோ பிரபுவை ஒவ்வோர்காலத்திற் குறைகூறிடினும், தேசத்துக் கெவ்விதக் குழப்பம் நேரிட்டபொழுதும் ஜப்பானியர் ஒருமிக்க ஐடோ பிரபு வொருவரையே தமது தலைவராக நம்பி அக்குழப்பத்தை விலக்கிக் கொள்ளுவார்கள். ஜப்பான் சக்கிரவர்த்தி ஐடோ பிரபுவிடம் மிகுந்த நம்பிக்கையுடையவரா யிருப்பதோடு, அவரால் தேச மடைந்திருக்கும் மேம்பாட்டையும் நன்கு தெரிந்துகொண்டவரே. முன் அதிகாரங்களிற் றெரிவித்ததுபோல ஜனங்கள் தெய்வத்தன்மையினரென மதித்துப் பூசிக்கும் சக்கிரவர்த்தியே யிவரைக் கனப்படுத்தி, எக்காலத்தும் சக்கிரவர்த்தியின் வமிசத்தினரே பெற்றுவந்த கௌரவப்பட்ட மொன்றும் ஐடோ பிரபுவுக் களித்தன ரென்றால், அங்ஙனம் கௌரவப்படுத்தப்பட்ட ஐடோ பிரபுவிடம் ஜனங்கள் கொண்ட மதிப்பு எத்தன்மைத்தா யிருக்குமெனத் தெரிந்துகொள்ளல் கூடும்.

பிரான்ஸ் தேசத்தை யுயர்பதவிக்குக் கொண்டு வந்த நேபோலிய னென்ற ரணவீரனென்ன, அல்லது ஜர்மனிதேசத்தையுலகத்தோர் கொண்டாடச்செய்த பிரவீணரான பிஸ்மார்க் என்ன, இவர்கள் தம் தேசங்களை யுன்னத பதவிக்குக் கொண்டுவந்ததில் பலவனுகூலங்க ளேற்கெனவே யேற்பட்டிருந்தும், வெகு காலம் பாடுபட்டே தம் நோக்கங்களை நிறைவேற்றியிருக்க, நவீன ஏற்பாடுகள் யாவுமின்றிப் புராதனப் பழக்க வழக்கங்களையே மேற்கோளாகக் கொண்டு கிழக்குக் கோடியிற் கிடக்கும் ஜப்பான் தேசத்தைச் சுமார் 30-வருஷங்களுக் குள்ளாகத் தற்கால நாகரிகங்கள் முழுமையிலுந் தேர்ச்சி யடையச்செய்த ஐடோ பிரபுவுக் கீடாக மேற்குறித்த இரண்டு கீர்த்திவான்களைச் சொல்லல் ஏலா தென்றும், மேனாட்டில் எந்த ராஜதந்திர நிபுணரையும் அவருடன் ஒப்பிட்டுப் பேசக்கூடவில்லை யென்றும் சில ஐரோப்பிபக் கல்விமான்களே யபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

இவர் 1841-ம் வருஷத்தில் பிறந்து, சுமார் இருபத்திரண்டு வயதுவரையில் தம் நாட்டிலுள்ள சாதாரணக் கல்விச்சாலைகளிற் கற்று, 1863-ம் வருஷத்தில் இனுயி பிரபுவுடன் இங்கிலண்டிற்குக் கல்விகற்கும் நோக்கத்துடன் சென்று, சிறிதுகாலம் அங்கு தங்கித் தம் நாட்டுக்குத் திரும்பினபொழுது, ஷிமோனஸேகி யென்ற ஜப்பானுக்குச் சொந்தமான கோட்டையொன்றை யன்னிய ராஜாங்கத்தார் முற்றுகைபோட்டுத்

தகர்த்துக்கொண்டிருக்க, அவ் வன்னிய ராஜாங் கங்களின் மந்திரிகளுடன் கலந்து பேசவேண்டிய விஷ யங்களி லெல்லாம் ஐடோ பிரபுவே, அக்காலத்தில் சிறிய வயதினரே யாயினும், ஜப்பானின் பிரதி நிதியாய்ச் சக்கிரவர்த்தியால் பொறுக்கப்பட்டு விளங் கினு ரெனக்கேட்க, இத்தனை சிறுவயதில் இவர் இத் தகைய ராஜ தந்திரப்பயிற்சி யடைந்த தெங்ஙனமென எவர்க்கும் வியப்பே யாகின்றது. கலகம் ஓய்ந்து நாட் டிற் சமாதானம் பரவியவுடனே, அன்னிய நாட்டாரின் கோபி என்ற துறைமுகத்தை யடுத்த ஹியாகோ மாகாணத்துக்குக் கவர்னராக 1868-ம் வருஷம் இரு பத்தேழாவது வயதில் ஐடோ பிரபு நியமிக்கப்பட் டா ரென்றால், அவர் சாமர்த்தியத்துக்கும் விவேகத் துக்கும் வேறு திருஷ்டாந்தம்வேண்டியதில்லை. அவரை யன்றி அன்னிய ராஜாங்கத்து மந்திரிகளோடு கலந்து பேசிக் காரிய முடிவு செய்யச் சாமர்த்தியவான் வேறி யாரும் ஜப்பானி லில்லையென்றே ஜப்பான் சக்கிர வர்த்தி யவரைத் தெரிந்தெடுத்து நியமித்தார். இந்த ஸ்தானத்தி லிரண்டு வருஷக்காலமிருக்க, 1870-ம் வரு ஷத்தில் இவரைத் தேசத்திய அரசிறை உதவி மந்திரி யாக நாட்டின் க்ஷேமத்தைக் கருதி நியமிக்கவேண்டிய தாயிற்று. உடனே இவர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று ஒரு வருடக் காலந் தங்கி அரசிறை விஷயமாய்க் கற்க வேண்டிய தெல்லாங் கற்றுத் திரும்பச்சிலநாட் செல்ல வே, அப்படி 1873-ம் வருஷத்தில் திரும்பினபோது

மராமத்திலாகா மந்திரியாக மந்திரிகளின் சபையில் நியமனம் பெற்றுப் பன்னிரண்டு வருடங்கள் அந்த இலாகாவின் மந்திரியாயிருந்து தக்க அனுபவமடைந்த பிறகு, 1885-ம் வருஷத்தில் முதற் றடவை தாமே முக்கியமந்திரியாய் மந்திராலோசனைச் சபையைக் கூட்டினர். அவர் கூட்டின சபை மூன்றுவருஷங்களின் பிறகு மாறினாலும், அதற்குப்பதிலாகக் கூட்டப்பட்ட மற்றொரு மந்திரிச் சபையிலும், இவரில்லாதிருக்க முடியாதெனச் சக்கிரவர்த்தியே கருதியபடி, இவர் ஒருவரா யிருந்து நிருவகித்தார். அன்றி அவர் பல விலாகாக்களின் தலைவராக வுத்தியோகம் பெற்றிருந்து, மறுபடியும் 1892-ம் வருஷத்தில் தாமே முதன் மந்திரியாக மந்திரிச் சபையை நியமித்துக்கொண்டார். இந்தச் சபை 1896-ம் வருஷம்வரையிலும் துரைத்தனஞ்செலுத்திவந்த காலத்திலேயே ஜப்பானுக்கும் சீனுவுக்கும் கலகம் நேர்ந்து யுத்தம் நடந்தது. இந்த யுத்த காலத்தில் இவர் காட்டிய சாமர்த்தியத்தை மெச்சி, இவரைச் சக்கிரவர்த்தி மார்க்விஸ் பட்டத்தினராக்கினர். மறுபடியும் இவரே 1898-ம் வருஷத்திலும், பிறகு 1900-ம் வருஷத்திலும், மந்திரிச் சபையை மூன்றாவது, நான்காவது தரமாக வேற்படுத்திச் சில மாதங்கள் துரைத்தனம் நடத்தி வந்தார். இங்ஙனம் இவர் ஜப்பான் தேசத்தில் பலதடவைகளில் முதன் மந்திரியாகவும், மற்றும் பல காலங்

களில்பல விலாகாத் தலைவராகவு மிருந்துவந்ததன்றி, அன்னிய தேசங்களுக்குச் சென்று ஜப்பானுக்குச் சில சாதகங்கள் பெறவேண்டியிருந்த காலங்களி லெல்லாம் சக்கிரவர்த்தி இவரையே தெரிந்தெடுத் தனுப்புவது வழக்கமா யிருந்தது.

அப்படி மேற்குத் தேசங்களுக்கு ராஜரீகக் கரும வசத்தினராயனுப்பப்பட்ட பல சமயங்களுள், 1882-ம் வருஷத்தில் அன்னிய தேசங்களின் ஸ்தாபனங்களை யும் அனுபோகங்களையுஞ் சோதித் தறிந்து, ஜப்பான் தேசத்துக் கெவ்வித அமைப்பு தக்கதாகுமென நிச்ச யித்து, அத்தேசத்தின் அரசு முறை யமைப்பைக் கற் பிக்குமாறு அனுப்பப்பட்ட சமயத்தைவிடப் பெரி தொன்று நேரிட்ட தில்லை. அப்போது ருஷிய சக் கிரவர்த்தி மூன்றுவது அலக்ஸாண்டருக்கு முடி சூட்டு நடக்க, ஐடோ அங்குஜப்பான் பிரதிநிதியாய் விளங்கி னர். ஜப்பானுக்குத் திரும்பிவந்து, 1865-ம் வருஷத்தில் கொரியா விவகாரச் சம்பந்தமாய்ச் சீனுவுக்குச் சென்றனர். காலஞ்சென்ற விக்டோரியா மகா ராக்கினிக்கு 1897-ம் வருஷத்தில் டைமண்ட் ஜூபிலி நடந்தபொழுது, ஜப்பான் பிரதிநிதியாகச் சென்ற சக் கிரவர்த்தி குமாருடன் இஙகிலண்டுக்குப் போயினர். சமீபத்தில் ஐந்தாவது முறை ஐரோப்பிய தேசங் களைப் பார்த்துத் திரும்பியும் வந்திருக்கின்றூர்.

இவ்வாறு இயல்பா யமைந்த பேரறிவுடன் பல தேசங்களைச் சுற்றிப்பார்த்து அங்கங்குள புதுமைகளை யுங் கற்றுணர்ந்து புத்தி விசாலமும் பேரவாவும் எழப் பெற்ற மகா புருஷர்க ளல்லவோ தம் பிறப்புநாட்டின் பெருங்கருமங்களை வகித்துக், கதியற்ற மானிட கோடிகளை யுய்விக்க வல்லவ ராவர்? அன்றி, கடல் கடந்தவன் கடவுள் வெகுளிக்குப் பாத்திர னென்று சாதிவிலக்குச் செய்யும் புல்லறிவினோர் வாழு மித்தேசத்தில் மார்க்விஸ் ஐடோ போன்ற லோகோபகாரிகள் தோன்றல் எங்ஙன மியலும்? பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்தியாவில் நிலைபெற்ற பிறகு, இந்தி யர்கள் அன்னிய தேசங்கள் சென்று சுதேச நன்மை களை முற்படுத்தற்குற்ற பெருந் தருணங்கள் ஜப் பானுக்குநேர்ந்ததுபோல இந்தியாவுக்கும் நேர்ந்திருக் கின்றன. நேரிட்டா லென்ன? தன்னலம் வெறுக்குந் தேசாபிமானிகளுக் கல்லவோ அத்தகைய தருணங்கள் நோக்கப் பெருமை யுற்றனவாகும்? ஸர். டி. மாதவ ராவ், ஸி. ரங்காசார்லு, ஸர். டி. முத்துசாமி அய்யர், மகாதேவ கோவிந்த ரானடே, ஸர் அமராவதி சேஷய்ய சாஸ்திரி, ஆகிய பெரியோர்கள், உற்ற சமயங்களில் இங்கிலண்டுகேகுப் போகும்படி ராஜாங்கத்தாராலே கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டும், சாதிவிலக்குக்குப் பயந்து, தம் நாட்டுக் கழியாத நன்மை செய்யவாய்த்த அச்சமயங்களை யொழித்தனர். ஐடோவைப்போல

நம் தேசத்திலும் முன் வந்துழைக்கும் பெரியோர்கள் தோன்றுகிறவரையில் இந்தியாவின் க்ஷேமம் நிலைப்பட்டுப் பெருகக் கோரல் வீண் பகற்கனவென்போம்.

மேற்சொன்னவாறு மார்க்விஸ் ஐடோ ராஜாங்க நிருவாகத்திற் பெற்ற வுன்னத ஸ்தானங்களாலே மட்டும் அவருடைய தேசாபிமானம் வெளிப்பட்டதன்று. எவ்விதத்தால் தம் தேசத்தின்பொருட்டு உழைக்கக் கூடுமோ அவ்விதத்தால் ஓயாம லுழைத்து வருகிறவரானதால், ஜப்பானியர் மார்க்விஸ் ஐடோவைத் தேசாபிமானிகளுள் மகோன்னத பதவியில் வைத்து மதிக்கிறார்கள். ஜப்பானியர் அன்னிய தேசத்தார்களுடைய நோக்கத்தைத் தடுக்குமாறு அவ்வன்னியரதுபாயங்களையே பிரயோகஞ் செய்யவேண்டுமென்று துணிவுற்றகாலத்தில், மார்க்விஸ் ஐடோ அவர்களுடன் உற்ற துணைவராக நின்று தேசத்தின் முற்போக்குக்கு இன்றியமையாத மகா சிரேஷ்டமான சகாயஞ் செய்தனர். இவருடைய செல்வாக்கினாலேயே ஜப்பானியர் மேனாட்டுக் கருத்துக்களை யங்கீகரிக்க லாயினர். ஆயினும் ஜப்பானிய அபிமானிகள் தேச க்ஷேமமே தங்கள் எல்லா முயற்சிகளுக்கும் முடிவில் நோக்க மென்பதை மறந்தன ரல்லர். இவ்வாறு ஜனங்களின் மனச்சார்பைப் பண்படுத்தி, 1873-ம் வருஷத்தில் ஜப்பான் ராஜாங்க அமைப்பு முறையையும் வரைந்து, மனதே பிரமாணமாக இயற்றப்பட்டு வந்த அரசு முறையை ஜனப்பிரதி

நிதி முறையாக வெகு எளிதாய் மாற்றினர். அனேக ஆயிரம் வருஷங்களாக அரசன் தன் நெஞ்சே ஆணையாக ஆட்சி செய்து வந்த ஜப்பானில் அரசனுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களும் மனோபீஷ்டங்களும் ஜனப்பிரதி நிதிகளின் அபிப்பிராயத்தின் சார்புபெற ராஜாங்கத்தை மாற்றுவது ஒப்புயர்வற்ற மகாமதியூகிகளால் கூடியதே யன்றி மற்றோரா லன்று. நவீன ஏற்பாடுகளைக் குற்றமற வரைந்துவைத்தல் கஷ்டமல்ல. எவ்வாறு அவற்றைத் தீங்கு விளையாமல் ஜனங்கள் அனுஷ்டிக்கத் தக்கோரோ, அவ்வாறு அவற்றை யமைத்தல் ஆழ்ந்த ராஜ தந்திரிகளாலேயே முடியும். இந்தியா தேசத்தில் சட்டச் சபைகளைத் திடீரெனப் பிரதிநிதிச் சபைகளாக விரித்து, நமது முனிசிபாலிடிகள் முதலிய ஸ்தலச் சபைகளில் அங்கத்தினர்களா யுள்ளவர்களை யப்பிரதி நிதிச்சபைகளுக் கங்கத்தினர்க ளாக்கி, ராஜாங்க விவகாரங்களி லப்போதப்போது தோன்றும் பிரசினைகளைப்பற்றி அபிப்பிராயங்கொடுக்கச் சுதந்தரம் பெற வைத்தால், அவர்கள் ஆரம்பத்தில் எவ்வாறு தவறுதல்கள் செய்வார்க ளென்பதை நாம் ஊகிக்கக் கூடு மல்லவா? புத்தியில் நம்மவர்களைப்போ லிருந்த ஜப்பானியர் பெருந்தீங்கு விளைக்குந் தவறுகளைச் செய்யாமல் மொத்தத்தில் தேச நலத்துக் குற்றவாறு தம் சுதந்தரத்தைச் செலுத்தினது மார்க்விஸ் இடோ போன்ற தேசாபிமானிகளின் தீர்க்கபுத்தியையும் தலைமைத் திறமையையுங் காட்டுகின்றது.

தேசத்தில் ஐரோப்பியர்களுடைய சகவாசத்தால் இந்துக்களது பூர்வாசாரங்களும் அனுஷ்டானங்களும் மாறித் தளர்வடைகின்றன வென்று பல ரஞ்சுவதுபோல், ஜப்பானிலும் அஞ்சுவோர் பலருண்டு. ஆயினும் மார்க்விஸ் ஐடோ போன்ற புத்திமான்கள் அன்னியரின் சகவாசத்தால் மதம், ஆசாரம், கலை, ஒழுக்கம் முதலியவைகளில் மேலார்ந்த வேற்றுமைகள் எவை தோன்றினும், அவைகளது உட்புறமும் வேரும் தேசச்சார்பைப் பெற்று நிற்குமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அவ்வாறே ஆதியில் பௌத்தமதம், கன்பூஷியமதம், (Confucianism) கலை, முதலியவைகள் அன்னிய தேசங்களிலிருந்து ஜப்பானிற் புகுந்தபோதிலும், கால அளவில் அவைகள் ஜப்பானிய உருவமே யடைந்தன. கிரஸ்துமத போதகர்கள் எங்கும்போல் அங்கும் செய்யும் மதபேதக முயற்சிகள் பயன்படாமையால், அங்கு வசிப்போர்களிடத்தில் மிக வெறுப்பைக் காட்டிவருகிறார்கள். மார்க்விஸ் ஐடோவும் இம்மதாசாரியர்கள் ஜப்பானியரைப் பல விதமா யிகழ்ந்துவருவதால் அவர்களிடத்தில் ஒற்றுணர்ச்சி யற்றவரா யிருக்கின்றனர். “ தருமம் சரா,” “ ஸத்தியம் வதா” என்கிற ஹிந்துக்க ளறிந்த வேத வாக்கியங்களைப் போல, நல்லனசெயலும் தீயனவிலக்கலுமே ஜப்பானியருக்கும் போதுமான மத மென்றும், மூடபக்தி யுருக்கொண்ட கிரஸ்துமத முதலியன ஜப்பானியருக் கனாவசிய மென்றும் மார்க்விஸ் ஐடோ சொல்லுவது வழக்கமாம்.

ஐரோப்பிய தேசங்களிலும் அமெரிக்காவிலும் மார்க்விஸ் ஐடோ சென்ற ராஜ ஸ்தானங்களி லெல்லாம் முடிமன்னரும் ஆட்சியதிபரும் வெகு சிறப்புடன் உபசரிக்கப், பிரிட்டிஷ் மகாராஜா மாட்சிமை தங்கிய ஏழாவது எட்வர்ட் தமது வாசஸ்தானத்துக்கு இந்தச் சீரோங்கு மரசியல்வல்லோரை வரவேற்க விரும்பி, அவ்வாறே வரப்பெற்றுப் பெரும்பட்ட மொன்றைப் பூட்டிக் கனப்படுத்தினர். ஜப்பானில் மார்க்விஸ் ஐடோவைவிடப் பெரியோ ரில்லை ; தற்காலத்தில் உலகத்தி லிலை யெனலுந் தகும்.

CHAPTER XIII.

பதின்மூன்றாம் அதிகாரம்.

ஜப்பானில் இன்னொரு தேசாபிமானி—பாரன் ஷிபு ஸாவா அவர் நோக்கங்களும் உழைப்பும், அன்னிபதேசம் போனதும்—வேறு சிலர்.

மார்க்விஸ் ஐடோவினது பெருந்தன்மையும் தேசாபிமானமும் எத்துணை உயர்ந்தனவாயினும் முற்றிலும் ஒருவர் முயற்சியினாலேயே தேசாபிவிருத்தி சித்திபெறல் சாத்திய மல்ல வாகையால், இவருடன் வேறு துறைகளில் பெரியோர் மற்றோரும் உடனுழைத்துத் தம் தாய்ப் பூமியின் தற்கால பிற்கால க்ஷேம லாபாதிகளை நிலைநாட்டி வருகின்றனர். மார்க்விஸ் ஐடோ துரைத்தன விவகாரங்களில் நேரே புகுந்து வகித்துவர, பாரன் ஷிபு ஸாவா (Baron Shibusawa) என்ற பேரபிமானி ராஜாங்க ஜோலிகளிற் சம்பந்த முறாமல் விலகிநின்று தேசத்தின் பொருட்பெருக்கத்திற் கவலை யேற்று வருகின்றனர். துரைத்தன மெவ்வாறு சீர்ப்பட்டிருப்பினும் செல்வப்பெருக் கில்லையாயின் அபிவிருத்திக்குக்

குந்தகம் நேரிடக்கூடியது விசிதமல்லவா? அத்சகைய செல்வப்பெருக்கில்லா தல்லவோ நம் மருமன்னே இந்தியா நாகரிக ராஜாங்கப் பேறுபெற்றிருப்பினும் முற்போக்குக் கிசைந்த அனுகூலங்களின்றித் தத்தளிக்கின்றது. செல்வமும் வர்த்தகமும் தேச சுபிக்ஷத்துக்கின்றியமையாதன என்பதை யாதிமுத லுணர்ந்தவ ராய் பாரன்ஷிபுஸாவா தாமேற்றிருந்த அரசிறைஉதவி மந்திரி ஸ்தானத்தை யொழித்து, வர்த்தகக் களத்திற் புகுந்தனர். ஜப்பானின் தனுபிவிருத்திக்காகச் சமீபத்தில் படிப்படியாய்ச் செய்யப்பட்டுவந்த பற்பல முயற்சிகளில் இவர் சம்பந்தப்படாத தொன்றுமில்லை. அவருக்குத் தற்காலம் அறுபத்துமூன்று வயதாயினும், சுமார் ஐம்பது பெரிய கம்பெனிகளில் அவர் அத்தியக்ஷர்களி லொருவரா யிருப்பது மன்றித் தம் ஜனங்களது நாணயத்தையும் கௌரவத்தையும் பலப்படுத்தற் கியைந்த வூக்கப்பா டொவ்வொன்றிலும் பங்கு பெற்றுளர். அவர் விரும்பினல் மந்திரிகளி லொருவராகச் சக்கிரவர்த்தியால் நியமிக்கப் பெறுவது சுலபமாயினும், மந்திராலோசனைச் சபையிற்சேராமல் ஒதுங்கியிருப்பதனுற் றேசத்துக்கதிக நன்மைசெய்யக் கூடுமென்கிற நம்பிக்கையா லேவப்பட்டு வர்த்தக விரிவிலெப்போதுங்கொண்ட கவலையை நெகிழவிடாம லிருக்கின்றனர். மேலும் ஜப்பான் ராஜாங்க ஒழுங்குப்படி மந்திரிகள் சாமானியக் கம்பெனிகளில் அத்தியக்ஷ ராயிருத்தல் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவ்வாறு

அந்த மந்திரி யுத்தியோகத்தை யேற்றல் அவர் சம்பந்தப்பட்டுநடத்திவரும்அனேகக்கம்பெனிகள் தடுமாறிப் போவதற் கேதுவாகு மாதலால், தேசாபிமானிகளும் எல்லோரு மாசைப்படத்தக்க அந்தப் பெரிய அந்தஸ்தை வேண்டா தொழித்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு பொருளாதார நெறிகளில் வேலைசெய்து வருவதன்றி மற்றெவ்வாறு தம் ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்து வரக்கூடுமோ அவ்வாறெல்லாஞ் செய்ய முன்னிற் போராயு மிருக்கின்றனர். அனேக தருமசாலைகள் கட்டி அவைகளுக்கு வேண்டிய நிதிகளையு மேற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இவரா லேற்படுத்தப்பட்ட வித்தியாசாலைகளும் பல வுண்டு. கம்பெனி யென்கிற கூட்டு வியாபார முறை இவரே ஜப்பானியர்க்கு ஆதியிற் போதித்தவர்.

1868-ம் வருஷத்து நவீன வற்பாட்டிற்கு முன் அனேக ஜப்பானியச் சிறுவர்கள் ஐரோப்பிய தேசங்களுக்கும் அமெரிக்காவுக்குஞ் சென்று அங்கே பல வித்தைகளைக் கற்றும் ஸ்தாபனங்களைச் சோதித்தும், அனுபோகங்களைப் பெற்றும், திரும்பித் தம் பிறப்பு நாட்டில் தற்கால நாகரிக நிலைப்பாட்டுக்குக் காரண பூதர்களானார்க ளென்று சொல்லியுளோம். அப்படிச் சென்ற சிறுவர்களில் பாரன் ஷிபுஸாவாவும் ஒருவராகி, இங்கிலாந்துக்கும் பிரான்ஸுக்குஞ் செல்ல அங்கே வெகு கௌரவமா யுபசரிக்கப்பட்டனர். ஜப்பானை விட்டு இவ்வன்னிய தேசங்களுக்குப் புறப்படும்

பொழுது தம் மந்தஸ்திலுள்ளமற்ற ஜப்பானியர்களைப் போலப் பூர்வ வழக்கத்தை யொட்டி யுடை யுடுத்துப் புறப்பட்டதாகவும், இரண்டுபக்கங்களிலு மிரண்டுகத்திகள் வழக்கம்போற் றொங்கின தாகவும், பிரான்ஸ்தேசம்போனதும் தாம்நேசப்பாங்கான நோக்கங்களுடன் யாத்திரை செய்வதை யுணர்ந்து கத்தி யேந்தல் தகாதென் றறிந்து, பிரெஞ்சு கனவான்களைப் போற் றமதுடையை மாற்றினதாகவும்சொல்லப்படுகிறது. சாமானியமாய்க் கருதின், இப்படி மாற்றினது ஒரு பெருங்காரியமாகச் சொல்லத்தகா தெனினும், அக்கால விசேஷத்தை நாடி நோக்குகையில், இது ஜப்பானிய ஜாதித் தலைவர் சமயோசிதமாகத் தங்கள் பூர்வீகப் பழக்க வழக்கங்களை மாற்றுவதில் வீண் சங்கை கொண்டவர்களல்ல ரென்பதைக் காட்டுகிறபடியால், இதை யொரு விசேஷ சம்பவமாக இங்கெடுத் துரைக்கலாயினேம். தாம்புது வுடுப்புத் தரித்தவாறு, பிரெஞ்சு நாட்டில் தம்மைப்போலப் புகைப்பட மொன்றெடுக்க, அதை ஜப்பானில் அவர் குடும்பத்தார் பார்த்து இவ்வாறு தம் குடும்பத்துக்கு இளப்பம் நேர்ந்ததே யென்று துக்கித்துக் கண்ணீர் விட்டனராம். அதாவது, பரம்பரையாய்ப் பெரிய அந்தஸ்தான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பாரன் ஷிபுஸாவா ஐரோப்பாவுக்குப் போய் அங்கு உடை மாற்றினதுமன்றிக் கத்திகளையுங் களையலாயிற்றே யென்று மனம் நொந்தனர்போலும். ஜப்பானிய ரல்லாத நாம்

இவரின் குடும்பத்தாரின் உணர்ச்சியை யறியாமல் அது முற்றிலும் மதிக்குறுக்கக் குறியாகக் கொண்ட போதிலும், நம்முள்ளும் நாம் கண்டிப்பா யனுஷ்டித்து வருஞ் சில வாசாரங்களி னின்றும் நழுவி நடக்குஞ் சிலரைக் கண்டு நம்மனோர் வெகுளுதலும் ஜப்பா னியருக்கும் மற்றோருக்கும் அவ்வாறே மதிக்குறுக்க மெனத் தோன்றுமென்ப தறிக. ஆயினும் நீண்ட காலம் அனுஷ்டானத்தி லிருக்கு மொழுக்கங்களினின் றும் ஒருவாறு நழுவிப் புதுமைகளை யேற்பது அபி விருத்திக்கின்றியமையாத தாகையால், தேசாபிமானி கள் சாமானிய ஜனங்களது இகழ்ச்சி புகழ்ச்சியைக் கருதாது, தேச நன்மைக் குற்றனவற்றை மேற்கொள் ளலிற் பின்வாங்க மாட்டார்கள். பாரன் ஷிபுஸாவா உண்மையான தேசாபிமான தீர ரானதால் மேற்றிசை நாகரிகத்தில் எவை நன்மை பயக்கத்தக்கனவோ அவற்றை யேற்க முன் வந்தோர்களுக்குத் தலைவராய் நின்றனர். பாரன் ஷிபுஸாவா, பொருளுளோர் பொ ருளிலார், பெரியோர் சிறியோ ரனைவராலும் மதிக்கப் பட்டவராய், ஜப்பானி லெங்கு சென்றாலும் அவரைப் பற்றியோ ரவச்சொல்லையாவது அவர் தகாத காரியஞ் செய்ததாகவாவது கேட்ட லரிதாக இருக்கிறார்.

மார்க்விஸ் ஐடோ, பாரன்ஷிபுஸாவா இவர்களுக் குச் சற்றேறக்குறைய நிகராகத் தற்காலம் ஜப்பா னில், கௌடண்ட் இனோயி (Count Inouye), கௌ ண்ட் ஒகுமா (Count Okuma), கௌணட் மட்ஸு

காடா (Count Matsukata), மார்க்விஸ் யாமகாடா (Marquis Yamagata), ஆகிய இன்னோரையுஞ் சொல்லலாம்.

கௌண்ட் இனோயி வயது முதிர்ந்த ஜப்பானியப் பெரியோரில் ஒருவர். வயதில் முதிர்ந்தவராயினு மவருடைய எண்ணங்களும் நோக்கங்களும் யௌவனப் பிராய முள்ளோரது தைரியத்தையும் பரபரப்பையும் கொண்டிருக்கின்றன. அநேக பெரிய உத்தியோகங் களை வகித்துப் பேர்வாங்கி, இப்போது விலகி யிருக்கின்றார். இப்போதும் சக்கிரவர்த்திக்கு நம்பிக்கையான முதிர்ந்த மந்திரி வேண்டுமென்று கௌண்ட் இனோயியைத் தருவித்தால் அவர் மறுபடியும் உத்தியோகம் வகிக்கத் தடையில்லை. இவரும், மார்க்விஸ் ஐடோவும், வேறு நால்வரும் ஆதியில் ஐரோப்பாவுக்குச் சென்று அங்கு பரவியிருக்கும் நாகரிகத்தைக் கற்றுத்திரும்பினர்கள். முதலில் இவர் அரசிறைஉதவி மந்திரியாகவும் பிற்பாடு அன்னிய மந்திரியாகவுமிருந்தார். ஜப்பான் அன்னிய தேசங்களோடு உடன்படிக்கைகள் செய்துகொண்டபோது, இவரே மந்திரியாயிருந்தார். ஜப்பான் தேசத்துப் பொருளாதார நிலைமையைப்பற்றிக் கௌண்ட் இனோயிக்குத் தெரிந்த அளவு மற்றொருவருக்கும் தெரியாது. அன்னிய மந்திரியா யிருந்தது மல்லாமல், அரசிறை மந்திரியாகவும் முதல் மந்திரியாகவும் இருந்தவராகையால் கௌண்ட் இனோயி காலஞ்சென்ற கிழமந்திரியாகி ஜப்பானியரது புதிய சரித்திரத்தில் நேரிட்ட அநேக சங்கதிகளைக்

கதைபோலச் சொல்லிக் கேட்டோரை யுற்சாகப் படுத்துகிறார்.

கௌண்ட் ஒகுமா ஜப்பானிய அபிமானிகளிற் பேர் போன மற்றொருவர். ஐரோப்பிய நாகரிகத்தைத் தம் நாட்டில் ஸ்தாபிக்கிற விஷயத்தில் மகா ஊக்கங் கொண்டவர். அப்படி ஊக்கங் கொண்டிருப்பதாலேயே, அவரை யொரு ஆக்கிரங்கொண்ட மூடன் 1889-ம் வருஷத்தில் அவர்மீது வெடி குண்டு ஒன்று போட்டுக் கொல்லப் பார்த்தான். அதுவலது காலிற்பட்டுக் காயஞ் செய்தபோதிலும் உயிர்ச்சேதம் நேரிடாமல் கௌண்ட் ஒகுமா தப்பினார். வலது காலைத் துண்டித்து விடும்படியாக நேரிட்டது. அவர் சில காலம் அரசிறை மந்திரியாயும் முதல் மந்திரியாயு மிருந்தார். அவரைவிடப் பேச்சிற் சதுரர் ஜப்பானியரு ளில்லை. எப்போதும் தம் தேசம் முற்படுவதிலேயே கவலை கொண்டிருப்பவர். அவருக்கு ஆங்கில பாஷை தெரியாவிட்டாலும் தம் தேச விஷயமாக அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளுக்கு வியாசங்கள் அடிக்கடி யெழுதியிருக்கிறார். கல்வியை யபிவிருத்தி செய்வதில் இடை விடாத நோக்கங் கொண்டவர். பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் கல்விச் சாலைகள் ஸ்தாபித்துத் தாமே நடத்திவருகிறார். அநேக அயல் நாட்டுப் புஸ்தகங்களை ஜப்பான்பாஷையில் மொழிபெயர்ப்பதற்கும் ஒருசங்கம் ஸ்தாபித்திருக்கிறார். கௌண்ட் இனோயி எப்படியோ அப்படியே கௌண்ட் ஒகுமாவும் வயதில் கிழத்தன்மை யுடைந்

திருப்பினும் நோக்கங்களிலும் எண்ணங்களிலும் கிழத்தனத்தை யறியாதவர்.

கௌண்ட் மட்ஸுகாடா (Count Matsukata) வும் மார்க்விஸ் யாமகாடா (Marquis Yamagata) வும் வயது முதிர்ந்த ராஜதந்திரிகளைச் சேர்ந்த இருவர். மட்ஸுகாடா ஜப்பானிய அரசிறை விஷயங்களில் வெகு பரிசிரமப்பட்டவர். பாலியத்தில் பிரான்சு தேசத்துக்குச் சென்று அத்தேசத்து அரசிறை முறைகளையும் மற்றத் தேசங்களது முறைகளையும் கற்று, தம் தேசத்தில் தாம் கற்றவைகளுக்குப் பலனைக் கண்டார். மார்க்விஸ் யாமகாடா 65 வயதானவர். ஜப்பானிய ராஜதந்திரிகளில் மகா கியாதி பெற்றவர். மார்க்விஸ் ஐடோவைவிடச் சாமர்த்தியசாலி யென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். பலமுறை முதல் மந்திரியா யிருந்திருக்கிறார். ஜப்பானிய சைனியமானது ஐரோப்பியர்களால் புகழப்படும்படியான நிலைமையி லிருப்பது அவருடைய சாமர்த்தியத்தின் வேலைதான். ஐரோப்பிய தேசங்களில் அந்தந்தத் தேசத்திலுள்ள ஆண் பிள்ளைகளில் ஒவ்வொருவரும் கௌமார தசையில் சில வருஷம் சைனியத்தில் சேர்ந்து யுத்தப்பயிற்சி பெறவேண்டுமென்று கட்டாயமான ஒழுங்கிருப்பதுபோல, ஜப்பானிலும் அவர் ஒரு ஒழுங்கு ஏற்படுத்தினார். வெகு காலம் மார்க்விஸ் யாமகாடா சைனியத்துக்குத் தலைவரா யிருந்தார். சக்கிரவர்த்திக்கு இவரிடத்தில் மகாப் பிரியமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜனங்களுக்கும் இவ

ரிடத்தில் அளவற்ற மதிப்புண்டு.

சுமார் முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன் ஐரோப்பியர்களால் பழிக்கப்பட்டு வந்த ஜப்பானியர் இந்தச் சொற்ப காலத்துக்குள் அவ்வைரோப்பியர்களாலேயே தங்களுக் கொப்பாக அங்கீகரிக்கப் பட்டதும், அவர்கள் ஜப்பானியருடைய நேசத்தையும் சகாயத்தையும் நாடி வருவதும், ஐரோப்பிய ராஜாங்கத்தாருள் வன்மையும் கீர்த்தியு மேறப் பெற்ற வாங்கிலேயர்கள் சமீபகாலத்தில் பரஸ்பர உரிமைகளின் காப்பின் பொருட்டு ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டதும், இப்பெரியோர்களது ஓயாக் கவலையாலும் சலிக்கா வுழைப்பாலு மன்றோ சாத்திய மாயின?

CHAPTER XIV.

பதிநான்காம் அதிகாரம்.

ஜப்ப னின் வியாபாரம், அதன் பெருக்கும் தற்கால நிலையும்—இந்தியர்வுக்கும் ஜப்டானுக்கும் வித்தியாசம்—செயற்கைச் சரக்குகளை விருத்திசெய்ய முயற்சியும், சாதக பாதகங்களும்.

ஜப்பான் தற்கால நிலைமையை யொட்டி ஐரோப்பிய தேசங்களைப்போல விருத்திக்கு வரத் தொடங்கிச் சொற்பகாலமே யானபடியால் அத்தேசத்தின் வர்த்தாம் விசேஷமா யதிகரித்திருக்கா தென்று நம்புதல் கூடும். 1868-ம் வருஷத்தில் புது ஏற்பாடு ஸ்தாபனமான பொழுது, அதன் இறக்குமதி ஏற்றுமதி வியாபாரமானது சொற்பமாகவே யிருந்தாலும், படிப்படியாய் முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக் குள்ளாக வொன்றுக்கு நான்கு பங்கு பெருகிப்போ யிருக்கிறதென்றால், ஜப்பானியர் ராஜாங்கச் சீரி லுண்டா யிருக்கும் வேகத்தைப்போலவே வியாபாரத்தை விஸ்தரிப்பதிலும் ஊக்கங் கொண்டவர்களெனத் தெரிகிறது.

ஜப்பான் தேசம் விசேஷமாக இங்கிலண்ட், ஜர்மனி, அமெரிக்கா முதலான தேசங்களைப்போலச் செயற்கைச் சரக்குகள் (manufactures) செய்து அன்னிய தேசங்களுக் கனுப்புவ தில்லை யாகையாலும்,

புது நாகரிகத்தை யேற்க அத்தேசத்தாருக்கு ஐரோப்பியச் சாமான்கள் அதிகமாக வேண்டியிருந்தபடியாலும், தாங்கள் ஏற்றுமதி செய்யுஞ் சாமான்கள் குறைவாயும் இறக்குமதியாவன அதிகமாயு மிருந்து வருகின்றன. ஏற்றுமதி யிறக்குமதிகளி லிருக்கும் வித்தியாசத்தால் ஜப்பானியருடைய பணம் தேசத்தை விட்டு வெளித்தேசங்களுக்குப் போய் விடுகின்றது. இந்தியாவிலும் நம் தேசத்துப்பணம் இங்கிலண்டுக்கு வாரிக்கொண்டு போகப்படுவதாக இடைவிடாது நாம் முறையிடுகிறோம். ஆயினும் ஜப்பானைப்போ லல்லாது நமது ஏற்றுமதிச் சரக்குகளே யிறக்குமதிச் சரக்குகளைவிட அதிகப்படுகின்றன. நாம் வெளியேற்றுஞ் சரக்குகளும் நாட்டி லிறங்குஞ் சரக்குகளும் மதிப்பிற் சரிக்கட்டிப்போய்விட்டால் தேசத்துக்கு வெளிநாட்டு வியாபாரத்தால் சுகசௌக்கியங்கள் மேலிட்டுச் சுலபமாய்க் கிடைக்கக் கூடியவாயினும், பண நஷ்டம் நேரிடவில்லை யென்று பொருள்படும். அப்படிச் சரிக்கட்டாமல் ஜப்பானுக்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து அதிகச் சரக்குகள் வாங்கவேண்டியிருப்பதால் அது வெளிப்படுத்துஞ் சரக்குகளின் மதிப்புக்கு மிஞ்சின இறக்குமதிகளின் மதிப்பானது அன்னிய வியாபாரிகளின் கையிற் றங்கு மாதலால், அது ஜப்பானின் பண நஷ்டத்தைக் காட்டும். அப்படியன்றி இந்தியாவைப்போல் வெளியேற்றுஞ் சரக்குகள் மதிப்பில் ஜாஸ்தியாகும்போது அந்த மதிப்பின்

தொகை நமது கைக்கிட்டேறுமானல் நமக்கு லாபந் தருவதாகும். உண்மையி லவ்வா றிட்டேருமல் வெளி யேற்றுஞ் சரக்குகளின் மிஞ்சின மதிப்புத் தொகை யானது நாம் இங்கிலண்டுக்கு வருஷவாரி யனுப்ப வேண்டிய சுமார் 180 லக்ஷம் பவுனுக் கீடாக அங்கேயே நிறுத்திக்கொள்ளப்படுகிறபடியால், அவ் வளவும் நமக்கு நஷ்டமாய் விடுகின்றது.

ஜப்பான் தனது தற்கால நிலைமையில் திருப்தி கொண்டிராமற் செயற்கைச் சரக்குகள் செய்வதில் வெகு ஊக்கத்துடன் பிரவேசித்திருப்பதாற் சமீப காலத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட செயற்கைச் சரக்குகள் வெளி யேற்றப்பட்டு அது லாபம் பெறு மென்பதிற் சந்தேக மில்லை. கீழ்த்தேசங்களி லொன்ருகையால், ஜப்பான் தன் னருகிலுள்ள கீழ்த்தேசங்களினுடனே தன் வியாபாரத்தை வளர்த்த லியல்பாகும். கப்பற் போக்குவரத்துச் செலவு ஐரோப்பிய தேசங்களுக்கு அதிகமாயும் ஜப்பானுக்குக் குறைவாயு மிருக்கு மாகையாலும், ஜப்பானில் வேலைக்காரர்களின் கூலி இந்தியாவி லிருப்பதுபோலத் தாழ்வாயிருப்பதாலும், ஜப்பான் சரக்குகளை, கொரியா, சீனு, பிலிப்பைன் தீவுகள், இந்தியா, ஸைபீரியா, மஞ்சூரியா முதலான தேசங்களில் மலிவாய் விற்கமுடியும். குணத்திலும் அச்சரக்குகள் ஐரோப்பியச் சரக்குகளைவிட இளப்ப மா யிருக்குமென நினைக்க நியாயமில்லை. ஆயினும் ஐரோப்பிய, அமெரிக்க வியாபாரிகளுடன் போட்டி

செய்வதில், ஜப்பானுக்குத் தற்காலத்திற் சில தடைக் ளிருக்கின்றன. புதிதாய் முன்வருந் தேச மாகை யால், வெகு காலமாய் வியாபாரத்திற் றேர்ச்சி பெற்று வந்திருக்குந் தேசங்களைப் போல யந்திரப் பிரயோக முதலான தந்திரங்களில் இன்னும் பிற்பட்டே யிருக் கின்றது. ஜப்பானிய வேலைக்காரர்களும் தக்க படிப் பும் அனுபோகமு மில்லாதவர்க ளானபடியால் மேற் றேசத்துவேலைக்காரர்களைப் போலக் குறுகிய காலத் தில் பெருகிய வேலைசெய்தல் சாத்திய மல்ல. அப்படிச் சாத்தியமாவதற்கு இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளே னுஞ் செல்லும். அக்காலம் வருகிறவரையில் ஜப்பா னியர் அரைகுறையாய்ச் செய்த சரக்குகளையே வெளி யேற்றல் லாபந்தரத் தக்கதென்று அறிந்து கொள்ளு வர். ஜப்பானில் நிலக்கரி விசேஷமாகக் கிடைக்கின் றது. ஏகாதிபத்தியமும் பற்பல தீவுகள் சேர்ந் தமைந்ததா யிருப்பதால் நீர்வழியாகவே சரக்குப் போக்குவரத்துச் சுலபமாகின்றது. இந்தச் சாதகங் களால் பத்து வருடங்களுக் குள்ளாகப் பஞ்சுச் சரக்குகள் செய்யுந்தொழில், பம்பாயில் விருத்தியா யிருப்பதுபோல, ஜப்பானில் விருத்தியாயிருக்கின்றது. ஜப்பானுக்கும் ஆஸ்திரேலியாவுக்குஞ் சீக்கிரத்தில் வியாபார சம்பந்தம் நிலைக்கும்போ லிருக்கிறது. தற் காலத்தில் ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து விசேஷமான உரோமமும் உரோமச் சரக்குகளும் (wool and

woollen goods) ஜப்பானுக்கு வருகின்றன. இவை களுக்குப் பதிலாக ஜப்பானியர் தங்கள் கடலோரங் களிற் கிடைக்கு மேராளமான மீன்களை ஆஸ்திரே லியரி னுணவுப்பொருளாக அனுப்ப அவசியமான ஏற்பாடுகள் செய்துகொண் டிருக்கிறூர்கள். ஜப்பா னுக்கு வடக்கேயுள்ள ஸைபீரியா வென்ற விஸ்தார மான நாட்டில் தற்காலம் ருஷியாவிலிருந்து வருஞ் சரக்குகளை விட ஜப்பானியச் சரக்குகள் விலை சரச மாக விற்கப்படக் கூடியனவென்று கருதி, அந்தப்படி நிறைவேற்றவும் முயற்சி செய்யப்பட்டு வருகின்றது. சமீபத்தில் ஜப்பானியர் சிலர் ஸைபீரியா வியாபாரம் பெருகும்படி என்ன வுபாயங்கள் செய்யலாமென்று சோதித் தறியுமாறு அங்குச் சென்று தங்க ளபிப் பிராயங்களையும் வெளியிட் டிருக்கிறூர்கள். வெகு காலமாக ஸ்பெயின் ராஜாங்கத்தாரின் கொடுமைக ளால் சீரழிந்து மெலிந்து வந்த பிலிப்பைன் தீவார் அவைகளைச் சகிக்கமாட்டாது சமீபத்திற் கலகஞ் செய் தெழும்ப, அத்தீவாருக் குதவியாக அமெரிக்கர் பிர வேசித்து ஸ்பானியரையடித்துத் துரத்தி அத்தீவைத் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டு, அத்தீவாரின் பொ ருட்பெருக்கத்தைத் தூண்டுவதையே தங்கள் கடமை யாகக் கருதியிருத்தற் கிசைய, அத்தீவில் தொழி லபி விருத்தியின் பொருட்டு வருஷம் ஒன்றுக்கு அறுபதி னுயிரம் டன் நிலக்கரி ஜப்பானிய ரனுப்புவதாக அவர் களோ டுடன்படிக்கை செய்திருக்கிறூர்கள், தற்காலம்

பிலிப்பைன் தீவின் முக்கிய ஸ்தலமாகிய மானில்லா வில் ஜப்பானிய காரியஸ்த ரொருவ ரிருந்து தம் தேச வியாபாரப் பெருக்கத்துக் கவசியமான முயற்சி கள் செய்து வருகிறார். மொத்தத்தில் கீழ்த்தேசங்க ளின் வியாபாரத்தை ஜப்பானியரே தங்க ளுரிமை யெனச் சாதிப்பாரென்று நினைக்க நியாய மிருக்கின் றது. அதை மீறி ஐரோப்பிய தேசத்தார் தங்க ளுரிமைகளை நாட்டப்பார்த்தல் தீங்காய் முடியும்.

CHAPTER XV.

பதினைந்தாம் அதிகாரம்.

காலத்துக் கிணங்கக் கல்வி யபிவிருத்தி செய்ய ஜப்பானியரின் முயற்சிகள்—ராஜாங்கச் செலவில் ஜப்பானியரை வெளித் தேசங்களுக் கனுப்பியதும், புது வித்தியாசாலைகள் ஸ்தாபித்ததும்—அன்னிய ருதவியை நாளடைவிற் குறைத்துச் சுதேசிகளை முற்படுத்தினது, இவ்விஷயத்தில் இந்தியாவில் மாறுபாடு.

இதுவரையில் ஜப்பான் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லிவந்ததில், அத்தேசத்தார் அவர்களது சக்கிரவர்த்தியே தெய்வமாகக் கருதிப் பூசித்து நடந்து வந்ததாலும், பொதுவாய் மேல்வகுப்பார் கீழ் வகுப்பார் சகலரும் தம் சுய நன்மையை நாடாமல் தேசப் பொது நன்மையையே முக்கியமாய் மனதிற்கொண்டு ஒருமைப்பாடுடன் உழைத்துவந்ததாலும், பூர்வீக வழக்கங்களையும் கொள்கைகளையும் காலத்துக்குத் தக்கபடி அவசியமானமட்டும் மாற்றிவந்ததாலும், அத்தேசத்தார் தற்கால நிலைமையை யடைதலாயிற் றென்று விளங்க வைக்க முயன்றோம். ஆயினும் எப்பேர்ப்பட்ட நற்குணங்கள் அமைந்திருந்தாலும், கல்விப் பயிற்சியால் பகுத்தறிவும் தீர்க்காலோசனையும் உண்டாகி அக்குணங்களைத் தக்கவாறு உபயோகப் படுத்தாவிட்டால் அவைகள் பயன்படாதன வாகும். இந்த உண்மையை யறிந்து புது ஏற்பாடு நிலை பெற்ற நிமிஷத்திலேயே ஜப்பானியருக்குத் தற்காலத்

துக் குற்றபடி எவ்விதம் கல்வி பயிற்றுவிக்கலா மென்று ராஜதந்திரிகள் சிந்திக்கலாயினர்.

ஜப்பானின் சரித்திரம் உலகத்து அன்னியர் சம் பந்த மில்லாமல் எப்போதும்போல் தனித்து வளர் வதா யிருந்தால், அத்தேசத்தார் பெற்றுவந்த கல்விப் பயிற்சி எப்போதும் போதுமானதாகும். ஆனல் அன் னியதேசங்களுடன் சம்பந்தத்தைப்பூர்த்தியாயேற்று' தலேத்தேசங்களோடு ஒரு தேசமாக விளங்கிவரும் பெருமையையும் பொறுப்பையும் ஜப்பான் ஏற்ற படியால், அவற்றைத் தாங்கி நிருவகிப்பதற்குத் தகுந்த நூதனமுறைமைக ளமைந்த கல்விப் ப்யிற்சி அவசிய மாயிற்று. இந்தியாவிலும் அப்படியே அவ சியமா யிருக்கிற தல்லவா? இந்தியருக்கு ஆங்கிலேயர் சம்பந்தமும் அவர்கள் சம்பந்தமாக மற்ற உல கத்தாரது சம்பந்தமும் ஏற்பட்டிராவிட்டால் நாம் நம் முன்னோரது கல்வியையே கற்றுவருவோ மல் லவா? தற்காலம் இந்தியர்கள் ஆங்கில பாஷையைத் தங்கள் தாய்ப்பாஷையைவிட அதிகக் கருத்துடன் கற்று ஆங்கிலேயருக்குச் சமானஸ்தர்களாக முய னுதலும், தேசத்தில் அழிந்துபோய்க்கொண்டுவரும் பற்பல தொழில்களைப் பிழைப்பிக்குமாறு தொழிற் படிப்பு வேண்டுமென்று நாம் ஆசைப்படுவதும், நம் தேசத்து வியாபாரம் முழுமையும் ஆங்கிலேயர் வசப் பட்டு நம் பொருள் அபரிமிதமாக அன்னிய தேசத் திற்குக்கொண்டுபோகப்படுவதைக் கண்டு துக்கித்து அந்த வியாபாரம் எல்லாத் தேசத்திலு முள்ளது

போலத் தேசவாசிகளாகிய நம் கையில் இருக்க வேண்டு மென்று கோருவதும், நமக்கு அன்னிய நாட்டார் சம்பந்த முண்டான காரணத்தா லல்ல வோ ?

ஜப்பானில் அன்னிய நாட்டார் பிரவேசிக்க ஆரம்பமானதுமுதல் ஜப்பானியருக்கு இந்தியரைப்போலவே அன்னிய நாட்டார் சரக்குகளை யுபயோகப்படுத்தவேண்டுமென்ற விருப்ப முண்டாயிற்று. நாட்டிற் செய்த சரக்குகளிடத்தில் பிரியம் குறைந்து வெளிச் சரக்குகளையே வாங்கி உபயோகிக்கத் தலைப்பட்டனர். நாட்டுத் தொழிலாளிகளுக்கு இதனால் தொழில் போனதுமன்றி, ஜனங்கள் விரும்பும் சாமான்களை யவர்கள் விருப்பப்படி செய்து கொடுக்கத் தெரியாதவர்களா யிருந்தபடியால், அனேகமா யெல்லாச் சாமான்களும் அன்னிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டிய வாயின. ராஜாங்கத்தாருக்குத் தேவையான யுத்தத்தளவாடங்கள் முதல் சாமானியக் குடியானவனுக்கு வேண்டிய அற்ப வஸ்துக்கள் வரையில் அன்னியரால் செய்யப்பட்டுத் தருவித்த லவசியமானல், ஜப்பானில் தொழில்கள் நசித்து, இந்தியாவைப்போல் வறுமையே குடிகொள்ளு மென்று தேசாபிமானிகள் கவலைகொண்டு, எப்பொழுது ராஜரீக முறைமைகள் ஐரோப்பிய மாதிரிகளைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டனவோ,

அப்பொழுதே ஜனங்களது க்ஷேமாபிவிருத்திக்கு வேண்டிய வியாபாரம், வர்த்தகம், தொழில் முதலியவைகள் சம்பந்தமான முறைமைகள் அம்மாதிரிகளையே பின்பற்றி ஏற்பட்டாலன்றி, ராஜரீக முறைமை ஒருபாலும் ஜனங்களின் க்ஷேமலாபங்களின் பெருக்கம் ஒருபாலுமாய்ப் பேதப்பட்டு, சமூகப்பொதுநன்மைக்குத் தடைகள் நேரிடுமென உணர்ந்து, ராஜரீக முறைமைக்கொத்தவாறு ஜனங்களின் பொருளாதாரப்பெருக்க முறைமையை மாற்றுவதே யுசிதமெனத் துணிந்தனர்.

துணிந்து வீண்கால தாமதம் செய்யாமல், தேசத்திலுள்ள முதியோர், இளைஞர் இருவகுப்பாரிலும் தக்கவர்களைப் பொறுக்கி, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ராஜாங்கச் செலவில் அனுப்பி, அங்கு உயர்தர நூற்பயிற்சியையும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியையும் பொது நாகரிகத்தையும் உத்தேசித்து நாட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்தாபனங்களை யறிந்துகொண்டு அவைகளை ஜப்பானிற் பெயர்த்து நட நிச்சயித்தனர். அவ்வாறே செய்து ஜப்பானில் சொற்பகாலத்தில் புதிய அநேக வித்தியாசாலைகள் ராஜாங்கத்தார் செலவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வந்தன. ராஜாங்கத்தாருக்கு வேண்டிய விலைபெற்ற பெரும் சாமான்களைச் செய்யும்படியாக அநேக தொழிற்சாலைகளை, அவைகளால் உண்டாகும் செலவையும் அவைகளை நடத்தும் கஷ்டத்தையும் கவனிக்காமல், ராஜாங்கத்தாரே ஸ்தாபித்தனர். ஆரம்பத்தில் ஐரோப்பியக் கல்விமான்களுடைய ஒத்தாசை அவசியமா

யிருந்தபோதிலும், ஜப்பானிலிருந்து வெளிப்போன புத்திமான்கள் திரும்பிவரவர ஐரோப்பியர்களுடைய ஒத்தாசை அனுவசிய மாயிற்று. எங்கெங்கு ஐரோப்பிய வித்வான்களை நியமித்தல் அவசியமோ, அங்கங்கு, ஜர்மனி, இங்கிலாண்டு, பிரான்ஸு, அமெரிக்கா, கொரியா, ருஷ்யா, இடலி, முதலான இடங்களிலிருந்து பெரும் சம்பளங்கள் கொடுத்து வரவழைத்து நியமித்தனர். 1899-ம் வருஷத்தில் ஜப்பான் வித்தியாஸ்தாபனங்களில் இவ்வாறு 52 அன்னியர்கள் ஆசிரியர்களாயிருந்தனர். அன்னியர்களைத் தம் நாட்டில் நியமித்து அத்துடன் ராஜாங்கத்தார் சும்மா விருந்துவிடவில்லை. ஜப்பானியப் போதகர்கள் பலரைத் தெரிந்தெடுத்து ஜர்மனி முதலான அன்னிய நாடுகளுக் கனுப்பினர். வித்தியார்த்திகளான சிறுவர் பலரையும் அவ்வாறே யனுப்ப, 1900-வருஷம் மார்ச்சுமாதக்கடைசியில் 100 ஜப்பானியர்கள் வரையில் அன்னிய நாடுகளில், முக்கியமாய் ஜர்மனியில், கல்வி கற்பவர்களா யிருந்தனர். ஆகையால் கால அளவில் ஜப்பானியப் போதகசாலைகளில் அன்னிய உபதேசகர்களைக் குறைத்து ஜப்பானியர்களையே நியமித்தல் சாத்திய மாயிற்று. இவ்வாறு ஜப்பானிய ராஜாங்கத்தார் மேனுடுகளைப்போல உயர்தர சாஸ்திரங்கள் கலைகள் முதலியவற்றை ஜப்பானியருக்கே கற்றுக்கொடுத்து, அவர்கள் மூலமாகவே பொருளாதாரநிலைச் சிறப்பிற்குச் சாதகங்களை யுண்டாக்கிவரும் நெறியானது, தற்காலம் ஐரோப்பிய நாட்டார் பலரும் அமெரிக்கா, கனடா, ஆகிய

நாட்டார்களும் தொடர்ந்துவரும் நெறியே யன்றி வேறல்ல.

எப்படி பிரதி மனிதனும் முக்கியமாய்த் தன் முயற்சியினாலேயே முன்னுக்குவருதல் சாத்தியமோ, அப்படியே எந்த ஜனமும் தம் சொந்த முயற்சியினாலேயே பெருமை யடையவேண்டியதென்கிற உண்மையை ஜப்பானியர் முற்றிலும் உணர்ந்தன ரானபடியால், தம் தேசத்தாரை மூடர்க ளாக்கிவிட்டு அன்னியர்கள் தேசத்துப் பொருளையும் அறிவையும் சாமர்த்தியத்தையும்கொண்டு ஜப்பானின் மூலங்களைப் பண்படுத்தி விரித்துக் கிடைக்கும் ஊதியங்களை யவர்களே கொண்டுபோக, தேச ஜனங்கள் அன்னோர் கைக்கீழ் வேலைக்காரர்களாக அமர்ந்து பெறும் கூலிகளே போதுமென்று திருப்தியடைய மன மொப்பவில்லை. இந்தியாவை யாண்டுவரும் பிரிடிஷார் எந்த நோக்கங்களைக் கொண்டோ, அல்லது எந்தக் காரணங்களாலோ, இந்தியர்களுக்கு அவசியமான மேற் படிப்பு சொல்லிவைக்காமல், இந்தியர்கள் பிரவேசித்து நடத்த வேண்டிய தொழில்களை யன்னியர்கள் செய்யவும், இந்தியாவிலேயே பிறந்து வளர்ந்து அங்கேயே மரிக்கும்படியான இந்தியர்களுக்கே சொந்தமா யவர்களே அனுபவிக்கப் பாத்தியம்பெற்ற இந்தியப்பொருள்களை யந்தஅன்னியர்கள் வாரிக்கொண்டு போகவும், மனம் நோகாமல் பார்த்து வருகிறார்கள்.

இந்த விபரீதமான அரசு முறையா லல்லவோ தற்கா லம் இந்தியர்கள் தாம் உபயோகப்படுத்தும் சகல சாமான்களும் அன்னிய நாட்டார் செய்தனுப்ப, அவைகளை விலைக்கு வாங்கவேண்டியவர்களாகி வறியோ ராகிறார்கள்? இவ்வாறு அவர்கள் விலைக்கு வாங்க நேரிடும் சாமான்கள் நம்மாலேயே செய்யக் கூடினவைகளே யன்றி, வெளியினின்று வர வேண்டியவைக ளாக வில்லை. இந்தியா மகா விஸ்தா ரமான தேசமா யிருப்பதுமன்றி, 30 கோடி ஜனங்கள் வசிக்கிற தேசமாயு மிருக்கின்றது. மேலும் சீதோஷ்ண வேற்றுமைகளும், பூசாரங்களின் ஏற்றத் தாழ்வும் நீர்வளம், நிலவளம், பலவும் இந்தியாவின் விஸ்தார மான எல்லைகளுக்குள் இயற்கையாகவே யமைக்கப் பெற்றிருக்கிறபடியால், இங்கே யுண்டாகக்கூடிய பதா ர்த்தங்கள் சிலவும் வெளியிலிருந்தே சிலவுமாக வித்தி யாசம் நேரிட்டிராமல், இந்தியர்களாகிய 30 கோடி ஜனங்களுக்கும் அவசியமான உடைமைப் பொருள்க ளென்ன, சரீர சுக சௌக்கியங்களுக்குரிய சாமான்க ளென்ன, மனதில் இன்பத்தை யுண்டாக்கும் கலாஞ் ஞான பிரயோகத்தால் நிருமாணிக்கப்படும் அருமை யான விசித்திர சாமான்களென்ன, இவைகளனைத்தும் செய்ய அவசியமான சகல இயற்கைப் பொருள்களும் இந்தியாவிலேயே கிடைக்கக்கூடியன. ஜனங்களோ கேவலம் மந்தபுத்தி யுள்ளவர்க ளல்லர். சுமார் 150 வருஷங்களுக்கு முன்னால், பிரிடிஷ் தேசத்தார்

புகுந்து தமது (இந்தியர்) தொழில்கள், வித்தைகள், ஆகிய பொருள் மூலங்க ளனைத்தையும் அழித்ததற்கு முற்பட்ட காலத்தில், இந்தியர்கள் தங்களுக்கு அவசியமான சகல தொழில்களையும் வித்தைகளையும் பெற்று உலகத்தோ ரனைவராலும் புகழப் பெற்றிருந்தனரேயன்றி, கேவலம் மிலேச்ச ஜாதிகளைப்போலக் காட்டிற் காய் கிழங்குகளைப் பறித்தும் மிருகங்களைக் கொன்றும் தின்று பிழைத்தன ரல்லர். ஆகையால் பிரிடிஷ் ராஜாங்கத்தாருடைய ஒற்றுணர்ச்சியும் ஒத்தாசையும் கிடைக்குமானால், மறுபடியும் இந்தியர்கள் முன்போலத் தங்களுக்கு அவசியமான பொருள்களைத் தக்க தொழில்களைச் செய்து தாமே பெற்று அனுபவிப்பதிற் சந்தேகமில்லை.

இந்த விஷயத்திலும் இந்தியாவின் நிலைமையைப் பார்த்து ஜப்பானியர் விவேகிக ளாயினர். ஜப்பானியரையே தக்கபடி பயிற்சி செய்வித்து, அவர்களைக் கொண்டே வேண்டிய சகல சாமான்களையும் செய்வித்து நாட்டுத்தொழில்களை வளர்த்து, அவைகளாலுண்டாகும் லாபங்களை ஜப்பானியர்களே யனுபவிக்க வல்லவர்க ளாக்கித், தேசத் துபயோகத்திற்கு வேண்டிய பொருள்கள் போக மிகுந்தவைகளை யன்னிய தேசங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்து, அவ்விதமாயும் தேசத்திற்கு லாபத்தை யுண்டுபண்ணி, ராஜாங்க விஷய

மாய்த் தேசசுவாதீனத்தை ஸ்தாபித்ததுபோலப் பொருட் பெருக்கச் சம்பந்தமாயும் தேசமானது அன்னியரை யண்டியிராமல் சுவாதீனத்தைப்பெறச் செய்யாவிட்டால், இந்தியாவைப்போலவே ஜப்பானும் தரித்திர ஸ்திதியை யடையுமென்று தேசாபிமானிகள் தேர்ந்து அந்தப் பெரும் நோக்கம் கைகூடுமாறு சகல முயற்சிகளையும் செய்து வருகிறார்கள்.

CHAPTER XVI.

பதினாறும் அதிகாரம்.

கீழ்த்திசையில் ஜப்பானின் உன்னதம்—மேனாட்டாருக்குத் தடையாயும் கீழ்நாட்டாருக்குக் காப்பாயும் ஜப்பான் நிற்பதும், அதன் நியாயமும் பொருத்தமும்—இப்படி நிற்பதில் ஜப்பானுக்குள்ள இயற்கை வசதிகளும் சாதகங்களும்.

ஐரோப்பிய ஜாதியாரும் அமெரிக்கரும் தங்கள் பேராசையால் உலகெங்கும் மேன்மை பெற்று அதிகாரத்தை ஸ்தாபித்திருக்கின்றனரென்று சொன்னோம். ஏஷியாவைச் சேர்ந்த பர்ஷியா, இந்தியா, ஸையாம், சீனா, பஸிபிக் தீவுகள் இவைகளில் அவ்வாறே தங்களதிகாரத்தை ஸ்தாபித்து அத்தேசங்களை தாசுமுறையிலும் வியாபாரத்திலும் ஆக்கிரமித்திருக்கின்றனர். இருந்தும், தற்காலம் ஜப்பான் அடைந்திருக்கும் வலிமையும் செல்வாக்கும் ஐரோப்பியர்களது பேராசையைக் கட்டுப்படுத்த, ஜப்பானியர் அக்கம் பக்கத்தினரா யுள்ள மேற்குறித்த தேசத்தார்களுக்குள் தங்களுக் குரிய மேம்பாட்டுக்குக் குந்தகமின்றிக் காத்துவருகின்றனர். ஐரோப்பியர்களே புகுந்து இத்தேசங்களிலுள்ள சகல பொருள்மூலங்களையுமபகரிப்பாராயின் ஜப்பானியருக்கு நியாயமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய ஊதியங்களும் பெருமையுங் குறையுமாகையால், இத்தேசங்களின் சார்பாக ஜப்பானியர் தலையிட்டு அவைகளைக் காத்தல் அவர்களுடைய கட-

மையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த எண்ணத்தைக்கொண்டே, பிரிட்டன், ஜர்மனி, ருஷியா, அமெரிக்காவாகிய தேசங்கள் மற்றக் கீழ்ப்பட்ட தேசங்களிற் றலையிட்டுத்தங்கள் தங்க ளதிகாரத்தையே ஸ்தாபிக்கப் போட்டிபோட்டுப் போராடி வருகின்றனர். ஈஜிப்டைப் பிரிட்டிஷார் கைக்கொண்டனர். பெர்ஷியாவில் ருஷியர் பிரவேசித்து அனேகமா யதைத் தங்களுக் குட்படுத்திவிட்டன ராயினும், பிரிட்டிஷார் தங்களுடைய அதிகாரமு மங்கு நிலைக்கவேண்டுமென்று ருஷியரோடு மன்றாடி வருகின்றனர். அங்ஙனமே மகாவிஸ்தாரமான சீன வகாதிபத்தியத்திலும் ஐரோப்பாவின் முக்கிய ராஜாங்கத்தார் அனைவரும் அமெரிக்கருஞ் சமமான ஆதிக்கத்தை நாட்டி, அதனுரிமைகளைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி வருகின்றனர். தங்களுக்கு வெகு தொலையிலுள்ள வித்தேசங்களிற் பிரவேசிக்க ஐரோப்பியர் தங்களது சைன்னிய பலத்தாலும் நாகரிக முதிர்ச்சியாலும் நியாய முண்டென்று சாதிக்கும்பொழுது, ஸையாம், சீனா, பிலிப்பைன் தீவுகள், கோரியா வாகிய இவைகள் ஜப்பானுக் கருகாமையி லிருப்பனவுமன்றி, இத்தேசங்களின் சரித்திரங்களிலும் நாகரிக வளர்ச்சியிலும் ஆதிமுதல் ஜப்பானியர் சம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறபடியால், ஜப்பானியருக்கு ஐரோப்பியர்களைவிடப் பலமான நியாய முண்டென்று வாதிப்பது ஒக்குமெனல் வேண்டும். மற்ற முதலந்தஸ்து பெற்ற ஜாதியாருடன் ஜப்பா

னிய ருடன்படிக்கை மூலமாய் ஏற்கெனவே சமத்து வம் பெற்றிருக்கின்றனர். ஆகையால் ஐரோப்பியர் களுக்குள்ள திவர்களுக்கு முள்ள தன்றோ? ஐரோப்பி யர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே செய்துகொள்ளும் விவ காரங்களில் ஜப்பானியர் தலையிட நியாயமில்லை யாகி லும், கீழ்த்திசை நாடுகளி னுரிமைகள் சம்பந்தமான பிரசினைகளைப்பற்றி, ஜப்பானியர் பேச முதன்மை யான பாத்தியம் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

ஆதிகாலம் தொட்டு, கீழ் ஏஷியாவின் முக்கிய மான தேசங்களாகிய இந்தியா, சீனா, பர்மா, ஸையாம், டிபெட், கொரியா, முதலான நாடுகளின் நாகரிகத்துக் கும் மதக்கோட்பாடுகளுக்கும் ஜப்பானுடைய நாக ரிகத்துக்கும் மதக்கோட்பாடுகளுக்கும் நேர் சம்பந் தம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. மேற்சொன்ன தேசங்க ளில் இந்தியாவைத் தவிர மற்ற நாடுகளில் பௌத்த மதம் பிரபலமா யிருக்கின்றது. ஏற்கெனவே இந்த நூலில் நாம் சொல்லியிருக்கிறபடி, பௌத்தமதம் இந்தியாவில் உற்பத்தியானது. முதலில் சீனா தேசத் தார்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து பௌத்த மதாசாரியர்க ளிடத்தில் உபதேசம் பெற்றும், அம்மதம் செழித்து வந்த முக்கிய ஸ்தலங்களைக்கண்டும், பௌத்த கிரந்தங் களைச் சேகரித்துக்கொண்டும் போயினர். சீனாவில் பௌத்தமதம் ஸ்தாபிக்கப்பட, அங்கிருந்து கொரியா வுக்கும், கொரியாவிலிருந்து ஜப்பானுக்கும் அது வியாபித்து மேலே குறிக்கப்பட்ட மற்றத் தேசங்

களிலும் நிலைபெற்றது. ஆகையால், எப்படி ஐரோப்பிய ராஜாங்கத்தார் கிரஸ்து மதத்தைத் தழுவினோர்க்குக் காவலராகி, அந்தக் கிரஸ்தவர்கள் கிரஸ்தவர்க ளல்லாதவர்களால் இடுக்கணுறும்போது, பரிந்து முன் வருகிறார்களோ, அவ்வாறே ஜப்பான் தேசம் பௌத்தமதத்தைத் தழுவிவாழும் தேசத்தாருக்குத் தான் காவலனாக முன் வரலா மல்லவா? கிரஸ்துமதப் பிரவேசமான நாகரிகத்தை யெப்படி ஐரோப்பிய ஜாதியார் ஆதரிக்கச் சுதந்தரம் கூறுகிறார்களோ, அப்படியே கிரஸ்தவ நாகரிகத்தைவிட எவ்வளவு நூற்றாண்டுகளோ புராதனமான ஹிந்து, பௌத்த மதங்கள் பிரவேசமான கீழ் ஏஷிய நாகரிகத்துக்கு ஜப்பானியர் ஆதரிப்போராகப் பாத்தியம் கொண்டாடலாம்.

மேலும் மேற்குறிப்பிட்ட தேசங்களுக்கும், ஆஸ்ட்ரேலியா, பிலிப்பைன் தீவுகள்போன்ற பாஸிபிக் சமுத்திரத் தீவுகளுக்கும், ஜப்பான், ஐரோபிய தேசங்களைவிட, வெகு சமீபமாயிருக்கின்றது. நெருக்கடியான சமயங்கள் நேரிட்டால், ஜப்பான் சடுதியில் முன்வந்து ஆபத்து விளையாமல் காக்கக்கூடியதுபோல, பிரிடிஷ் நாட்டினாலாவது அமெரிகாவினாலாவது முடியாது. ஆகையால், கீழ்த் தேசங்களில் உரிமைகளை நாட்டியிருக்கும் ஐரோப்பிய ராஜாங்கங்களுக்கு ஜப்பானின் சகாயம் விரும்பத்தக்கது. பிலிப்பைன் தீவுகள் இப்போது அமெரிக்காவின் ஆதீன மாகிவிட்டன.

அவைகளின் ராஜாங்கஸ்தானம் மானிலா (Manilla) என்பது. மானிலாவுக்கும் அதற்குச் சமீபமான அமெரிக்கத் துறைமுகமாகிய ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோ (San Francisco) வுக்கும் 14 முதல் 20 நாள் கடல் யாத்திரை யுண்டு. அவ்வாறே இங்கிலண்டுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஆஸ்ட்ரேலியாவுக்கு நேரிட்ட சமயங்களில் ஆங்கிலக் கடற்படைகள் வரவேண்டுமானால், எப்போதும் அப்படைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் தென்னுபிரிகா, கனடா, இங்கிலண்ட் முதலான இடங்களிலிருந்து வரவேண்டும். ஜப்பானிலிருந்தோ 10-நாளில் கப்பல்கள் வந்துவிடக்கூடும். இந்தோ-சீனு (Indo-China)வென்கிற பிரதேசத்தில் பிரான்சியருக்குச் சுதந்தரங்க ளுண்டு. அவர்களும் ஜப்பானியரை விடத் தூரத்திலிருக்கிறுர்கள். இவ்வாறு மேற்கத்தி ராஜாங்கங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் கீழ் ஏஷிய நாடுகள் ஜப்பானுக்கு அருகாமையி லிருப்பது அதற்கு அனேக சௌகரியங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றது.

இதுவுமன்றி, ஜப்பானுடைய படைப்பலம் தற்காலம் விசேஷமாக வளர்ந்திருக்கின்றது. இங்கிலண்டைப்போல ஜப்பான் சமுத்திரத்தால் சூழப்பெற்ற தீவுகள் அடங்கிய தேசம். அன்னியர்கள் அதைத் தாக்கி வெற்றிபெறுவது கஷ்டம். ஜப்பானியருக்கு, பிரிடிஷாரைப்போல, கடற்படையே முக்கியமானது. இந்தக் கடற்படையைச் சமீபகாலத்துக்

குள்ளாக ஜப்பானியர் பலப்படுத்திவிட்டார்கள். உலகத்தில் இங்கிலண்டைவிட வேறெத்தேசமும், அமெரிக்கர் கூட, இந்த விஷயத்தில் ஜப்பானியருக் கீடல்ல. ஜப்பான்மீது அன்னியர்கள் படையெடுக்காமல் காக்க எப்படியோ, அப்படியே கடலைத் தாண்டி அன்னிய நாட்டாருடன் வியாபாரம் நடத்தவும், ஜப்பானுக்குக் கப்பற் படைப்பலம் விசேஷமாக வேண்டும். அப்படி யில்லா விட்டால், மற்றத் தேசத்தாருடன் போட்டிபோட்டுச் சமாளித்தல் முடியாது. அமேரிக்கா, பிரான்சு, ருஷியா, ஜர்மனி, எல்லாத் தேசங்களும் தங்கள் தங்கள் கடற்படைகளை யதிகரித்துக்கொண்டு வருகின்றன. இங்கிலண்டோ, கடற்படையே தன் ஜனத்துக்கு உயிர்நிலையென்று நம்பி, அன்னியர் புதிதாகப் பத்துக் கப்பல் செய்தால், தான் இருபது கப்பல் செய்கின்றது. இப்படி அன்னிய தேசத்தார் செய்வதைப் பார்த்து, அவருக்குச் சரிசமானமான பதவியை யெட்டிப்பிடித்த ஜப்பானும் அப்படியே செய்யக் கடமைப்பட்டு வெகு பணம் செலவுசெய்து முதற்றரமான போர்க் கப்பல்கள் செய்திருக்கின்றது. தங்கள் தேசத்தை யடுத்த கடலாகிய பஸிபிக் கடலில் தங்களைவிட உயர்வு பெற்றோ ரிருத்தல் கூடாதென்று, சக்கிரவர்த்தி முதல் சாமானிய ஜனங்கள் உள்பட, எல்லோரும் உற்சாகத்துடன் மனங்கலந்து வேண்டியவைகளைச் செய்து வருகிறார்கள். சமீபத்தில் ஜப்பான் கடற்படைகளை

யணிவகுத்துச் சக்கிரவர்த்தியானவர் பார்வையிட்ட போது, அச்சமயம் கூடவிருந்த ஆங்கிலேயர் முதலான பல தேசப் பிரதிநிதிகளும் அப்படைகளின் தோற்றத்தையும், பலத்தையும், அவைகளை நடத்துவதில் ஜப்பானியத்தலைவர் காட்டின சாமர்த்தியத்தையும், பொதுவாய் விளங்கின தேசாபிமானத்தையும், வாய் கொள்ளாமற் புகழ்ந்தார்கள்! இதற் கேற்றாற் போல், ஜப்பானில் வேண்டிய நிலக்கரி யகப்படுகின்றதாம். நிலக்கரி யில்லாமல் புகைக்கப்பல்கள் ஓடமாட்டாவல்லவா? அன்னிய நாட்டாருக்குப் பஸிபிக் கடவில் கப்பல்களுக்காகக் கரி வேண்டியிருக்கும் பட்சத்தில், ஜப்பான் வேண்டுமான கரி கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றதாம். அமெரிக்கக் கப்பல்கள் பஸிபிக் கடலி லிருக்கும்போது கரி செலவாய்விட்டால், எங்கிருந்து கரி கொண்டுவர முடியும்? ஜப்பானுடைய நேசமிருந்தால், அதைச் சொற்ப காலத்தில் தருவித்தல் கூடு மல்லவா? இந்த சௌகரியத்தை யுத்தேசித்தே யேற்கெனவே யிவ்விஷயமா யிவ்விருதேசங்களுக்கும் ஒரு உடன்படிக்கை யேற்பட்டிருக்கிற தென்பதை முன்னொரு அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

இப்படிக் கப்பற்படையில் பலம் பெற்றிருப்பது மன்றித், தரைப் படையிலும் ஜப்பான் பிற்பட்டிருக்கவில்லை. எந்த நிமிஷத்திலும் 5 லட்சம் துருப்புக்கள் சண்டைக்கு ஆயத்தப்படுத்தக்கூடும். போவர்களைப் போல ஜப்பானியரும் மகா சுறுசுறுப்புடன் இடம்

விட்டு இடம் பெயரும் சாமர்த்தியங் கொண்டவர்கள். சீனவில் 1901-வருஷம் நேரிட்ட பாக்ஸர் கலகத்தில் ஜப்பானியத் துருப்புக்கள் காட்டின சௌரியத்தை ஐரோப்பியர்களும் பார்த்து வியந்தார்கள் அவர்களுடன்கூடிக் கலகத்தை யடக்கப் போர்செய்த ஐரோப்பிய ராஜாங்கத்தார்மட்டும் ஜப்பானிய ராணுவ அதிகாரிகள் இஷ்டப்படி செய்வதில் அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி யிராவிட்டால், இன்னும் அவர்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டியிருப்பார்கள். அவ்வளவு பயிற்சியும் சௌரியமு முள்ள சைனியமானது கடலாற் சூழப்பட்ட ஜப்பானைக் காக்க உள் நாட்டில் வேண்டியிரா தாகையால், முழுமையும் அயல் நாடுகளில் உபயோகப்படுதல் சாத்திய மாகும். ஜப்பானைச் சத்துருக்கள் தொந்தரவு செய்யாமற் கப்பற்படைகள் கடலிற் காக்கு மாகையால், தரைப்படைகள் பஸிபிக் கடலோரத்து நாடுகளில் எங்கேனும் பிரவேசித்தல் எளிது. இப்பேர்ப்பட்ட மூதற் றரமான படைகளே யன்றி, ஐரோப்பியர் வெகு தொலையினின்று போர் நடத்த வேண்டியதா யிருக்க, ஜப்பானியர் சமீபத்தி லிருப்பதும் அவர்களுக் கமைந்திருக்கும் பெரும் நன்மையாகும்.

இப்படிப் போர் நடத்துவ தல்லாமல், கேவலம் சாமோபாயத்தை யனுஷ்டித்து நிருவாகம் செய்ய வேண்டியதா யிருக்கும் பட்சத்திலும், கீழ்த்திசையில் ஜப்பானியருக் குள்ள வசதி ஐரோப்பியருக்

கில்லை. எப்படி யெனில், தற்காலம் முக்கியமாய்ச் சீனதேச சம்பந்தமாகவே ஐரோப்பிய ராஜாங்கத்தார் தங்கள் தங்கள் உரிமைகளைச் சொல்லி, லாபம் பெற முயற்சி செய்கிறார்கள். சீன ராஜாங்க அதிகாரிகள் ஐரோப்பிய ரிடத்தில் முழு நம்பிக்கையும் வைத்துக் கபடமின்றிச் சமாதானம் நடத்த மன மொப்பாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஜப்பானிய ரிடத்தில்மட்டும் சீனருக்கு நம்பிக்கை யுண்டு. ஏனெனில், இருதேசத்தாரும் ஒருவரை யொருவர் பல நூற்றாண்டுகளாக அறிவார்கள். ஒருவரது அந்தரங்க மனோபாவங்கள் மற்றோருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அல்லது சீன சம்பந்தமாய்த் தரையிலோ கடலிலோ போர்நடந்த நேரிட்டாலும், ஜப்பானியருக்கு நெளிவு தெரியும். வியாபார விஷயமாய் என்னென்ன சரக்குகள் சீனருக் குபயோகப்படும், சீனச்சரக்குகள் என்னென்ன வெளி நாட்டாருக்கு ஏற்றவைகள், என்பவும் ஜப்பானியருக்குத் தெரிந்ததுபோல ஐரோப்பியருக்குத் தெரிய நியாய மில்லை.

இந்தக் கீழ்த்தேசத்தில் ஜப்பானியர் இலகுவாக வியாபாரம் செய்யக்கூடியதுபோல ஐரோப்பிய செய்யமுடியாது. ஜப்பானியர் சொற்பச் செலவு செய்ய வேண்டிய சாமான்களை விற்றல்முடியும். என்னென்ன சரக்குகள் இந்நாடுகளில் விலையாகக் கூடியன வென்றும் அவர்களுக்குத் தெரியும். மேலும்

சாமான்களைக் கப்ப லேற்றி அன்னிய நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்து விற்பதில், ஜப்பான் சமீபத்தி லிருப்ப தால், கப்பற்கூலி லாபமா யிருக்கும். ஐரோப்பியச் சரக்குகள் கப்பலில் வருவதில், தூர மதிக மாகையால் கூலி யதிகம் பிடிக்கும். ஆகவே, ஜப்பானியர் தங்கள் சரக்குகளைச் சீனு, இந்தியா, ஆஸ்ட்ரேலியா, கொரியா, பிலிப்பைன் தீவுகள் ஆகிய பெருந் தேசங்களில் நய மாக விற்கக்கூடியபடியால், அவர்களது வியாபாரமே செழிக்கும். தற்காலத்து யந்திரங்களைச் செய்து பிர யோகிப்பதில், ஜப்பானியர் இப்போது மேனாட்டா ருக்குநிகரல்லராயினும், மகா புத்திமான்களான ஜனங்க ளானதால், எப்பேர்ப்பட்ட வித்தையையும் வெகு சீக்கிரத்தில் கற்றுக்கொள்ளக் கூடியவர்கள். இந்தியர் களாகிய நம்மைப்போலவே 50 வருஷத்துக்கு முன் னுல் கையினுலே செய்துவந்த சரக்குகளை ஜப்பானி யர் இப்போது ஐரோப்பியரைப்போல யந்திரங்களைக் கொண்டு செய்துவருகிறுர்கள். இந்தியாவிலேயே அவர் கள் செய்த சரக்குகள் விலையாகி வருகின்றன. மேலே குறித்த நாடுகளில் ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் ஜப்பானி யருடன் போட்டிசெய்தல் எப்போதும் முடியாது.

இப்படி உலகத்துக் கீழ்ப்பாகத்தில் ஒரு பல மான ராஜ்யமானது மதிப்பேறின உரிமைகளை வளர்த் துக் காத்து வருவதால், மேல் நாட்டார் சீனுவின் பேரில் கண்வைத்து அதைப் பாகம் போட்டுக் கொள்ள விருப்ப முள்ளவர்களா யிருந்தாலுங்கூட,

அவர்கள் மனம் போனபடி சைனியபலத்தாற் செய்ய முடியாது. ஏனெனில், அன்னியரை முந்தவிடுதல் ஜப்பானுக்கு நஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணும். ஜப்பானிய ரெதிர்த்துத் தடுக்க முயலுவார்கள். சீனு ஏகாதிபத்தியமானது நன்கு யாளப்பட்டு, அமரிக்கையும் சாவதானமும் குடிகொண்டு, ஜனங்கள் நல்ல நிலையிலிருக்கவேண்டு மென்பதே ஜப்பானின் கோரிக்கை. சீனு க்ஷேமமா யிருந்தால்,ஜப்பான் வியாபாரம் செய்து லாபம் பெறலாம். அப்படியே எல்லாச் சாதியாருக்கும் உள்ளது. முக்கியமாய்ப் பிரிடிஷ் நாடும் அமெரிக்காவும் இதே யெண்ணத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. இருக்கின்றபடியாலேதான்,ஜப்பானனது இவ்விரண்டு தேசங்களுடன் நேசப்பான்மை பாராட்டி அவைகளுடன் ஒத்துநடக்க ஆசைகொண்டிருந்தது. பிரிடன் மட்டும் போன வருஷம் ஆரம்பத்தில் செய்த உடன்படிக்கையால், ஜப்பானுக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்டிருக்கும் விசேஷ சாதகங்களை யங்கீகரிக்க லாயிற்று. அப்படியே அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஐக்கிய மாகாணங்களும் செய்யவேண்டும். எல்லாத் தேசத்தாருக்கும் உலகத்தையே தங்கள் வசப்படுத்திச் சர்வ லாபங்களையு மனுபவிக்க வேண்டுமென்ற அவா உண்டாகக் கூடியதாயினும், அவ ரவருக்கு அமைந்திருக்கும் சாதகங்களும் வசதிகளும் வேறுபடுவதால், ஒரு தேசத்தார் ஒரு பாகத்தில் மேம்பாடு ஸ்தாபித்தால், மற்றொரு தேசத்தார் மற்றொரு

பாகத்தில் ஓங்கிச் செழிப்பதில் மற்றோர் விரோதம் செய்யக்கூடாது. ஆகையால் அமெரிக்காவும், அது ஜப்பானுக் கிதுவரையில் எவ்வளவோ விஷயங்களில் நேசப்பான்மைகாட்டி யுதவினதுபோல, இந்த விஷயத்திலும் அத்துடன் ஒத்து அதனுடைய இயற்கை ஸ்தானத்தைப் பலப்படுத்தி, சீனுவுக்கும் அடுத்த மற்றத் தேசங்களுக்கும் க்ஷேமம் உண்டாவதில், பிரிடனைப் போல, சகாயமா யிருக்கு மென்று நம்பத்தக்கது.

முற்றிற்று.

